

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Harry Potter a Metody Racionality II.

Eliezer Yudkowsky

Překlad Edita Neumannová

Redakce: Jaromír „Kerray“ Matýšek a kolektiv

Archetypal.cz

Ilustrace obálky: Lily Yao Lu

#HPaMR

K volnému šíření vydává spolek Archetypal

archetypal.cz/HPaMR

Neprodejné

v. 20240206

Prohlášení: Harry Potter patří J. K. Rowlingové a metody racionality nepatří nikomu. Český překlad používá zažité překlady bratrů Medkových. Tuto knihu je možné beze změn tisknout i bezplatně šířit a kopírovat. Aby nebyly porušena autorská práva a ochranné známky, nesmí se prodávat.

Tato fanfiction se podle čtenářů začne skutečně rozjíždět kolem kapitoly 5. Pokud jí nepřijdete na chuť ani po kapitole 10, vzdejte to.

Na stránkách [Archetypal.cz](https://archetypal.cz) najdete

- Všechny knihy #HPaMR v aktuální verzi a v různých formátech
- Od [2020 vychází #HPaMR i jako audiokniha](#)
- Široké spektrum zajímavého čtení – mj. původní sci-fi Eliezera Yudkowského, autora #HPaMR, <https://archetypal.cz/2016/eliezer-yudkowsky-three-worlds-collide/>
- Možnost přihlásit se k odběru informací o nových překladech
- Přihlášku do spolku, kde můžete číst novinky s předstihem a podílet se na vydávání dalších překladů

- (Připravujeme) Možnost nechat si knihu jako člen spolku vytisknout a poslat tuto knihu
- Stránku s možností darovat peníze na podporu vydavatelské činnosti spolku i jiným způsobem, než jen na transparentní účet 2000388374 / 2010 (IBAN:CZ7220100000002000388374)

Na stránkách HPMOR.COM najdete:

- Celou sérii knih v angličtině v různých formátech
- Audioknihu načtenou v angličtině
- Spoustu fanouškovských obrázků a výtvorů
- Informace o tom, jak se dozvědět to, co ví hlavní hrdina
- Spoustu dalších věcí

Recenzováním, komentováním a šířením této knihy budete působit radost.

Text obsahuje spoustu vodítek: očividných vodítek, méně očividných vodítek, i vskutku obskurních vodítek, u kterých bylo překvapující, že se našli čtenáři, kteří je úspěšně rozluštili. Text také obsahuje ohromnou spoustu důkazů ponechaných přímo všem na očích. Je to racionalistický příběh: jeho tajemství jsou rozluštitelná a mají být luštěna.

Příběh byl podáván seriálovou formou, běžel po předurčené množství sezón a jednotlivé epizody byly

samostatnější celky, ve kterých se postupně rozvíjela hlavní příběhová linie směřující k závěrečnému rozuzlení.

Všechna zmíněná věda je skutečná věda, nicméně mějte na paměti, že mimo toho, co se říše vědy týká, nemusí být názory postav zároveň i názory autora. Ne všechno, co hlavní hrdina podniká, je lekcí moudrosti, a rady, udílené temnějšími postavami, mohou být nedůvěryhodné nebo dvojsečné.

Názvy kapitol mají v českém překladu dvě části, druhá je explicitní podle [Explicit chapter titles](#), první obsahuje název kapitoly, jak je při postupném psaní a zveřejňování označoval E.Y.

Tento překlad se stále vyvíjí. Jednou za čas si [stáhněte aktuální verzi na <https://archetypal.cz/HPaMR>](#). Pokud narazíte na překlep, chybu nebo pro něco vymyslíte lepší formulaci, prosíme napište nám do komentářů nebo pošlete email na chyby@archetypal.cz – stačí zkopírovat pár slov kolem a případně přidat vlastní opravenou verzi.

22. Vědecká metoda

Někde, někdy, nějak se něco muselo stát jinak...

PETUNIE EVANSOVÁ si vzala Michaela Verrese, profesora biochemie na Oxfordu.

HARRY JAMES POTTER-EVANS-VERRES vyrostl v domě po střechu naplněném knihami. Jednou kousl učitelku matematiky, protože nevěděla, co je logaritmus. Přčetl knihy *Gödel, Escher, Bach* a *Úsudek v nejistotě: Heuristika a předpojatost* a první díl Feynmanových *Lekcí o fyzice*. A navzdory tomu, čeho se bojí každý, kdo ho potkal, se nechce stát příštím temným pánem. Na to byl příliš dobře vychován. Chce odhalit zákony magie a stát se bohem.

HERMIONA GRANGEROVÁ si vede lépe než on ve všech hodinách s výjimkou létání na košťatech.

DRACO MALFOY je přesně to, co byste očekávali, že by se stalo z jedenáctiletého kluka, kdyby jeho milujícím otcem byl Darth Vader.

PROFESOR QUIRRELL si splnil svůj celoživotní sen a vyučuje obranu proti černé magii, nebo, jak svůj předmět označuje raději, bojovou magii. Všechny jeho studenty by zajímalo, jaký osud učitele obrany stihne tentokrát.

BRUMBÁL je buď šílený, nebo hraje nějakou nekonečně hlubší hru, která zahrnuje podpálení kuřete.

ZÁSTUPKYNĚ ŘEDITELÉ MINERVA MCGONAGALLOVÁ
by si potřebovala odskočit někam do soukromí a pořádně
si zaječet.

Představujeme:

HARRY POTTER A METODY RACIONALITY

Neuhodnete, kam tohle směřuje.

Pár poznámek:

Názory postav se nemusí nezbytně shodovat s názory autora. Harryho úvahy – pokud není pod vlivem své temné stránky – často představují dobrý vzor, obzvláště, když si Harry myslí, že by mohl k podpoře nějakého principu citovat vědecké studie. Ale ne všechno, co si Harry myslí nebo dělá, je nezbytně dobře, jako příběh by to nefungovalo. I méně vřelé postavy mohou občas nabídnout cenné lekce, ale ony lekce také mohou být nebezpečně dvojsečné.

Pokud jste ještě nenavštívili [HPMOR.COM](https://hpmor.com) [a archetypal.cz], nezapomeňte to někdy udělat, jinak přijdete o fanouškovské výtvary, o tipy, jak se dozvědět všechno, co ví Harry, a další věci.

Pokud jste si tento příběh nejen užili, ale také jste se z něj něco dozvěděli, pak prosím zvažte, zda jej nezmínit na

blogu nebo v tweetu [pro český překlad přidejte #HPaMR].
Dílo jako je toto může být přínosem jen pokud se šíří dál.

A teď zpátky k našemu příběhu...

Malá studovna, jedna z mnoha nepoužívaných místností v Bradavicích, byla nedaleko havraspárské koleje. Podlaha byla z šedých kamenů, stěny z červených cihel, strop z tmavého mořeného dřeva a do čtyř stěn místnosti byly zapuštěné čtyři zářící skleněné glóby. Kulatý stůl vypadal jako masiv z černého mramoru usazený na tlustých černých nohách, ale ukázalo se, že je velmi lehký, a v případě potřeby ho není těžké zvednout a přesunout. Dvě pohodlná polstrovaná křesla se zdála být upevněna k podlaze na těch nejnevhodnějších místech, ale jak nakonec zjistili, odpelášila k vám hned, když jste se nahnuli v pohybu, který napovídal, že si chcete sednout.

V místnosti také poletoval slušný počet netopýrů.

Bylo to místo, které budoucí historici jednou označí – *pokud* celý tenhle projekt nakonec k něčemu přispěje – jako místo, kde započalo vědecké zkoumání magie dvěma bradavickými studenty prvního ročníku.

Harrym Jamesem Potterem-Evansem-Verresem, teoretikem.

A Hermionou Jean Grangerovou, experimentátorkou a pokusným subjektem.

Harrymu se teď už v hodinách vedlo lépe, alespoň tedy v těch, které považoval za zajímavé. Už přečetl víc knih a nebyly to zrovna knihy pro jedenáctileté. Během jedné ze svých extra denních hodin stále znovu a znovu procvičoval přeměňování, tu druhou si vyhradil na nitroobranu. Bral užitečné předměty *vážně*. Nejen, že každý den odevzdával domácí úkoly, ale čtením dalších knih nad rozsah vyžadovaných učebnic trávil víc volného času, než bylo požadováno. Chtěl ona témata skutečně ovládnout, ne se jen naučit několik odpovědí na test. Chtěl vynikat. Něco takového se mimo Havraspár moc nevidělo – a vlastně ani v Havraspáru. Jeho jedinými zbylými konkurenty byli Padma Patilová (jejíž rodiče pocházeli z kultury, která neměla angličtinu jako mateřský jazyk, a tudíž ji vychovali se skutečnou pracovní etikou), Anthony Goldstein (z jisté nepatrné etnické skupiny, která získala 25 % všech Nobelových cen) a, samozřejmě, vysoko nade všemi se jako Titán v chumlu štěňátek tyčila Hermiona Grangerová.

K tomuto konkrétnímu experimentu bylo třeba, aby se pokusný subjekt naučil šestnáct nových kouzel, sám, bez

pomoci nebo opravování. To znamenalo, že pokusným subjektem byla Hermiona. Neustále.

Mělo by být zdůrazněno, že v tuto chvíli se netopýři létající po místnosti *netřpytili*.

Harry měl problém přijmout, co to naznačovalo.

„Čáry mary!“ řekla Hermiona znovu.

A znovu se ze špičky Hermioniny hůlky vynořil netopýr. V jednu chvíli tam byl prázdný vzduch, v dalším okamžiku netopýr. Zdálo se, že už v okamžiku, kdy se objevil, mává křídly.

A pořád se netřpytil.

„Už s tím můžu přestat?“ řekla Hermiona.

„Jsi si jistá,“ řekl Harry přes to, co mu připadalo jako sevřené hrdlo, „že bys ho s trochou dalšího tréninku nedokázala přinutit třpytit se?“ Porušoval postup experimentu, který si napsal předem, což byl hřích, a porušoval ho, protože se mu nelíbily výsledky, které dostával, což byl *smrtný* hřích, za to jste se mohli dostat do Vědeckého pekla, ale právě teď mu na tom až tak nezáleželo.

„Co jsi změnil tentokrát?“ zeptala se Hermiona trochu unaveně.

„Délku trvání obou *á* a prvního *y*. Má to být 3 ku 2 ku 2, ne 3 ku 1 ku 1.“

„Čáry máry!“ řekla Hermiona.

Objevil se netopýr jen s jedním křídlem a udělal patetickou vývrtku k zemi, kde se pak na šedých kamenech začal mrskat v kruhu.

„Fajn, jak to má být doopravdy?“ řekla Hermiona.

„3 ku 2 ku 1.“

„Čáry máry!“

Tentokrát se objevil netopýr úplně bez křídel a plesknul na zem jako mrtvá myš.

„3 ku 1 ku 2.“

A hle, vznikl zeleně se třpytící zdravý netopýr, a vzlétl ke stropu.

Hermiona spokojeně přikývla. „Skvěle, co dál?“

Nastalo dlouhé ticho.

„Vážně? Vážně člověk musí říct Čáry máry s trváním *á a y* hlásek v poměru 3 ku 1 ku 2 ku 1, nebo se netopýr nebude třpytit? Proč? Proč? Pro lásku všeho svatého, proč?“

„Proč ne?“

„AAAAAAAARRRRRRRRGHHHH!“

Buch... buch... buch...

Harry už delší dobu přemýšlel o povaze magie a navrhl sérii experimentů založených na premise, že doslova všechno, čemu kouzelníci o magii věří, je špatně.

Ve skutečnosti jste *nemuseli* říkat ‚Wingardium Leviosa‘ v přesně tom správném tónu, abyste něco zvedli, protože, no tak, ‚Wingardium Leviosa‘? Vesmír hodlal kontrolovat, že jste řekli ‚Wingardium Leviosa‘ přesně tím správným způsobem, a jinak ten brk levitovat nebude?

Ne. Rozhodně ne, když jste se nad tím vážně zamysleli. Někdo, dost možná opravdu předškolní dítě, ale na každý pád nějaký anglicky mluvící uživatel magie si pomyslel, že ‚Wingardium Leviosa‘ zní dost létavě a nadýchaně, a když poprvé sesílal ono kouzlo, ta slova pronesl spolu s ním. A řekl všem ostatním, že je to tak nutné.

Ale (přemýšlel Harry) *nemuselo* to takhle být, nebylo to zakomponováno do vesmíru, bylo to zakomponováno *do vás*.

Mezi vědci se tradovala jedna stará historka, poučení k opatrnosti, o Blondlotovi a Paprscích N.

Krátce po objevení rentgenového záření oznámil význačný francouzský fyzik Prosper-René Blondlot – který jako první změřil rychlost rádiových vln a ukázal, že se šíří rychlostí světla – objev úžasného nového jevu, Paprsků N, které dokázaly mírně zesvětlit obrazovku. Museli jste se dívat velmi pozorně, ale bylo to tam. Paprsky N měly spoustu zajímavých vlastností. Daly se ohýbat hliníkem a daly se soustředit do hliníkového hranolu, aby tak

vyprodukovaly zušlechtěné vlákno sulfidu kadmiového, které pak slabě zářilo ve tmě...

Brzy tucty vědců, převážně ve Francii, potvrdily Blondlotovy výsledky.

Jiní vědci, v Anglii a Německu, tvrdili, že oni tu slabou záři tak docela nevidí.

Blondlot řekl, že si ten přístroj asi špatně nastavili.

Jednoho dne Blondlot předvedl demonstraci Paprsků N. Světla byla vypnuta, a jeho asistent ohlašoval rozzáření nebo potemnění, zatímco Blondlot prováděl své manipulace.

Byla to normální demonstrace a všechny výsledky vyšly, jak se očekávalo.

I přesto, že americký vědec jménem Robert Wood nenápadně ukradl hliníkový hranol ze středu Blondlotova přístroje.

A to byl konec Paprsků N.

Realita, řekl jednou Philip K. Dick, *je to, co nezmizí, když v to přestanete věřit.*

Blondlotův hřích byl při pohledu zpět očividný. Neměl svému asistentovi říkat, co dělá. Blondlot se měl ujistit, že jeho asistent *neví*, co se zkouší, ani kdy se to zkouší, než ho požádal, aby popsal jas obrazovky. Takhle jednoduché to mohlo být.

Dnes se tomu říká ‚slepý pokus‘ a je to jedna z těch věcí, co moderní vědci považují za samozřejmé. Když děláte psychologický experiment, abyste zjistili, jestli se lidé rozzuří víc, když je praštíte do hlavy červenou trubicou, než když je praštíte trubicou zelenou, neuděláte to tak, že subjekty budete sledovat osobně a rozhodnete se, jak ‚vztekle‘ vypadají. Pořídíte si fotky, jak dotyční vypadali poté, co byli praštěni trubicou, pošlete ty fotky panelu posuzovatelů, kteří je ohodnotí na stupnici jedna ku deseti podle toho, jak moc rozčileně každá osoba vypadá; a to samozřejmě *bez toho*, aby věděli, jakou barvu měla trubka, kterou byl kdo praštěn. Po pravdě, neexistuje ani žádný dobrý důvod, proč by posuzovatelé vůbec měli vědět, čeho se ten experiment týká. *Rozhodně* pokusným subjektům neřeknete, že si *myslíte*, že by měly být vzteklejší, když budou praštěny červenou trubicou. Prostě jim nabídnete dvacet liber, vlákáte je do testovací místnosti, praštíte je trubicou – jejíž barva byla samozřejmě rozhodnuta náhodou – a pořídíte fotku. Vlastně i to mlácení trubicou a pořizování fotek by mělo být provedeno asistentem, kterému o své hypotéze nic neřeknete, aby nevypadal napjatě, nemlátil důrazněji, nebo nepořizoval fotky jen ve vhodném okamžiku.

Blondlot si zničil reputaci omylem toho druhu, jaký by vám vynesl nedostatečnou a pravděpodobně i posměšný smích odborného asistenta v bakalářských kurzech vědecké praxe... v roce 1991.

Ale tohle se stalo o hodně dřív, v roce 1904, a tak trvalo měsíce, než Robert Wood zformuloval tu zcela zřejmou alternativní hypotézu a vymyslel, jak ji otestovat, a desítky dalších vědců se toho chytly.

Více než dvě stě let poté, co začal věk vědy. Tak pozdě ve vědeckých dějinách a stále to nebylo samozřejmé.

Díky tomu bylo *klidně* možné, že v maličkém kouzelnickém světě, kde věda nebyla moc známá, nikdo nikdy nevyzkoušel tu nejjednodušší, nejočividnější věc, kterou by každý současný vědec zkontroloval.

Knihy byly plné komplikovaných popisů věcí, které jste museli *naprosto přesně* zopakovat, abyste seslali kouzlo. A, domýšlel se Harry, proces plnění takových instrukcí a ověřování, že je provádíte správně, pravděpodobně něco *dělal*. Nutil vás *soustředit se na kouzlo*. Kdyby vám jen řekli, ať mávnete hůlkou a něco si přejete, pravděpodobně by to *nefungovalo* tak dobře. A jakmile jste uvěřili, že kouzlo má fungovat určitým způsobem a tak si ho i nacvičili, možná už jste nebyli schopni sami sebe přesvědčit, že by mohlo fungovat i *jinak*...

...pokud zvolíte ten jednoduchý, leč špatný způsob, a chcete alternativní podoby kouzla zkoušet *sami za sebe*.

Ale co kdybyste *nevěděli*, jak má původní kouzlo vypadat?

Co kdybyste Hermioně dali seznam kouzel, která ještě nestudovala, převzaté z knihy hloupých kouzelnických žertíků z bradavické knihovny, a některá z těch kouzel měla původní správné instrukce, zatímco u jiných bylo pozměněno jedno gesto, jedno slovo? Co když jste nechali instrukce stejné, ale řekli jí, že kouzlo má stvořit červeného červa, když ve skutečnosti mělo stvořit červa modrého?

No, v tom případě se ukázalo...

...a tady měl Harry problém uvěřit svým výsledkům...

...že když Hermioně řekl, aby řekla „Čáry máry“ s délkou hlásek v poměru 3 ku 1 ku 1 ku 1, namísto správného poměru 3 ku 1 ku 2 ku 1, pořád to vytvořilo netopýra, ale ten už se netřpytil.

Ne snad, že by tu víra byla *bezvýznamná*. Ne snad, že by záleželo *pouze* na slovech a pohybech hůlkou.

Pokud Hermiona dostala naprosto nepravdivé informace o tom, co má kouzlo dělat, nefungovalo.

Pokud jí vůbec neřekl, co má kouzlo dělat, nefungovalo.

Pokud nejasně tušila, co má kouzlo dělat, nebo se mylila jen částečně, pak kouzlo fungovalo, jak bylo popsáno v učebnici, ne jak si myslela, že by mělo.

Harry v tuto chvíli doslova tloukl hlavou do zdi. Nepříliš tvrdě. Nechtěl poškodit svůj cenný mozek. Ale pokud by neuvolnil trochu frustrace, mohl by se spontánně vznítit.

Buch. Buch. Buch.

Zdálo se, že vesmír skutečně *chce*, abyste řekli „Wingardium Leviosa“, a *chce*, abyste to řekli jedním určitým způsobem, a co jste si o výslovnosti mysleli vy ho nezajímalo úplně stejně, jako ho nezajímalo, co si myslíte o gravitaci.

PRÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓČ?

Nejhorší na tom byl ten samolibý, pobavený pohled na Hermionině tváři.

Hermiona *nebyla* ochotna jen tak slepě poslouchat Harryho instrukce, aniž by jí řekl proč.

Takže jí Harry vysvětlil, co budou testovat.

Vysvětlil jí, proč to budou testovat.

Vysvětlil jí, proč něco takového pravděpodobně před nimi nikdy žádní kouzelníci netestovali.

Vysvětlil jí, že má ve svou předpověď slušnou důvěru.

Protože, jak řekl Harry, v žádném případě to nemohlo být tak, že by vesmír opravdu vyžadoval, abyste řekli

„Wingardium Leviosa”.

Hermiona poukázala na to, že tak se to psalo v jejích knihách. Zeptala se ho, jestli si opravdu myslí, že ve svých jedenácti letech a po jediném měsíci bradavického vzdělávání je chytřejší, než všichni kouzelníci na světě, kteří s ním nesouhlasí.

Harry jí na to poskytl tuto doslovnou odpověď:

„Samozřejmě.“

Ted' Harry zíral na červené cihly přímo před sebou a přemýšlel, jak prudce by se musel uhodit do hlavy, aby si způsobil otřes mozku, který by narušil formování jeho dlouhodobé paměti a zabránil by mu tak, aby si tohle později pamatoval. Hermiona se nesmála, ale její *úmysl se smát*, vyzařující z místa za ním, dokázal cítit jako příšerný tlak na kůži. Bylo to trochu jako vědět, že je sledován masovým vrahem, jen *horší*.

„Řekni to,“ řekl Harry.

„*Nechystala* jsem se,“ řekl laskavý hlas Hermiony Grangerové. „Nepřipadá mi to hezké.“

„Prostě to řekni, ať to mám za sebou,“ řekl Harry.

„Dobrá! Takže tys přednesl *celou tuhle dlouhou řeč* o tom, jak je těžké dělat základní vědecký výzkum, a jak bychom u toho problému mohli zůstat *třicet pět let*, a pak jsi najednou očekával, že se nám podaří největší objev v

historii magie během první hodiny spolupráce? Ty jsi v to nejen doufal, ty jsi to opravdu čekal? Jsi hloupý.“

„Děkuji. A teď –“

„Přečetla jsem všechny knihy, cos mi dal, a pořád nevím, jak to nazvat. Přemíra sebevědomí? Mylné plánování? Super silná iluze nadřazenosti? Možná to pojmenují po tobě. Harryho zkreslení.“

„*Pochopil jsem!*“

„Ale *je* to roztomilé. Taková klučičí věc.“

„*Chcípni.*“

„Ach, říkáš mi tak romantické věci.“

Buch. Buch. Buch.

„Takže co dál?“ zeptala se Hermiona.

Harry si opřel hlavu o cihly. Čelo ho na místě, kterým tloukl, začínalo bolet. „Nic. Budu muset začít od začátku a navrhnout jiné pokusy.“

Během posledního měsíce Harry dopředu pečlivě vypracoval sérii pokusů, která jim měla vydržet alespoň do prosince.

Byla by to skvělá série pokusů, kdyby *hned první z nich* nevyvrátil celou základní premisu.

Harry nemohl uvěřit, že byl tak hloupý.

„Vlastně se musím opravit,“ řekl Harry. „Potřebuji zformulovat jeden nový experiment. Dám ti vědět, až ho

budu mít, provedeme ho, a já pak navrhnu další. Jak ti to zní?“

„Jako by tu *někdo* promrhal *strašnou spoustu času*.“

Buch. Au. Tohle bylo prudší, než chtěl.

„Takže,“ řekla Hermione. Zaklonila se v křesle a zatvářila se samolibě. „Co jsme dnes zjistili?“

„Já jsem zjistil,“ procedil Harry skrz sevřené zuby, „že když dojde na skutečný základní výzkum, týkající se opravdu matoucího problému, kde nemáš sebemenší ponětí, o co jde, moje knihy o vědecké metodologii stojí za hovn–“

„Slušně, pane Pottere! Máme tu nevinné mladé dívky!“

„Fajn. Ale kdyby moje knížky stály aspoň za *hovnivála*, což je druh brouka, a vůbec ne nic vulgárního, daly by mi následující cennou radu: Když je tu matoucí problém a vy na něm teprve začínáte pracovat a máte vyvratitelnou hypotézu, otestujte ji. Najděte si nějaký lehký, jednoduchý způsob, jak provést základní ověření, a hned to proveďte. Nezatěžujte se navrhováním složité série experimentů, jejichž popis by udělal slušný dojem na grantovou komisi. Prostě co nejrychleji zkontrolujte, jestli se se svým nápadem nemýlíte. Dřív, než do něj začnete vrážet obrovské množství energie. Jak ti tohle ponaučení zní?“

„Mmm... dobré,“ řekla Hermiona. „Ale doufala jsem spíš v něco jako ,Hermioniny knihy nejsou bezcenné. Byly napsány moudrými starými kouzelníky, kteří toho o magii věděli mnohem více než já. Měl bych věnovat pozornost tomu, co říkají Hermioniny knihy.‘ Mohli bychom si z toho vzít i tohle ponaučení?“

Harry svíral čelisti příliš pevně, než aby z nich dokázal vycedit nějaká slova, tak prostě přikývl.

„Skvěle!“ řekla Hermiona. „Tenhle experiment se mi líbil. Naučili jsme se z něj hodně a zabral mi jenom asi hodinu.“

„ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁHHHHHHHHHHHHHHHH!“

Ve zmijozelských kobkách byla nepoužívaná učebna, osvětlená zvláštním zeleným světlem, tentokrát mnohem jasnějším, které vycházelo z malého, dočasně očarovaného křišťálového glóbusu, ale tak jako tak se jednalo o zvláštní zelené světlo, které vrhalo podivné stíny na zaprášené lavice.

Dvě chlapecké postavy v šedých pláštích s kápí (žádné masky) v tichosti vstoupily a posadily se naproti sobě ke stejnému stolu.

Jednalo se o druhé setkání Bayesiánské konspirace.

Draco Malfoy si nebyl jistý, jestli se na to má těšit nebo ne.

Harry Potter, soudě podle výrazu na tváři, neměl pochybnosti o vhodné atmosféře.

Harry Potter vypadal, jako by byl připravený někoho zabít.

„Hermiona Grangerová,“ řekl Harry Potter, zrovna když Draco otevíral pus. „*Neptej se.*“

Nemohl přece jít na druhé rande, ne? pomyslel si Draco, ale to nedávalo žádný smysl.

„Harry,“ řekl Draco, „je mi líto, ale na tohle se tě stejně budu muset zeptat, *opravdu* jsi té mudlovské šmejdce k narozeninám objednal drahý scvrččí váček?“

„Ano, objednal. Tobě už samozřejmě došlo proč.“

Draco si v zoufalství prohrábl vlasy, hřbetem ruky si při tom zajel pod kápi. *Nebylo* mu tak docela jasné proč, ale to teď nemohl říct. A celý Zmijozel *věděl*, že se Harrymu Potterovi dvoří, v hodině obrany to dal dost jasně najevo. „Harry,“ řekl Draco, „lidé vědí, že se s tebou přátelím. O Konspiraci samozřejmě nemají tušení, ale vědí, že jsme přátelé, a když děláš takovéhle věci, ani *já* pak nevypadám dobře.“

Harryho tvář se napjala. „Každý Zmijozel, který nechápe, proč by měl jednat mile s lidmi, které ve

skutečnosti nemá rád, by měl být rozemlet a předhozen hadům.“

„Ve Zmijozelu ale *je* hodně lidí, kteří to *nechápu*,“ řekl Draco vážným hlasem. „Většina lidí je hloupá, ale i před nimi musíš vypadat dobře.“ Harry Potter tohle *musí* pochopit, pokud se chce v životě někam dostat.

„Proč se *ty* staráš o to, co si myslí druzí? Opravdu se chystáš strávit celý svůj život vysvětlováním každé drobnosti těm nejtupějším idiotům ze Zmijozelu a nechat *je*, aby tě *soudili*? Je mi líto, Draco, ale já nebudu snižovat mazanost svých plánů na úroveň, které bude schopen porozumět ten i nejtupější Zmijozel, jen proto, že bys nemusel vypadat dobře, kdybych to neudělal. Za to mi nestojí ani tvoje přátelství. To by mi *vysálo ze života všechnu radost*. Jen mi řekni, to tě nikdy nenapadlo, když byl někdo ve Zmijozelu tak hloupý, až jsi se divil, jak vůbec dokáže stát na nohou, že je pod úroveň Malfoyů se takovým podbízet?“

To Draca upřímně nenapadlo. Nikdy. Podbízení se idiotům bylo jako dýchání, dělali jste to bez přemýšlení.

„Harry,“ řekl Draco konečně. „Bezstarostně si dělat co chceš a nestarat se, jak to vypadá, není chytré. *Pána zla* zajímalo, jak vypadá! Byl obávaný a nenáviděný a věděl, že

to je *přesně* ten druh strachu a nenávisti, který chce vytvářet. *Všichni* se musí zajímat, co si druzí lidé myslí.“

Postava v kápi pokrčila rameny. „Možná. Připomeň mi, abych ti někdy řekl o Aschově pokusu s konformitou, mohlo by tě to docela pobavit. Pro teď jen podotknu, že je nebezpečné se *instinktivně* zajímat o to, co si druzí lidé myslí, protože pak ti na tom bude *skutečně* záležet a nepůjde jen o chladnokrevnou kalkulaci. Vzpomeň si, patnáct minut jsem byl šikanován a bit staršími Zmijozely, a pak jsem se postavil a laskavě jim odpustil. Přesně tak, jak by to hodný a ctnostný Chlapec-který-přežil měl udělat. Ale moje chladnokrevná kalkulace, Draco, mi říká, že pro ty nejtupější zmijozelské idioty nemám *žádné* využití, protože *já* hadího mazlíčka *nechovám*. Neexistuje tedy ani žádný důvod, proč by mě mělo zajímat, co si myslí o způsobu, jakým vedu svůj souboj s Hermionou Grangerovou.“

Draco nesevřel frustrovaně pěsti. „Je to jenom jedna mudlovská šmejdka,“ řekl Draco klidným hlasem aniž by řval, „jestli ji nemáš rád, strč ji ze schodů.“

„V Havraspáru by si domysleli –“

„Tak ať ji strčí ze schodů Pansy Parkinsonová! Ani bys ji nemusel přemlouvát, nabídni jí srpec a udělá to!“

„Já bych to věděl! Hermiona mě porazila ve čtenářské soutěži, dostává lepší známky než já, musím ji porazit svým *mozkem*, jinak se to nepočítá!“

„Je to jenom mudlovská šmejdka! Proč si jí tak považuješ?“

„Mezi Havraspáry představuje autoritu! Proč se ty staráš o to, co si myslí každý nedůležitý idiot ve Zmijozelu?“

„Tomu se říká politika! Pokud ji nedokážeš hrát, nemůžeš mít moc!“

„Moc je chodit po Měsíci! Moc je být výjimečným kouzelníkem! Tyhle druhy moci nevyžadují, abych strávil zbytek života podbízením se idiotům!“

Oba dva přestali křičet a takřka současně začali zhluboka dýchat, aby se uklidnili.

„Promiň,“ řekl Harry Potter po chvíli a setřel si pot z čela. „Promiň, Draco. Máš hodně politické moci a dává smysl, že si ji chceš udržet. Ty by ses *měl* zajímat, co si ve Zmijozelu myslí. Je to důležitá hra a já jsem ji neměl shazovat. Ale nemůžeš žádat *mě*, abych snížil náročnost své hry v Havraspáru jenom proto, abys kvůli spojení se mnou nevypadal špatně. Řekni zmijozelským, že zatínáš zuby a jenom to přátelství předstíráš.“

Což bylo přesně to, co Draco zmijozelským *řekl*, ale pořád si nebyl jistý, jestli to tak opravdu je.

„Každopádně,“ řekl Draco, „když už mluvíme o tvé pověsti, obávám se, že mám špatné zprávy. Rita Holoubková o tobě slyšela nějaké historky a začala se vyptávat.“

Harry Potter zvedl obočí. „Kdo?“

„Píše do *Denního věštce*,“ řekl Draco. Snažil se udržet klidný hlas. *Denní věstec* byl jedním z otcových primárních nástrojů, používal ho stejně zručně jako hůlku. „To jsou ty noviny, kterých si lidé doopravdy všímají. Rita Holoubková píše o celebritách a, jak sama říká, používá svůj brk, aby propíchla jejich přehnaně nafouknutou pověst. Pokud se jí nepodaří najít o tobě nějaké klepy, prostě si je vymyslí.“

„*Chápu*,“ řekl Harry Potter. Jeho zeleně osvětlená tvář se pod kápí vypadala zamyšleně.

Draco zaváhal, než vyslovil, co muselo následovat. Touhle dobou už otci určitě někdo nahlásil, že se dvoří Harrymu Potterovi, a otec také bude vědět, že o tom Draco nepsal domů, a pochopí, že Draco si ve skutečnosti nemyslel, že to může udržet v tajnosti, což jasně říkalo, že Draco teď zkouší hrát svou vlastní hru, ale stále na otcově straně, protože kdyby byl odlákán jinam, posílal by *falešné* zprávy.

Z toho vyplývalo, že otec pravděpodobně očekával, co se Draco chystal říct.

Hrát s otcem skutečnou hru byl poněkud znervózňující zážitek. Dokonce i když byli na stejné straně. Na jednu stranu to bylo vzrušující, ale Draco také věděl, že nakonec se ukáže, že otec hraje lépe. Nijak jinak to dopadnout nemohlo.

„Harry,“ řekl Draco konečně. „Tohle není návrh. Tohle není rada. Tak to prostě je. Otec by ten článek skoro určitě dokázal zarazit. Ale mělo by to svou cenu.“

To, že otec očekával, že Draco Harrymu Potterovi přesně tohle řekne, Draco nahlas neřekl. Harry Potter si to buď odvodí sám, nebo ne.

Ale Harry místo toho zavrtěl hlavou a pod svou kápí se usmál. „Nemám v úmyslu snažit se umlčet Ritu Holoubkovou.“

Dracovi se tak docela nepodařilo zbavit hlas vší nevěřícnosti. „Nemůžeš mi tvrdit, že tě *nezajímá*, co o tobě tvrdí *noviny*!“

„Zajímá mě to méně, než by sis mohl myslet,“ řekl Harry Potter, „mám své vlastní způsoby, jak se vypořádat s takovými, jako je Rita Holoubková. Nepotřebuji pomoc od Luciuse.“

Než se stačil ovládnout, přes Dracovu tvář přelétl znepokojený výraz. Ať už Harry Potter plánoval cokoli,

bylo to něco, co otec neočekával, a Draco se cítil velmi nervózní z toho, k čemu by to mohlo vést.

A také si uvědomil, že se pod kápí začíná potit. Nikdy vlastně žádnou z těchtohle věcí nenosil a nedošlo mu, že pláště Smrtijedů na sobě pravděpodobně mají ochlazovací zaklínadla.

Harry Potter si znovu setřel pot z čela, zaškaredil se, vytáhl hůlku, namířil ji vzhůru, zhluboka se nadechl a řekl „*Frigideiro!*“

O chvílku později Draco ucítil chladný závan.

„*Frigideiro! Frigideiro! Frigideiro! Frigideiro! Frigideiro!*“

Pak Harry Potter sklonil hůlku, i když se mu trochu třásla ruka, a znovu ji uklidil do hábitu.

Celá místnost se zdála znatelně chladnější. Draco by to dokázal taky, ale i tak to nebylo špatné.

„Takže,“ řekl Draco. „Věda. Chystal ses mi říct něco o krvi.“

„*Zjistíme* něco o krvi,“ řekl Harry Potter. „Pomocí experimentů.“

„Dobrá,“ řekl Draco. „Jakých experimentů?“

Harry Potter se pod svou kápí zlověstně usmál: „To řekni ty mně.“

Draco už slyšel o čemsi zvaném sokratovská metoda, kdy učíte pomocí kladení otázek (jméno bylo po slavném starověkém filozofovi, který byl příliš chytrý na to, aby byl jen mudlou, tudíž byl potají čistokrevným kouzelníkem). Jeden z jeho učitelů sokratovskou metodu hojně používal. Bylo to otravné leč efektivní.

A pak tu byla Potterova metoda, která byla prostě jen šílená.

Na férovku musel Draco přiznat, že Harry Potter *zkusil* nejprve sokratovskou metodu, ale moc to nefungovalo.

Harry Potter se Draca ptal, jak by *vyvrátil* hypotézu krevních puristů, že kouzelníci už teď nedokážou ty super záležitosti, které uměli před osmi sty lety, protože se pokřížili s mudlorozenými a motáky.

Draco řekl, že nechápe, jak tu Harry Potter jen tak může sedět a s vážnou tváří tvrdit, že to není past.

Harry Potter s tváří stále vážnou odpověděl, že pokud by to byla past, byla by tak trapně očividná, že by *on sám* měl být předhozen hadům, ale že se *nejedná* o past, ale o jednoduchý přístup, s nímž se vědci pokoušejí vyvrátit své vlastní teorie, a když se doopravdy snaží a neuspějí, vyhráli.

Draco se pokusil poukázat na ohromující hloupost něčeho takového návrhem, že pro přežití duelu by tedy

mohlo být zásadní seslat si *Avada Kedavra* na vlastní nohu a minout.

Harry Potter *přikývl*.

Draco zavrtěl hlavou.

Harry Potter mu tedy představil pojetí, ve kterém vědci sledují, jak spolu nápady zápasí, aby viděli, který z nich vyhraje, a *nebylo možné zápasit bez soupeře*, takže Draco potřeboval vymyslet soupeře proti hypotéze krevních puristů, aby krevní purismus mohl zvítězit, čemuž Draco rozuměl o trochu lépe, i když to Harry říkal s mírně znechuceným výrazem. Jako by bylo jasné, že pokud má krevní purismus pravdu, pak nebe musí být modré, a kdyby nějaká jiná teorie byla pravdivá, pak by nebe muselo být zelené. A nikdo zatím neviděl zelené nebe, takže kdybyste vyšli ven a podívali se, krevní purismus by vyhrál; a kdyby to nastalo šestkrát po sobě, lidé by si začali všímat jistého trendu.

Harry Potter pak pokračoval tvrzením, že všichni soupeři, které si Draco vymýšlí, jsou příliš slabí, takže se krevnímu purismu za jejich poražení nedostane uznání, protože ten zápas nebude dost působivý. Tomu Draco rozuměl také. *Kouzelníci jsou slabší, protože nám domácí skřítkové kradou magii* mu taky neznělo úplně přesvědčivé.

(I když Harry Potter *poznámenal*, že to by alespoň bylo ověřitelné v tom smyslu, že by mohli zkusit zkontrolovat, jestli domácí skřítkové časem nezesílili, a dokonce pak i nakreslil graf reprezentující vzrůstající sílu domácích skřítků, a další, reprezentující klesající sílu kouzelníků, a pokud by se ty dva nákresy shodovaly, ukazovalo by to na domácí skřítky; a všechno to bylo proneseno tak naprosto vážným tónem, že Draco pocítil touhu položit Dobbymu pod veritasérem pár pěkně ostrých otázek, než se vzpamatoval.)

A Harry Potter nakonec řekl, že Draco zápas *nemůže* ošidit, protože vědci nejsou hloupí. Pokud byste zápas ošidili, bylo by to *příliš zřejmé*, musel to být *skutečný boj* mezi dvěma odlišnými teoriemi, z nichž obě by opravdu mohly být pravdivé, se zkouškou, kterou by prošla jen ta *pravá*, něco, co by vyšlo *odlišně* v závislosti na tom, která hypotéza je skutečně správná, a sledovali by to zkušení vědci, aby se ujistili, že to je přesně to, co se stalo. Harry Potter tvrdil, že on sám jen chce vědět, *jak krev ve skutečnosti funguje*, a proto potřeboval vidět, že krevní purismus *opravdu vyhraje*, a *jeho* Draco neošálí s teoriemi, které jen žadoní o ránu z milosti.

I potom, co tohle pochopil, nebyl Draco schopen přijít s žádnými ,možnými alternativami', jak to Harry Potter

nazval, k nápadu, že kouzelníci jsou méně mocní, protože si míchají krev s mudlovskou špínou. To byla prostě příliš očividná pravda.

V té chvíli Harry Potter poměrně frustrovaně prohlásil, že si nedokáže představit, že by Draco byl *skutečně* takhle mizerný ve zvažování jiných úhlů pohledu, *určitě* existovali Smrtijedi, kteří hráli roli nepřátel krevního purismu, a ti dokázali přijít s mnohem přesvědčivějšími argumenty proti své vlastní straně, než které nabízel Draco. Kdyby se Draco snažil vystupovat jako člen Brumbálovy strany a přišel s hypotézou s domácími skřítky, ani na vteřinu by nikoho neošálil.

Draco byl nucen připustit, že to dává smysl.

Tak tedy Potterova metoda.

„Prosím, doktore Malfoyi,“ zanaříkal Harry Potter, „proč nepřijmete můj článek?“

Harry Potter musel zopakovat větu „jen předstírej, že předstíráš, že jsi vědec“ třikrát, než ji Draco pochopil.

V té chvíli si Draco uvědomil, že s Harryho mozkiem je něco *hluboce* v nepořádku, a kdokoli, kdo by na něj zkusil nitrozpyt, by se nejspíš už nikdy nevynořil.

Harry Potter pak přišel s dalšími důležitými detaily: Draco měl předstírat, že je Smrtijed, který hraje roli editora vědeckého časopisu, doktora Malfoye, který chce

odmítnout článek svého nepřítele, doktora Pottera, „O dědičnosti magických schopností“. Pokud by se Smrtijed nechoval jako skutečný vědec, byl by odhalen a popraven, ale zároveň byl doktor Malfoy rovněž sledován svými vlastními rivaly a muselo se *zdát*, že článek doktora Pottera odmítá z neutrálních vědeckých důvodů, jinak by ztratil svou práci jako editor časopisu.

Bylo s podivem, že Moudrý klobouk si teď šíleně nežvatlal u Svatého Munga.

Také to byla ta *nejtěžší* věc, kterou kdy kdo chtěl po Dracovi předstírat, a takovou výzvu v žádném případě nemohl odmítnout.

Právě teď se, jak to vyjádřil Harry Potter, začali dostávat do nálady.

„Obávám se, doktore Pottere, že jste to napsal inkoustem špatné barvy,“ řekl Draco. „Další!“

Tvář doktora Pottera se překrásně zhroutila v zoufalství, a Draco si nedokázal pomoci a pocítil záblesk škodolibosti doktora Malfoye, i přestože Smrtijed jen předstíral, že je doktor Malfoy.

Tahle část byla *fajn*. Tohle by dokázal dělat celý den.

Doktor Potter shrbený zármutkem vstal ze židle, odšoural se pryč, proměnil se v Harryho Pottera, který Dracovi ukázal zdvižený palec, a pak se znovu proměnil v

doktora Pottera, a znovu se k němu přiblížil, tentokrát s dychtivým úsměvem.

Doktor Potter se posadil a ukázal doktoru Malfoyovi kus pergamenu, na kterém bylo napsáno:

O dědičnosti magických schopností

Doktor H. J. Potter-Evans-Verres, Institut pro dostatečně pokročilou vědu

Moje pozorování:

Současní kouzelníci nedokážou dělat tak působivé věci jako kouzelníci před osmi sty lety.

Můj závěr:

Kouzelníci se stali slabšími, protože mísí svou krev s mudlorozenými a motáky.

„Doktore Malfoyi,“ řekl doktor Potter s pohledem plným naděje, „přemýšlel jsem, jestli by *Časopis pro nereprodukovatelné výsledky* mohl zvážit publikaci mého článku s názvem ‚O dědičnosti magických schopností‘.“

Draco se podíval na pergamen a s úsměvem zvažoval možná odmítnutí. Pokud by byl profesorem, odmítl by ten esej jako příliš krátký, takže –

„Je to příliš dlouhé, doktore Pottere,“ řekl doktor Malfoy.

Na chvíli se na tváři doktora Pottera objevila pravá nevěřičnost.

„Aha...“ řekl doktor Potter. „Co kdybych se zbavil těchto dvou oddělených řádků pro pozorování a závěr, a jednoduše tam napsal *tudíž* –“

„Pak by to bylo příliš krátké. Další!“

Doktor Potter se odšoural pryč.

„Dobrá,“ řekl Harry Potter, „už v tom začínáš být až *příliš* dobrý. Ještě dvakrát to zkusíme, a potřetí to bude doopravdy, bez přerušování. Prostě přijdu a rovnou po tobě půjdu a ty budeš muset ten článek odmítnout na základě jeho skutečného obsahu. A pamatuj, tvoji vědečtí rivalové tě sledují.“

Další článek doktora Pottera byl perfektní v každém směru, zázrak svého druhu, ale bohužel musel být odmítnut, protože časopis doktora Malfoye měl problém s písmenem E. Doktor Potter článek nabídl přepsat bez dotyčných slov, a doktor Malfoy mu vysvětlil, že ve

skutečnosti se jedná spíš o problém se samohláskami jako takovými.

Další článek byl odmítnut s tím, že je úterý.

Ve skutečnosti byla sobota.

Doktor Potter se na to pokusil poukázat a bylo mu odseknuo: „Další!“

(Draco začínal chápat, proč Snape svůj trumf nad Brumbálem využívá jen k tomu, aby byl na pozici, kde se může chovat hrozně ke studentům.)

A pak –

Doktor Potter se k němu přiblížil s nadřazeným úšklebkem na tváři.

„Tohle je můj nejnovější článek, *O dědičnosti magických schopností*,“ prohlásil doktor Potter sebevědomě a hodil mu pergamen, „rozhodl jsem se, že vašemu časopisu dovolím, aby ho otiskl, a připravil jsem ho v naprosté shodě s vašimi požadavky, aby mohl být zveřejněn co nejrychleji.“

Smrtijed se rozhodl, že až jeho mise skončí, doktora Pottera si najde a zabije. Doktor Malfoy zatím na tváři udržoval zdvořilý úsměv, protože ho sledovali jeho rivalové, a řekl...

(Ticho se táhlo a doktor Potter na něj netrpělivě hleděl.)

„...S dovolením, podívám se na to.“

Doktor Malfoy vzal pergamen a pečlivě si ho přečetl.

Smrtijed se začínal cítit nervózně kvůli skutečnosti, že není opravdovým vědcem, a Draco se snažil vzpomenout si, jak mluvit jako Harry Potter.

„Musíte, ah, musíte zvážit i jiná možná vysvětlení pro vaše, umm, pozorování, vedle tohoto jediného –“

„Opravdu?“ přerušil ho doktor Potter. „Jako jsou jaká přesně? *Domáci skřítkové nám kradou magii?* Má data připouštějí jen jediný možný závěr, doktore Malfoyi. *Neexistují žádné jiné hodnověrné hypotézy.*“

Draco se zběsile pokoušel přimět mozek, aby přemýšlel, co by řekl, kdyby předstíral, že je členem Brumbálovy strany, jaké vlastně *bylo* jejich vysvětlení pro úpadek kouzelnictva, Draco se na tohle nikdy neobtěžoval doopravdy zeptat...

„Pokud nedokážete vymyslet žádný jiný způsob, jak vysvětlit má data, budete muset uveřejnit můj článek, *doktore Malfoyi.*“

Způsobil to ten úšklebek na tváři doktora Pottera.

„Ach, opravdu?“ odsekl doktor Malfoy. „Jak víte, že magie sama nemizí?“

Čas se zastavil.

Draco s Harrym si vyměnili zděšené pohledy.

Potom Harry Potter řekl něco, co bylo pravděpodobně mimořádně sprostým slovem, pokud jste byli vychováni mudly. „*To mě nenapadlo!*“ řekl Harry Potter. „A to opravdu mělo. Magie mizí. *Sakra, sakra, sakra!*“

Šok v Harryho hlase byl nakažlivý. Dracova ruka bez vědomého rozhodnutí zajela do hábitu a sevřela hůlku. Myslel si, že rod Malfoyů je v bezpečí, když se spojuje jen s rodinami, které jsou schopné vysledovat svůj původ čtyři generace dozadu, měli jste být v *bezpečí*, nikdy ho nenapadlo, že by mizení magie bylo něco, s čím nikdo nemůže nic dělat. „Harry, co budeme dělat?“ Draco v panice zvýšil hlas: „*Co budeme dělat?*“

„*Nech mě přemýšlet!*“

Po jisté chvíli Harry z blízké lavice popadl ten samý brk a svitek pergamenu, které použil k napsání svého falešného článku, a začal cosi škrábat.

„Zjistíme to,“ řekl Harry sevřeným hlasem, „pokud magie mizí ze světa, zjistíme, jak rychle mizí a kolik času nám zbývá, abychom něco udělali, a potom zjistíme, proč mizí, a potom s tím něco uděláme. Draco, mizí kouzelnické schopnosti stabilním tempem, nebo jsou v tom náhlé výkyvy?“

„Já... já nevím...“

„Řekl jsi mi, že nikdo se nemohl měřit se čtyřmi zakladateli Bradavic. Takže se to děje už aspoň osm století, je to tak? Nevzpomínáš si na něco o problémech, které by se objevily před pěti sty lety nebo tak?“

Draco se zoufale snažil přemýšlet. „Vždycky jsem slýchal, že se nikdo nevyrovnal Merlinovi a po něm se nikdo nevyrovnal zakladatelům Bradavic.“

„Dobře,“ řekl Harry. Pořád něco čmáral. „Protože před třemi sty lety mudlové přestali věřit v magii a já přemýšlel, jestli to s tím nemělo něco společného. A zhruba před stoletím a půl mudlové začali používat technologii, která přestává fungovat v přítomnosti magie, a mě zajímalo, jestli by to náhodou nemohlo být i opačně.“

Draco vyletěl ze židle tak vzteklý, že stěží dokázal mluvit. „Takže *mudlové* –“

„*K čertu!*“ zařval Harry. „Posloucháš se vůbec? Děje se to už přinejmenším osm set let a tehdy mudlové ještě nic zajímavého nedělali! *Musíme zjistit skutečnou pravdu!* Mudlové s tím *mohou* mít něco společného, ale pokud *ne*, a ty je budeš dál ze všeho vinit, znemožní nám to zjišťovat, co se děje *doopravdy*, a pak se jednoho rána probudíš a zjistíš, že z tvé hůlky je jen obyčejný kus dřeva!“

Dracovi zadrhl dech v hrdle. Jeho otec během svých projevů často říkával *naše hůlky se nám zlomí v rukou*, ale Draco si nikdy doopravdy neuvědomil, co to *znamená*, přece jen, *jemu* se to stát nemohlo. A teď se to všechno náhle jevilo tak opravdově. Jenom kus dřeva. Draco si dokázal představit, jaké přesně by to bylo, kdyby vytáhl hůlku, pokusil se seslat kouzlo, a ono by se nic nestalo...

To by se mohlo stát *všem*.

Nebudou už žádní kouzelníci, žádná další magie. Nikdy. Jen mudlové, kteří budou mít pár legend o tom, co jejich předkové dokázali. Někteří z těch mudlů ponesou jméno Malfoy, a to bude vše, co z jeho jména zbude.

Poprvé ve svém životě si Draco opravdu uvědomil, proč existují Smrtijedi.

Vždycky považoval za samozřejmé, že stát se Smrtijedem je něco, co přichází s dospělostí. Teď Draco *pochoпил*, porozuměl, proč otec a otcovi přátelé přísahali, že obětují své životy, aby zabránili téhle noční můře; existovaly věci, u kterých jste jednoduše nemohli zůstat stranou a nechat je být. Ale co když se to *přesto* stane, co když všechny ty oběti, všichni ti přátelé, které kvůli Brumbálovi ztratili, *rodina*, kterou ztratili, co když to všechno bylo *k ničemu*...

„Magie se nemůže ztrácet,“ řekl Draco. Lámal se mu hlas. „To by nebylo *fér*.“

Harry přestal psát a s podrážděným výrazem vzhlédl. „To ti tvůj otec nikdy neříkal, že život není *fér*?“

Přesně to otec říkal pokaždé, když Draco to slovo použil. „Ale, ale, taková věc je příliš hrozná, než aby se tomu dalo věřit –“

„Draco, dovol mi představit ti něco, čemu se říká Tarskiho litanie. Mění se pokaždé, když ji používáš. Pro tuhle příležitost zní takhle: *Pokud se magie vytrácí z tohoto světa, pak chci věřit, že se magie z tohoto světa vytrácí. Pokud se magie z tohoto světa nevytrácí, pak nechci věřit, že se magie z tohoto světa vytrácí. Ať nezačínám věřit věcem, kterým bych věřit nechtěl.* Pokud žijeme ve světě, ze kterého se ztrácí magie, tak to je to, čemu musíme věřit, musíme vědět, co nás čeká, abychom to mohli zastavit, nebo se na to v nejhorším případě ve zbývajícím čase alespoň připravit. Nevěřit v to to nezastaví. Takže jediná otázka, která nám zbývá, je, jestli se magie doopravdy ztrácí, a pokud to tak skutečně je, musíme v to taky chtít věřit. Gendlinova litanie: *Co je skutečné už je skutečné a tím, že se toho budu držet, nic nezhorším.* Chápeš, Draco? Později se to naučíš nazpaměť. Je to něco, co si budeš opakovat pokaždé, když tě napadne, jestli je dobrý nápad věřit

něčemu, co ve skutečnosti není pravdivé. Vlastně chci, abys to řekl hned teď. *Co je skutečné už je skutečné a tím, že se toho budu držet, nic nezhorším. Řekni to.*“

„Co je skutečné už je skutečné,“ řekl Draco třesoucím se hlasem, „a tím, že se toho budu držet, nic nezhorším.“

„Pokud se magie vytrácí, chci věřit tomu, že se vytrácí. Pokud se magie nevytrácí, nechci věřit tomu, že se vytrácí. Řekni to.“

Draco ta slova s bouřícím se žaludkem zopakoval.

„Dobře,“ řekl Harry, „pamatuj si, možná se to neděje, a v tom případě v to také nebudeš muset věřit. *Nejprve* musíme chtít zjistit, co se skutečně děje, v jakém světě *skutečně* žijeme.“ Harry se otočil zpátky ke své práci, napsal ještě něco, a pak natočil pergamen tak, aby na něj Draco viděl. Draco se naklonil nad lavici, a Harry přinesl zelené světlo blíž.

Pozorování:

*Kouzelníci nejsou tak mocní, jako byli v době založení
Bradavic*

Hypotézy:

1. *Magie sama se vytrácí*

2. Kouzelníci se kříží s mudly a motáky

3. Ztrácí se znalost mocných kouzel

4. Kouzelníci se v dětství nevhodně stravují, nebo je oslabuje něco jiného než krev

5. Mudlovské technologie interferují s magií (posledních 800 let?)

6. Silnější kouzelníci mají méně dětí (Draco=jedináček? Zkontrolovat, zda 3 mocní kouzelníci, Quirrell Brumbál Pán zla, mají nějaké děti.)

Pokusy:

„Dobrá,“ řekl Harry. Zdálo se, že už dýchá klidněji. „Když se potýkáš s nějakým matoucím problémem a nemáš nejmenší ponětí, co se děje, je rozumné nejdřív vymyslet nějaké fakt jednoduché pokusy, věci, které můžeš rovnou ověřit. Potřebujeme pokusy, které nám pomůžou vyvrátit tyto hypotézy. Pozorování, která by vyšla jinak alespoň pro jednu z možností v porovnání s těmi ostatními.“

Draco v šoku zíral na seznam. Najednou si uvědomoval, že zná strašnou spoustu čistokrevných, kteří jsou

jedináčky. On sám, Vincent, Gregory, prakticky všichni. Dva nejmocnější kouzelníci, o kterých každý mluvil, byli Brumbál a Pán zla, a ani jeden z nich neměl děti, přesně jak se Harry domníval...

„Bude opravdu těžké rozlišit mezi 2 a 6,“ řekl Harry, „tak jako tak je to v krvi, museli bychom se pokusit vyhmátnout úpadek kouzelnictva a porovnat to s počtem dětí, které měli různí kouzelníci, a změřit schopnosti mudlorozených v porovnání s čistokrevnými...“ Harryho prsty nervózně klepaly na lavici. „Prozatím prostě shrňme 6 a 2 dohromady a nazvěme je krevní hypotézou. 4 je nepravděpodobná, protože pak by si všichni všimli náhlého poklesu, když kouzelníci změnili jídelníček, je těžké přijít na něco, co by se za posledních 800 let měnilo stabilním tempem. 5 je nepravděpodobná ze stejného důvodu, žádný náhlý pokles, před 800 lety mudlové nic zajímavého nedělali. Stejně, 4 připomíná 2, a 5 připomíná 1. Takže v podstatě se snažíme rozlišit mezi 1, 2 a 3.“ Harry otočil pergamen k sobě, zakroužkoval ta tři čísla, a otočil ho zpátky. „Magie se ztrácí, krev se oslabuje, vědomosti se ztrácí. Jaký pokus by vyšel jinak v závislosti na tom, co z těch tří je pravda? Co bychom mohli vidět, aby nám došlo, že jedno z těchto tří je nepravdivé?“

„To *já* nevím!“ vyhrkl Draco. „Proč se ptáš mě? Ty jsi tu vědec!“

„Draco,“ řekl Harry s podtónem prosebného zoufalství v hlase. „*Já* vím jen to, co mudlovští vědci! To ty jsi vyrostl v kouzelnickém světě, ne *já*! Znáš víc kouzel než *já*, a víš toho *o kouzlech* víc než *já*, a taky jsi s celým tímhle nápadem vůbec přišel, takže začni přemýšlet jako vědec a vyřeš to!“

Draco ztěžka polkl a pohlédl na papír.

Magie se ztrácí... kouzelníci se kříží s mudly... vědomosti se ztrácí...

„Jak vypadá svět, ze kterého se ztrácí magie?“ zeptal se Harry Potter. „Víš toho o magii víc, ty bys to měl vymýšlet, ne *já*! Představ si, že o tom vyprávíš příběh, o čem to bude?“

Draco si to představil. „Stará kouzla přestávají fungovat.“ *Kouzelníci se probouzejí a zjišťují, že jejich hůlky jsou jen kusy dřeva...*

„Jak vypadá svět, ve kterém slábne kouzelnická krev?“

„Lidi už nedokážou to, co dokázali jejich předkové.“

„Jak vypadá svět, ze kterého se ztrácí vědomosti?“

„Lidé sami nevědí, jak ta kouzla sesílat...“ řekl Draco.

Zarazil se, překvapený sám sebou. „To by mohl být pokus, že?“

Harry rozhodně přikývl. „Jeden z nich.“ Na pergamen pod *Pokusy* napsal:

A. Existují kouzla, která známe, ale nejsme schopní seslat (1 nebo 2), nebo existují ztracená kouzla, která už nejsou známá (3)?

„Takže to rozlišuje mezi jedničkou a dvojkou na jedné straně a trojkou na straně druhé,“ řekl Harry. „Teď potřebujeme nějaký způsob, jak rozlišit 1 a 2. Magie se ztrácí, krev slábne, jak mezi tím poznáme rozdíl?“

„Jaká kouzla sesílali kdysi studenti ve svém prvním roce v Bradavicích?“ řekl Draco. „Pokud byli schopni sesílat silnější kouzla, krev byla silnější –“

Harry Potter zavrtěl hlavou. „Nebo byla silnější sama magie. Musíme přijít na to, jak to *rozlišit*.“ Harry se zvedl ze židle a začal nervózně přecházet po třídě. „Ne, počkej, pořád by to mohlo fungovat. Předpokládejme, že různá kouzla spotřebují různé množství magické energie. Takže pokud by se okolní magie oslabila, mocná kouzla by zmizela jako první, ale kouzla, která se každý učí v prvním ročníku, by zůstala stejná...“ Harryho nervózní přecházení se zrychlilo. „Není to moc dobrý test, jsou to spíš ztrácející se silná kouzla versus ztrácející se všechna kouzla, něčí krev by mohla být příliš slabá na mocná kouzla, ale pořád dost silná na ta jednoduchá... Draco, víš, jestli mocnější

kouzelníci ze *stejně* doby, například mocní kouzelníci přímo z tohoto století, byli mocnější i jako děti? Pokud by Pán zla v jedenácti seslal ochlazující kouzlo, zmrazil by celou místnost?“

Draco svažtil tvář, jak se snažil rozpomenout.

„Nedokážu si vybavit, že bych slyšel něco o Pánu zla, ale myslím, že Brumbálovi se mělo povést něco úžasného na N.K.Ú. z přeměňování, když byl v pátém ročníku... Myslím, že i další mocní kouzelníci byli silní už v Bradavicích...“

Harry se za stálého přecházení zamračil. „Mohli se jenom pilně učit. Ale stejně, pokud by se prváci učili ta samá kouzla a zdála se jim asi tak náročná jako nám teď, mohli bychom to nazvat *slabým* důkazem pro jedničku oproti dvojce... počkat, moment.“ Harry se zastavil. „Mám další pokus, který by mohl rozlišit mezi 1 a 2. Jeho vysvětlení chvilku zabere, používá pár věcí, které vědci vědí o krvi a dědičnosti, ale je to snadná otázka. A když *zkombinujeme* můj pokus a tvůj pokus a oba dva ukážou stejným směrem, bude to silný ukazatel.“ Harry téměř doběhl zpátky k lavici, vzal pergamen a napsal:

B. Sesílali někdejší prváci stejné druhy kouzel, stejně náročné jako dnes? (Slabý důkaz pro 1 oproti 2, ale s krví by se také mohla vytrácet jen silná kouzla.)

C. Dodatečný test, který rozliší mezi 1 a 2 za pomoci vědeckých poznatků o krvi, vysvětlím později.

„Dobře,“ řekl Harry, „můžeme alespoň zkusit rozlišit mezi 1, 2 a 3, takže na to rovnou pojďme, *další* pokusy můžeme vymyslet, až skončíme s těmihle. No, vypadalo by zvláště, kdyby Draco Malfoy a Harry Potter chodili kolem a vyptávali se, takže mě napadlo tohle. Ty projdeš Bradavice, najdeš nějaké staré portréty a zeptáš se jich, jaká kouzla se učili ve svém prvním ročníku. Jsou to portréty, takže jim na tom, že něco takového dělá Draco Malfoy, nepřijde nic divného. Já se zeptám novějších portrétů a žijících lidí na kouzla, která známe, ale už nedokážeme seslat, nikomu nepřijde divné, když Harry Potter bude pokládat podivné otázky. Budu muset provést komplikované pátrání po zapomenutých kouzlech, takže potřebuju, abys data pro mé vlastní pátrání sehnal ty. Je to jednoduchá otázka, odpovědi bys měl získat pomocí portrétů. Možná by sis to měl napsat, připraven?“

Draco se znovu posadil a prohrabal vlastní tašku kvůli brku s pergamenem. Když je položil na stůl, vzhlédl s odhodlanou tváří. „Povídej.“

„Najdi portréty, které znají motácký manželský pár – nech si ty grimasy, Draco, jde o důležité informace. Prostě se zeptej novějších nebelvírských portrétů nebo tak něco. Najdi portréty, které znají motácký pár dost dobře na to, aby znaly jména všech jejich dětí. Zapiš jméno každého dítěte, a jestli to dítě bylo kouzelník, moták nebo mudla. Kdyby nevěděli, jestli to byl mudla nebo moták, napiš ‚nekouzelník‘. Zapiš *všechny* děti, které každý ten pár měl, žádné nevynechávej. Pokud portrét zná jen jména kouzelnických dětí, ne *všech*, pak o tom páru *žádná* data nepořizuj. Je velmi důležité, abys donesl jen data od těch, kteří znají *všechny* děti dost dobře na to, aby znali jejich jména. Snaž se dostat alespoň čtyřicet jmen, pokud to půjde, a když ti zbude čas na víc, tím líp. Zapsal sis to všechno?“

„Zopakuj to,“ řekl Draco, když dopsal, a Harry to udělal.

„Mám to,“ řekl Draco, „ale proč –“

„Má to co dělat s jedním z poznatků o krvi, které vědci už odhalili. Vysvětlím ti to, až se vrátíš. Rozdělíme se a sejdem se zpátky tady za hodinu, to by mělo být v 18:22. Můžeme jít?“

Draco rozhodně přikývl. Bylo to všechno velmi uspěchané, ale on už se dávno naučil spěchat.

„Tak *jdeme!*“ řekl Harry Potter a strhl si svůj plášť, strčil ho váčku, který ho začal pojídat, a aniž by čekal až váček skončí, otočil se, vyběhl ke dveřím z učebny, narazil do lavice a ve spěchu téměř upadl.

Ve chvíli, kdy se Dracovi podařilo sundat si svůj vlastní plášť a strčit ho do tašky, Harry Potter byl už pryč.

Draco ze dveří téměř vyběhl.

23. Víra ve víru – Krev

Everybody wants a rock to wind a piece of string around J.
K. Rowling. ^[1]

„A Janet byla moták,“ řekl portrét menší mladé ženy se zlatě lemovaným kloboukem.

Draco to zapsal. Tohle byl teprve dvacátý osmý údaj, ale už byl čas se vrátit a setkat se s Harrym.

Musel požádat další portréty o pomoc s překladem, angličtina se dost změnila, ale nejstarší portréty popsaly kouzla pro první ročník, která zněla neuvěřitelně podobně těm, která se učili teď. Draco z nich poznal přibližně polovinu, a ta druhá polovina nezněla o nic náročněji.

Ta nevolnost v žaludku se s každou odpovědí zvětšovala, až už to konečně nebyl schopný snést a odešel se místo toho zeptat jiných portrétů na Harryho divné otázky o motáckých párech. Prvních pět portrétů nikoho neznalo, nakonec je tedy požádal, aby se zeptaly svých známých, aby se zeptali svých známých, a tak byl konečně schopen najít někoho, kdo skutečně přiznal, že se přátelil s motáky.

(Zmijozelský prvak vysvětlil, že pracuje na důležitém projektu s jedním Havraspárem, a ten mu řekl, že

potřebují tyhle informace, a pak utekl, aniž by řekl proč. To mu získalo mnoho soucitných pohledů.)

Dracovi cestou bradavickými chodbami těžkly nohy. Měl by běžet, ale nedokázal k tomu sebrat sílu. Pořád myslel na to, že o tomhle nechce vědět, že do tohohle nechce být zapleten, nechce, aby se z toho stala jeho odpovědnost, prostě to měl nechat na Harrym Potterovi, pokud se magie vytrácí, ať se o to Harry Potter postará...

Ale Draco věděl, že by to nebylo v pořádku.

Chlad zmijozelského podzemí s jeho šedými kamennými zdmi; Dracovi se ta atmosféra obvykle líbila, ale teď mu to příliš připomínalo vytrácení.

Otevřel dveře a zjistil, že Harry Potter už čeká uvnitř, zahalený ve svém plášti.

„Někdejší kouzla pro první ročník,“ řekl Harry Potter. „Co jsi zjistil?“

„Nebyla o nic náročnější než kouzla, která používáme teď.“

Harryho pěst tvrdě dopadla na lavici. „K sakru. Dobrá. Můj pokus selhal, Draco. Existuje něco, čemu se říká Merlinův interdikt –“

Dracovi to došlo a praštil se do čela.

„– díky kterému není možné získat vědomosti o mocných kouzlech z knih. Dokonce i kdybys našel a

přečetl kouzelníkovy poznámky, nebudou ti dávat smysl, musí to jít od jedné živoucí mysli k druhé. Nedokázal jsem najít žádná kouzla, pro která bychom měli instrukce, ale nedokázali bychom je seslat. Ale pokud se nedají zjistit z knih, proč by se je někdo obtěžoval šířit dál ústně, pokud by přestala fungovat? Získal jsi ta data o motáckých párech?“

Draco k němu natáhl ruku s pergamenem –

Ale Harry Potter zvedl ruku. „Zákon vědy, Draco.

Nejprve ti řeknu svou teorii a předpověď. Pak mi ukážeš ta data. Budeš díky tomu vědět, že si tu teorii jen nevymýšlím, aby pasovala; budeš vědět, že ta teorie ta data předpovídala už *v předstihu*. Tak jako tak ti tohle budu muset vysvětlit, takže to udělám *předtím*, než mi ta data ukážeš. Tak zní zákon. Obleč si plášť a posad' se.“

Harry Potter se posadil k lavici, na jejímž povrchu byly uspořádané kusy papíru. Draco vytáhl plášť z tašky, natáhl si ho, posadil se naproti Harrymu a zmateně pohlédl na útržky papíru. Byly vyrovnané ve dvou řadách, obě řady dlouhé asi dvacet útržků.

„Tajemstvím krve,“ řekl Harry Potter s pronikavým pohledem, „je něco, čemu se říká kyselina deoxyribonukleová. Ten název nezmiňuj před nikým, kdo není vědec. Deoxyribonukleová kyselina je recept, který

tvému tělu říká, jak má růst, že má mít dvě nohy, dvě ruce, krátké nebo dlouhé, jestli má mít hnědé nebo zelené oči. Je to fyzická věc, můžeš ji *vidět*, když máš mikroskop, což je jako teleskop, jenom se dívá na velmi malé věci místo těch velmi vzdálených. A ten recept má dvě kopie všeho, pokaždé, pro případ, že by se jedna kopie pokazila.

Představ si dvě dlouhé řady papírů. Na každém místě v řadě jsou dva kusy papírů, a když máš dítě, tvoje tělo náhodně vybere jeden kus papíru z každého místa v řadě, a matčino tělo udělá to samé, a tak dítě dostane dva kusy papíru na každé místo v řadě. Dvě kopie všeho, jedna od tvé matky, druhá od tvého otce, a když máš děti, dostanou od tebe náhodně vybraný kus papíru pro každé místo.“

Jak Harry mluvil, prsty mu přejížděly přes páry papírů, ukázaly na jednu část páru, když řekl „od tvé matky“, a na druhou, když řekl „od tvého otce“. A když mluvil o náhodném vybírání papíru, vytáhl z hábitu svrček a hodil jím; podíval se na minci, a pak ukázal na vrchní papír. To všechno, aniž by přestal mluvit.

„Když jde o něco, jako je výška, existuje *spousta* míst v receptu, která určují *drobné* rozdíly. Takže, když si vysoký otec vezme menší matku, dítě dostane některé kusy papíru říkající ‚vysoký‘ a některé kusy papíru říkající ‚menší‘, a obvykle pak skončí jako středně vysoké. Ale ne

vždy. Může náhodou dostat spoustu papírků s nápisem ‚vysoký‘ a málo papírků s nápisem ‚menší‘ a vyrostе dost vysoko. Můžeš mít vysokého otce s pěti papírky s nápisem ‚vysoký‘ a vysokou matku s pěti papírky s nápisem ‚vysoká‘ a úžasnou shodou okolností dítě dostane *všech deset* papírků s nápisem ‚vysoký‘ a nakonec bude vyšší než oba dva. Chápeš? Krev není ideální tekutina, nemíchá se ideálně. Deoxyribonukleová kyselina se skládá z malých kousků, jako sklenice plná kamínků místo sklenice vody. Proto dítě neodpovídá vždycky přesně průměru rodičů.“

Draco poslouchal s otevřenou pusou. Jak při Merlinovi mudlové něco podobného zjistili? Dokázali ten recept *vidět*?

„Takže,“ řekl Harry Potter, „předpokládejme, zrovna jako je to s výškou, že v receptu existuje spousta míst, kde můžeš mít kus papíru nadepsaný ‚magie‘ nebo ‚bez magie‘. Pokud máš dost papírů nadepsaných ‚magie‘, stane se z tebe kouzelník, pokud máš *hodně* kusů papíru nadepsaných ‚magie‘, stane se z tebe mocný kouzelník, pokud jich máš příliš málo, jsi mudla, a pokud něco mezi, jsi moták. Takže když se vezmou dva motáci, většina dětí budou taky motáci, ale jednou za čas se dítěti poštěstí a získá většinu z otcových magických papírků *a zároveň* většinu z matčinyh magických papírků a bude dost silné,

aby bylo kouzelníkem. Ale pravděpodobně ne příliš silným. Pokud začneš se spoustou mocných kouzelníků, kteří se berou mezi sebou, měli by zůstat mocnými. Ale pokud by si začali brát mudlorozené, kteří jsou stěží kouzelníky, nebo motáky... chápeš? Krev se nemísí ideálně, je to sklenice kamínků, ne sklenice vody, protože tak prostě krev funguje. Čas od času by se pořád vyskytovali mocní kouzelníci, kteří díky štěstí dostanou hodně papírů s magií. Ale nebudou tak mocní jako dřívější nejmocnější.“

Draco pomalu přikývl. Takhle to nikdy předtím neslyšel vysvětlovat. V tom, jak přesně to sedělo, byla překvapivá krása.

„Ale,“ řekl Harry. „To je jen *jedna* hypotéza. Teď předpokládejme, že je tu jen *jedno jediné* místo v receptu, které z tebe dělá kouzelníka. Jen *jediné* místo, kde papír říká ‚magie‘ nebo ‚bez magie‘. A ve všech případech jsou tu vždy dvě kopie všeho. Takže tu budou jen tři možnosti. Obě kopie říkají ‚magie‘. Jedna kopie nadepsaná ‚magie‘, druhá kopie nadepsaná ‚bez magie‘. Nebo obě kopie říkají ‚bez magie‘. Kouzelníci, motáci, mudlové. Mudlorození by se pak ve skutečnosti nerodili mudlům, ale dvěma motákům, dvěma rodičům, z nichž by každý měl jednu magickou kopii a vyrostl by v mudlovském světě. Teď si

představ, že si čarodějka vezme motáka. Každé dítě získá jeden papír nadepsaný ‚magie‘ od své matky, vždy, nezáleží na tom, které papír bude náhodně zvolen, oba říkají ‚magie‘. Ale jako když házíš mincí, dítě dostane od otce v polovině případů papír nadepsaný ‚magie‘ a v druhé polovině případů papír nadepsaný ‚bez magie‘. Pokud si čarodějka vezme motáka, výsledkem nebude hodně slabých kouzelnických dětí. Polovina dětí bude kouzelníky a čarodějkami zrovna tak silnými jako jejich matka, a polovina dětí budou motáci. Protože pokud v receptu existuje jen jedno místo, které z tebe dělá kouzelníka, pak magie není jako sklenice kamínků, které se mohou míchat. Je jako jediný magický kamínek, kámen mudrců.“

Harry srovnal tři páry papírů vedle sebe. Na jeden pár napsal ‚magie‘ a ‚magie‘. U druhého páru napsal ‚magie‘ jen na vrchní papír. Třetí pár nechal prázdný.

„V kterémžto případě,“ řekl Harry, „buď máš dva kameny, nebo ne. Buď jsi kouzelník, nebo ne. Mocní kouzelníci se stali mocnými buď tak, že pilněji studovali nebo víc trénovali. A jestli se kouzelníci *rodí* méně mocní, není to proto, že kouzla upadají v zapomnění, ale proto, že už je nedokážou seslat... pak je možná něco v nepořádku s jejich jídlem nebo tak něco. Ale pokud se to v posledních

osmi stech letech stabilně zhoršuje, znamená to, že magie mizí ze světa.“

Harry srovnal další dva páry papírů vedle sebe a uchopil brk. Brzy na jednom kousku z každého páru stálo ‚magie‘ a ten druhý zůstal prázdný.

„A to mě přivádí k mé předpovědi,“ řekl Harry. „Co se stane, když se dva motáci vezmou. Dvakrát hodíš mincí. Může to vyjít jako orel a orel, orel a panna, panna a orel, nebo panna a panna. Takže v jedné čtvrtině případů dostaneš dva orly, v druhé čtvrtině dvě panny, a v polovině případů jednoho orla a jednu pannu. To samé, když se dva motáci vezmou. Jedna čtvrtina dětí dostane dvakrát ‚magii‘ a stane se kouzelníky. Jedna čtvrtina dostane dvakrát ‚žádnou magii‘ a skončí jako mudlové. A polovina z nich budou motáci. Je to velmi starý, klasický vzor. Byl objeven Gregorem Mendelem, jehož jméno nikdy nebude zapomenuto, a byla to první stopa ke zjištění, jak funguje celý ten recept. Každý, kdo něco ví o vědě o krvi, ten vzor okamžitě pozná. Nebude to o nic přesnější, než když čtyřicetkrát hodíš dvě mince – tím také nedostaneš přesně deset párů orlů. Ale pokud to bude sedm až třináct kouzelníků ze čtyřiceti dětí, bude to silný indikátor. To je ten pokus, který jsem tě nechal udělat. Teď mi ukaž svoje data.“

A než se Draco vůbec stačil zamyslet, Harry Potter mu vzal pergamen z ruky.

Dracovi vyschlo hrdlo.

Dvacet osm dětí.

Nepamatoval si přesný počet, ale byl si docela jistý, že asi čtvrtina z nich byli kouzelníci.

„Šest kouzelníků z dvaceti osmi dětí,“ řekl Harry Potter po chvíli. „No, tak to bychom tedy měli. A prváci také sesílají stejně náročná kouzla jako před osmi staletími. Tvůj i můj pokus ukazují stejným směrem.“

Ve třídě nastalo dlouhé ticho.

„Co teď?“ zašeptal Draco.

Nikdy v životě nebyl tak vyděšený.

„Ještě to není definitivní,“ řekl Harry Potter. „Můj pokus selhal, pamatuješ? Potřebuju navrhnout jiný pokus, Draco.“

„Já, já...“ řekl Draco a lámal se mu hlas, „já to nezvládnu, Harry, je to na mě příliš.“

Harry měl zapálený výraz. „Ale zvládneš, protože musíš. Taky jsem o tom přemýšlel, když jsem se dozvěděl o Merlinově interdiktu. Draco, existuje nějaký způsob, jak pozorovat sílu magie přímo? Někaký způsob, který nemá nic společného s kouzelnickou krví nebo s kouzly, které se učíme?“

Dracův mozek byl čistě vymetený.

„Cokoli, co ovlivňuje magii, ovlivňuje kouzelníky,“ řekl Harry. „Ale pak není možné říct, zda jde o kouzelníky, nebo o magii. Ovlivňuje magie i něco *jiného* než kouzelníky?“

„Samozřejmě, kouzelné tvory,“ řekl Draco bez rozmyšlení.

Harry Potter se pomalu usmál. „Draco, to je *geniální*.“
Byl to přesně ten druh hloupé otázky, kterou by nepoložil nikdo, kdo by nebyl vychován mudly.

Pocit nevolnosti v Dracově žaludku se ještě zhoršil, když si uvědomil, co by znamenalo, kdyby kouzelní tvorové slábli. To by znamenalo, že se magie vytrácí, a jistá část Draca už byla přesvědčená, že to je také přesně to, co zjistí. Nechtěl to vidět, nechtěl to vědět...

Harry Potter už byl na půli cesty ke dveřím. „*Pojď*, Draco! Nedaleko odtud je portrét, prostě je požádáme, aby sehnali někoho staršího, a hned to zjistíme! Máme kápeř, když nás někdo uvidí, můžeme prostě utéct! *Pojďme!*“

Pak už to netrvalo dlouho.

Ačkoli to byl široký obraz, tři lidé v něm byli dost vměstnaní. Byl tam muž středního věku z dvanáctého století, oblečený ve vlnité černé látce, mluvil ke smutně

vypadající mladé ženě z čtrnáctého století, které vlasy pluly kolem hlavy, jako kdyby byla nabitá statickou elektřinou, a ta mluvila k důstojnému, prošedivělému starému muži ze sedmnáctého století s motýlkem z čirého zlata, kterému už byli schopni rozumět.

Ptali se na mozkomory.

Ptali se na fénixe.

Ptali se na draky a troly a domácí skřítky.

Harry se zamračil, poukázal na to, že kouzelní tvorové, kteří potřebují nejvíce magie, by klidně mohli vymírat, a zeptal se na nejsilnější známou magickou bytost.

Na seznamu se neocitlo nic neznámého, až na temné stvoření zvané mozkožrout, které vyhubil Harold Shea, a které nebylo ani z poloviny tak strašlivé jako mozkomoři.

Zdálo se, že magičtí tvorové byli stejně silní jako kdykoli dříve.

Nevolnost v Dracově žaludku povolila, už se cítil jen zmatený.

„Harry,“ řekl Draco v polovině starcova překladu všech jedenácti dovedností beholderových očí, „co to znamená?“

Harry pozvedl prst a starý muž dokončil výčet.

Pak Harry všem portrétům poděkoval za pomoc – Draco více méně automaticky udělal to samé a s větší grácií – a zamířili zpátky do učebny.

A Harry vytáhl původní papír s hypotézami a začal psát.

Pozorování:

*Kouzelníci nejsou tak mocní, jako byli v době založení
Bradavic*

Hypotézy:

- 1. Magie sama se vytrácí*
- 2. Kouzelníci se kříží s mudly a motáky*
- 3. Ztrácí se vědomosti o mocných kouzlech*
- 4. Kouzelníci se v dětství nevhodně stravují, nebo je
oslabuje něco jiného než krev.*
- 5. Mudlovské technologii interferují s magií (posledních
800 let?)*
- 6. Silnější kouzelníci mají méně dětí (Draco=jedináček?
Zkontrolovat, zda 3 mocní kouzelníci, Quirrell Brumbál Pán
zla, mají nějaké děti.)*

Pokusy:

A. Existují kouzla, která známe, ale nejsme schopni seslat (1 nebo 2), nebo existují ztracená kouzla, která už nejsou známa (3)?

Výsledek: *Neřešitelné kvůli Merlinovu interdiktu. Není známé žádné nesesílatelné zaklínadlo, ale je možné, že taková jen nebyla předána dál.*

B. Sesílali někdejší prváci stejné druhy kouzel, stejně náročné jako dnes? (Slabý důkaz pro 1 oproti 2, ale s krví by se také mohla vytrácet jen silná kouzla.)

Výsledek: *Úroveň kouzel pro první ročník je stejná jako kdysi.*

C. Dodatečný test, který rozliší mezi 1 a 2 za pomoci vědeckých poznatků o krvi, vysvětlím později.

Výsledek: *Existuje jen jedno místo v receptu, které ze člověka dělá kouzelníka, buď máte dva papíry označené ‚magie‘ nebo ne.*

D. Ztrácejí kouzelní tvorové svou sílu? Odlišuje 1 od (2 nebo 3).

Výsledek: Kouzelní tvorové jsou stejně silní jako kdysi.

„A selhalo,“ řekl Harry Potter, „B je slabý důkaz pro 1 oproti 2. C neguje 2. D neguje 1. 4 bylo nepravděpodobné a B svědčí i proti 4. 5 bylo nepravděpodobné a D svědčí proti němu. 6 je negováno spolu s 2. Takže zbývá 3.“

Merlinův interdikt nebo ne, nedokázal jsem najít žádná známá kouzla, která by nemohla být seslána. Takže když to dáme dohromady, vypadá to, že se ztrácí vědomosti.“

A past sklapla.

Hned jak panika opadla, hned jak Draco pochopil, že magie se *nevytrácí*, trvalo jen pět vteřin, než mu to došlo.

Draco se odstrčil od stolu a vstal tak prudce, že židle se skřípavým zvukem odjela po podlaze a převrhla se.

„Takže to všechno byl jen hloupý trik.“

Harry Potter na něj upřel zrak a zůstával sedět. Pak promluvil tichým hlasem: „Byl to poctivý pokus, Draco. Kdyby vyšel nějak jinak, přijal bych to. S takovou věcí bych nepodváděl. Nikdy. Nepodíval jsem se na tvá data, než jsem vyslovil svoji předpověď. Rovnou jsem ti řekl, že Merlinův interdikt znemožnil první experiment –“

„Ach,“ řekl Draco a do hlasu se mu začínal vkrádat vztek, „takže ty jsi nevěděl, jak to celé vyjde?“

„Nevěděl jsem nic, co bys nevěděl ty,“ řekl Harry, stále tiše. „Přiznávám, že jsem měl podezření. Hermione Grangerová je příliš silná, měla by sotva být čarodějkou, a tak to není. Jak může být mudlorozená nejlepší kouzelnicí v Bradavicích? A ze svých esejů dostává nejlepší známky, bylo by příliš velkou shodou okolností, aby jediná dívka byla nejsilnější magicky i akademicky, pokud pro obojí neexistuje společná příčina. Existence Hermiony Grangerové napovídala, že tu je jen jedna věc, která z tebe dělá kouzelníka, něco, co buď máš anebo ne, a rozdíl v síle vychází z toho, jak moc známe a jak moc trénujeme. Ani neexistuje jiné vyučování pro mudlorozené a čistokrevné, a tak dále. Bylo tu mnoho věcí, které by neseseděly, pokud by svět fungoval, jak jsi tvrdil. Ale, Draco, neviděl jsem nic, co bys neviděl i ty sám. Neprovedl jsem žádné pokusy, o kterých bys nevěděl. Nepodváděl jsem. Chtěl jsem, abychom našli odpověď spolu. A nikdy mě ani nenapadlo, že by se z našeho světa mohla vytrácet magie, dokud jsi to neřekl. Ten nápad vyděsil i mě.“

„Pro mě za mě,“ řekl Draco. Urputně se snažil kontrolovat hlas a nezačít na Harryho ječet. „Říkáš, že o tom nikomu neřekneš.“

„Ne, aniž bych to s tebou předem nezkonzultoval,“ řekl Harry. Rozevřel dlaně v prosebném gestu. „Draco, jsem tak

ohleduplný, jak jen dokážu, ale *ukázalo se*, že svět *takový prostě není*.“

„Fajn. Pak jsme spolu skončili. Prostě odsud odejdu a zapomenu, že se cokoli z toho vůbec stalo.“

Draco se otočil na patě, v hrdle ho pátil pocit zrady, a v tu chvíli si uvědomil, že Harryho Pottera měl doopravdy rád, ale ta myšlenka ho ani na chvílku nezpomalila, když vyrazil ke dveřím ze třídy.

A znovu se ozval Harryho hlas, tentokrát hlasitější a znepokojený.

„Draco... *nemůžeš* zapomenout. Copak to nechápeš? To byla tvoje oběť.“

Draco se v polovině kroku zastavil a otočil se. „O čem to *mluvíš*?“

Ale v páteři už ho ledově mrazilo.

Věděl to, ještě než to Harry Potter vyslovil.

„Aby ses stal vědcem. Zpochybnil jsi jednu svou víru, a ne jen tak ledažakou: měla pro tebe obrovskou důležitost. Provedl jsi pokusy, shromáždil jsi data a výsledek prokázal, že jsi věřil nesprávné věci. Viděl jsi výsledky a pochopil, co znamenají.“ Harryho hlas zaváhal. „Pamatuj, Draco, víru, která *odpovídá realitě*, takovým způsobem obětovat nemůžeš, protože pak by ji pokusy nevyvrátily, ale potvrdily. To, co jsi obětoval, aby ses stal vědcem, byla

tvoje *nesprávná* víra, že kouzelnická krev se oslabuje mísením.“

„*To není pravda!*“ řekl Draco. „Svou víru jsem neobětoval. Pořád ji mám!“ Jeho hlas byl hlasitější a chlad v něm zesiloval.

Harry Potter zavrtěl hlavou. Hlas z něj vyšel už jen jako šepot. „Draco... je mi líto, Draco, ale už tomu nevěříš, už ne.“ Harryho hlas znovu zesílil. „Dokážu ti to. Představ si, že ti někdo řekne, že mají doma draka. Ty jim řekneš, že ho chceš vidět. Oni řeknou, že je to neviditelný drak. Ty řekneš – fajn, pak ho chci slyšet se hýbat. Oni řeknou, že je to neslyšitelný drak. Řekneš, že vezmeš trochu mouky a hodíš ho na draka, abys mohl vidět jeho obrys. Oni řeknou, že mouka drakem jen projde. Jde o to, že oni *dopředu* vědí, že všechno vyjde přesně tak, jak by to vyšlo, kdyby tam žádný drak nebyl, *dopředu vědí*, jaké výmluvy musí vytvářet. Takže možná říkají, že tam drak je. Možná i *věří*, že věří tomu, že tam drak je, tomu se říká víra ve víru. Ale ve skutečnosti tomu nevěří. Můžeš se mýlit v tom, čemu věříš, většina lidí si nikdy neuvedomí, že je rozdíl mezi věřením v něco a přesvědčením, že je dobré v něco věřit.“ Harry Potter teď vstal od lavice a udělal pár kroků k Dracovi. „A Draco, ty už nevěříš v krevní purismus. Ukážu ti, že tomu tak je. Pokud má krevní purismus pravdu, pak

Hermiona Grangerová nedává smysl, takže co by ji mohlo vysvětlit? Možná je to kouzelnický sirotek vychovaný mudly, zrovna jako já? Můžu za Grangerovou jít a požádat ji o fotku jejích rodičů, abychom se podívali, jestli se jim podobá. Čekáš, že jim nebude podobná? Měli bychom takový pokus udělat?“

„Dali by ji k jejím příbuzným,“ řekl Draco třesoucím se hlasem. „Pořád by vypadali podobně.“

„Tak vidíš. Sám předem víš, jaký ten pokus bude mít výsledek, a jakou tedy musíš vymyslet výmluvu. Pokud bys i teď věřil v krevní purismus, řekl bys: ‚jasně, pojďme se podívat, vsadil bych se, že se svým rodičům vůbec nepodobá, je příliš silná, než aby skutečně byla mudlorozená –‘“

„Dali by ji k jejím příbuzným!“

„Vědci umí zjistit a ověřit, jestli je někdo skutečně potomkem svého otce. Grangerová by nám to nejspíš dovolila zjistit, kdybych její rodině dost zaplatil. *Ona* by se výsledků nebála. Takže co čekáš, že ten test ukáže? Řekni mi, abychom ho udělali, a uděláme ho. Ale ty už víš, jak to dopadne. Vždycky to budeš vědět. Nikdy nebudeš schopný zapomenout. Můžeš si *přát*, abys v krevní purismus věřil, ale sám budeš vždycky *očekávat*, že se věci stanou přesně

tak, jako kdyby existovala jen jediná věc, která dělá z člověka kouzelníka. To byla tvá oběť, aby ses stal vědcem.“

Draco přerývaně dýchal. „Uvědomuješ si, co jsi *udělal*?“ Draco se vrhl dopředu a popadl Harryho za límec hábitu. Hlas mu vystoupal k jekotu, v tichu zavřené třídy zněl nesnesitelně hlasitě. „Uvědomuješ si, co jsi *udělal*?“

Harryho hlas se trásl. „Měl jsi víru. Ta víra neodpovídala skutečnosti. Pomohl jsem ti si to uvědomit. Co je skutečné, už je skutečné, a tím, že se toho držíme, se to nezhorší –“

Prsty Dracovy pravé ruky se sevřely v pěst, která poklesla, nezastavitelně vystřelila a udeřila Harryho Pottera do čelisti tak tvrdě, že jeho tělo narazilo na lavici a pak na podlahu.

„*Pitomče!*“ zaječel Draco. „*Pitomče! Pitomče!*“

„Draco,“ zasténal Harry z podlahy, „Draco, je mi to líto, myslel jsem si, že něco takového nenastane ještě celé měsíce; nečekal jsem, že se v tobě vědec probudí tak rychle, myslel jsem, že budeme mít víc času na přípravu, naučil bych tě techniky, se kterými pak omyl míně bolí –“

„A co otec?“ řekl Draco. Hlas se mu trásl vztekem. „Chystal ses připravit *jeho*, nebo tě prostě jen *nezajímalo*, co se stane pak?“

„*Jemu nic říct nesmíš!*“ řekl Harry a hlas mu poplašeně zesílil. „Není vědec! Slíbil jsi to, Draco!“

Na okamžik mu myšlenka, že se otec nic nedozví, přinesla úlevu.

A pak se v něm začal zvedat *skutečný* vztek.

„Takže jsi plánoval, že mu budu muset lhát a tvrdit mu, že pořád věřím,“ řekl Draco třesoucím se hlasem. „Vždycky mu budu muset lhát a teď, až vyrostu, nebudu moct být Smrtijedem, a ani mu nebudu schopný říct, proč to nejde.“

„Pokud tě tvůj otec skutečně miluje,“ zašeptal Harry z podlahy, „bude tě milovat dál, i když se nestaneš Smrtijedem, a zdá se, že tvůj otec tě *skutečně* miluje, Draco –“

„*Tvůj* nevlastní otec je vědec,“ řekl Draco. Slova z něj vyletovala jako vrhací nože. „Pokud by ses nehodlal stát vědcem, bude tě pořád milovat. Ale budeš pro něj o *něco méně výjimečný*.“

Harry sebou trhl. Otevřel pusou, aby řekl ,omlouvám se‘, a pak si to rozmyslel a pusou zase zavřel, což od něj bylo buď velmi chytré, nebo velmi šťastné, protože Draco by se ho v tom případě klidně mohl pokusit zabít.

„Měl jsi mě varovat,“ řekl Draco. Stoupl mu hlas. „*Měl jsi mě varovat!*“

„To... to jsem udělal. Pokaždé, když jsem ti říkal o moci, řekl jsem ti o její ceně. Řekl jsem, že je třeba přiznávat, když se mýlíš. Řekl jsem, že tahle stezka pro tebe bude nejtěžší. Že tohle je oběť, kterou musí podstoupit každý, kdo se chce stát vědcem. Řekl jsem, ‚co když pokus řekne jednu věc, a tvoje rodina a přátelé jinou‘ –”

„*Tomu říkáš varování?*“ Teď už Draco křičel. „*Tomu říkáš varování? Když děláš rituál, který vyžaduje trvalou oběť?*“

„Já... asi...“ Chlapec na podlaze polkl. „Možná to nebylo jasné. Omlouvám se. Ale všechno, co pravda *dokáže* zničit, *má* být zničeno.“

Praštit ho jednou nestačilo.

„V jedné věci se mýlíš,“ řekl Draco vražedným hlasem. „Grangerová není nejsilnějším studentem v Bradavicích. Jenom ve výuce dostává nejlepší známky. Brzy poznáš ten rozdíl.“

Na Harryho tváři se objevil náhlý šok, a rychle se pokusil vyškrábat na nohy –

Ale už pro něj bylo příliš pozdě.

„*Expelliarmus!*“

Harryho hůlka přelétla přes místnost.

„*Gom džabár!*“

Do Harryho levé ruky se zabodla dávka inkoustové temnoty.

„Tohle je mučící zaklínadlo,“ řekl Draco. „Slouží k získávání informací. Chystám se ho na tobě nechat a při odchodu za sebou zamknu dveře. Možná nastavím zamykací kouzlo tak, aby po pár hodinách zmizelo. Možná nezmizí dřív, než tu zemřeš. Užij si to.“

Draco plynule ustupoval s hůlkou stále namířenou na Harryho. Dracova ruka se natáhla dolů a, aniž by se mu zachvěla paže, popadl svou brašnu.

Na Harryho tváři se začala objevovat bolest už když promluvil. „Takže Malfoyovi nepodléhají zákonům omezujícím magii nezletilých? Není to tím, že by tvoje krev byla silnější. Je to proto, že už jsi cvičil. Na začátku jsi byl zrovna tak slabý jako všichni ostatní. Je to tak?“

Dracova ruka svírající hůlku zesinala, ale jeho paže zůstala neochvějná.

„Jenom abys věděl,“ řekl Harry skrz sevřené zuby, „kdybys ty řekl mně, že se mýlím, vyslechl bych tě. *Nikdy* bych tě nemučil, kdybys mi ukázal, že se mýlím. A ty mi to *ukážeš*. Jednou. Už se v tobě probudil vědec, a i kdyby ses nikdy nenaučil své síly využívat, vždycky budeš,“ Harry zalapal po dechu, „hledat, způsoby, jak otestovat, svoje domněnky –“

Draco teď ustupoval o něco méně elegantně a o něco rychleji a musel se snažit, aby udržel hůlku namířenou na

Harryho, když se natahoval dozadu, aby otevřel dveře a vystoupil z učebny.

Pak Draco dveře znovu zavřel.

Seslal nejmocnější zamykací zaklínadlo, jaké znal.

Počkal, dokud neuslyší Harryho první výkřik, než seslal *Quietus*.

A pak odešel pryč.

„Áááááááhh! *Finite Incantatem!* Áááááááhhh!“

Harryho levou ruku jako by ponořili do vařícího oleje a nechali ji v něm. Vložil do *Finite Incantatem* tolik síly, kolik jen dokázal, a stále to nezabíralo.

Některé kletby vyžadovaly specifická protikouzla, nebo ani nebyly odvolatelné, nebo byl Draco možná prostě o tolik silnější.

„Áááááááááhh!“

Harryho ruka teď vážně začínala bolet a to narušovalo jeho pokusy myslet kreativně.

O několik výkřiků později si Harry uvědomil, co musí udělat.

Jeho váček byl, bohužel, na špatné straně jeho těla, a vyžádalo si trochu kroucení, aby na něj dosáhl, obzvlášť když s sebou jeho druhá ruka reflexivně házela v nezastavitelných pokusech setřást zdroj bolesti.

„Léčitelův ááááááh balíček! Léčitelův balíček!“

Na podlaze bylo zelené světlo příliš slabé, než aby se podle něj dalo pořádně orientovat.

Harry se nedokázal postavit. Nedokázal se plazit. Dokutálel se po podlaze k místu, kde si myslel, že by měla být jeho hůlka, a nebyla tam. Podařilo se mu se na jedné ruce dost zvednout, aby spatřil, kde hůlka je, dokutálel se tam, sebral hůlku, a odkutálel se zpátky k léčitelovu balíčku. Celé to zahrnovalo i hodně křiku a trochu zvracení.

Lumos se Harrymu podařilo seslat až na osmý pokus.

A potom, no, balíček nebyl přizpůsoben k otevírání jednou rukou, jak jinak, když všichni kouzelníci byli idioti. Harry musel použít zuby a chvíli mu zabralo, než se mu podařilo omotat si tlumící látku přes levou ruku.

Když všechen cit z levé ruky konečně zmizel, Harry na okamžik dovolil svému mozku se rozpadnout. Zůstal nehybně ležet na podlaze a chvíli plakal.

Dobrá, řekla si Harryho mysl tiše sama pro sebe, když se vzpamatovala dost na to, aby znovu byla schopna myslet ve slovech. *Stálo to za to?*

Harryho funkční ruka se pomalu natáhla k lavici.

Harry se vytáhl na nohy.

Zhluboka se nadechl.

Vydechl.

Usmál se.

Nebyl to zrovna veselý úsměv, ale i tak to úsměv byl.

Děkuji vám, profesore Quirrelle, bez vás bych prohrát nedokázal.

Ještě Draca nenapravil, ani zdaleka ne. Navzdory tomu, čemu Draco sám teď může věřit, pořád ještě byl skrz naskrz synem Smrtijeda. Pořád byl klukem, který vyrostl v přesvědčení, že ‚znásilnění‘ je něco, co dělají všechny cool starší děti. Ale že to byl sakra začátek.

Harry by nemohl říct, že všechno šlo podle plánu. Všechno šlo přesně podle okamžité a naprosté improvizace. *Plán* po něčem takovém nevolal přibližně až do prosince, dokud Harry Draca nenaučí techniky, jak neodmítat pozorované důkazy.

Ale když na Dracově obličeji spatřil ten strach, uvědomil si, že Draco *už teď* bere alternativní hypotézu vážně, a chopil se příležitosti. Jeden výskyt skutečné zvědavosti měl v racionalitě stejně spásný potenciál jako jeden výskyt pravé lásky ve filmech.

Když se nad tím tak zamyslel, vyhradil si několik hodin na učinění nejvýznamnějšího objevu v historii magie a celé měsíce na prolomení nevyvinutých mentálních bariér jedenáctiletého kluka. To by mohlo ukazovat na nějaký

zásadní kognitivní deficit, který se týkal jeho odhadů času, potřebného k splnění daných cílů.

Dostane se za tohle do vědeckého pekla? Nebyl si jistý. Snažil se Draca udržet soustředěného na možnost, že by se magie mohla ztrácet, ujistil se, že Draco sám udělá první část experimentu, který tím směrem ponejprv bude ukazovat. Počkal až potom, co vysvětlí genetiku, aby Draca podnítil, aby si vzpomněl na kouzelné tvory (i když Harry přemýšlel spíš o starodávných artefaktech, jako byl Moudrý klobouk, jemuž podobný už nikdo nedokázal stvořit, ale který stále fungoval). Ale skutečně nezveličil žádný důkaz, nepřekroutil žádné výsledky. Když Merlinův interdikt znemožnil test, který měl být definitivní, řekl to Dracovi na rovinu.

A pak, pokud jde o tu *další* část...

Ale on ve skutečnosti Dracovi *nelhal*. Draco tomu uvěřil, a to z toho udělalo pravdu.

Závěr ale popravdě nebyl úplně zábavný.

Harry se otočil a doklopýtal ke dveřím.

Čas prověřit Dracovo zamykací kouzlo.

Prvním krokem bylo jednoduše zkusit zmáčknout kliku. Draco mohl blafovat.

Draco neblafoval.

„*Finite Incantatem.*“ Harryho hlas vyzněl ochraptěle a cítil, že kouzlo nezabralo.

Takže to Harry zkusil znovu, a tentokrát mu připadalo, že uspěl. Ale další zmáčknutí kliky ukázalo, že kouzlo nefungovalo. No, nic překvapujícího.

Čas na vyšší kalibr. Harry se zhluboka nadechl. Tohle kouzlo patřilo mezi nejmocnější, jaká se zatím naučil.

„*Alohomora!*“

Když to řekl, trochu se zapotácel.

A dveře od třídy se stejně neotevřely.

To Harryho šokovalo. Samozřejmě, že k Brumbálově zakázané chodbě se neplánoval ani přiblížit. Ale kouzlo na otevírání magických zámků se mu i tak zdálo užitečné, takže se ho stejně naučil. Sloužila snad Brumbálova zakázaná chodba k nalákání lidí tak hloupých, že si nevšimli, že zabezpečení je horší, než s jakým se dokázal vytasit Draco Malfoy?

Harrymu se znovu začínal vkrádat do těla strach. Štítek v léčitelském balíčku říkal, že tlumicí látku je bezpečné použít jen po dobu třiceti minut. Potom sama odpadne a nebude k použití dalších 24 hodin. Právě teď bylo 18:51. Tlumicí látku na sebe omotal asi před pěti minutami.

Takže o krok ustoupil a prohlédl si dveře. Byly tvořeny solidním kusem tmavého dubového dřeva, narušeného jen

mosaznou klikou.

Harry neznal žádná výbušná nebo řezací nebo rozbíjející kouzla, a přeměnit něco ve výbušninu by porušilo přeměňovací pravidlo o věcech, které se nesměly pálit. Kyselina byla tekutinou a vytvořila by dým...

Ale něco takového nebylo žádnou překážkou pro *kreativního myslitele*.

Harry položil hůlku na mosazné dveřní trámy a soustředil se na bavlnu ne v nějaké materiální podobě, ale jako na pouhou abstrakci, a také na čistý materiál bez vzoru, který by z něj tvořil mosazný trám. Přenesl obě představy dohromady, vnutil tvar do substance. Hodina procvičování přeměňování každý den po dobu jednoho měsíce Harryho dostala do stádia, kdy byl schopen přeměnit objekt pod pět čtverečních centimetrů za necelou minutu.

Po dvou minutách se trám vůbec nezměnil.

Ať už Dracovo zamykací kouzlo vymyslel kdokoli, očividně ho to napadlo také. Nebo dveře byly součástí Bradavic a hrad mohl být imunní.

Jeden pohled mu prozradil, že stěny jsou tvořeny solidním kamenem. Podlaha zrovna tak. Strop taky. Nemohli jste odděleně přeměnit něco, co bylo součástí jednolitého kamene; Harry by musel přeměnit celou zeď,

což by mu zabralo hodiny nebo možná dny soustavné námahy, pokud by něco takového vůbec zvládl, a pokud stěna byla spolu se zbytkem celého hradu nedotknutelná...

Harryho obraceč času se neměl otevřít před devátou hodinou. Potom by mohl jít zpátky do šesté hodiny, kdy dveře ještě zamčené nebyly.

Jak dlouho tak to mučící zaklínadlo může vydržet?

Harry ztěžka polkl. Do očí se mu znovu začaly vkrádat slzy.

Jeho brilantně kreativní mozek mu právě učinil geniální návrh, že by si mohl ruku jednoduše uříznout s pomocí pilky ze sady nářadí, kterou měl uloženou ve váčku, což by očividně bolelo, ale mohlo by to bolet o hodně míň než Dracovo mučící zaklínadlo, vzhledem k tomu, že nervy budou pryč; a v léčitelově balíčku měl škrtidla.

A to byl zjevně neuvěřitelně stupidní nápad, kterého by litoval po celý zbytek svého života.

Ale Harry nevěděl, jestli vydrží dvě hodiny mučení.

Chtěl se dostat ze třídy, chtěl se dostat ze třídy *hned*, nechtěl tu dvě hodiny s křikem čekat, až půjde použít obraceč času, potřeboval se dostat *ven* a najít někoho, kdo to mučící kouzlo dokáže sejmout...

Mysli! zakřičel Harry na svůj mozek. *Mysli! Mysli!*

Zmijozelské místnosti byly z větší části prázdné. Lidé byli na večeři. Draco sám z nějakého důvodu neměl hlad.

Zavřel za sebou dveře do svého soukromého pokoje, zamkl je, seslal na ně zamykací a tišící kouzlo, sedl si na postel a rozbřečel se.

Nebylo to fér.

Nebylo to fér.

Tohle bylo poprvé, co Draco doopravdy *prohrál*, otec ho varoval, že skutečná prohra bude bolet, ale on toho prohrál *tolik*, že to nebylo fér, prostě nebylo fér prohrát *všechno* hned poprvé kdy prohrál.

Někde v podzemí kluk, kterého měl Draco doopravdy rád, křičel bolestí. Nikdy předtím nezranil někoho, koho měl rád. Trestání lidí, kteří si to zasloužili, měla být zábava, ale z tohohle mu bylo jen nanic. Na tohle ho otec neupozorňoval a Draca napadlo, jestli je to těžká lekce, kterou se musí v dospívání naučit každý, nebo to jen on sám je tak slabý.

Draco si přál, aby křičela Pansy. Tak by to bylo lepší.

A nejhorší na tom bylo, že věděl, že mohlo být chybou zranit Harryho Pottera.

Kdo jiný tu teď pro Draca byl? Brumbál? Po tom co udělal? To raději uhoří zaživa.

Bude se muset vrátit k Harrymu Potterovi, protože nikam jinam jít nemůže. A pokud Harry Potter řekne, že o něj nestojí, pak se z Draca stane nicka, jenom ubohý malý chlapeček, který nikdy nebude Smrtijedem, nikdy se nepřipojí k Brumbálově straně, nikdy se nenaučí vědu.

Ta past byla perfektně nastražena a perfektně provedena. Otec Draca znovu a znovu varoval, že to, co jste obětovali temným rituálům, není možné získat zpět. Ale otec netušil, že ti prokletí mudlové vymysleli rituály, ke kterým nebylo třeba hůlek, rituály, do kterých jste mohli být vlákáni, aniž jste to tušili, a to bylo jen jedno z těch příšerných tajemství, které znali vědci, a které s sebou přinesl Harry Potter.

Draco se rozplakal víc.

Tohle nechtěl, *tohle nechtěl*, ale nedalo se to vzít zpátky. Bylo příliš pozdě. Už byl vědcem.

Věděl, že by se měl vrátit, osvobodit Harryho a omluvit se mu. To by v téhle situaci bylo chytré.

Místo toho Draco zůstával na posteli a brečel.

Už Harryho Pottera zranil. Tohle mohla být jediná příležitost, kterou k tomu kdy dostane, a tahle jediná vzpomínka mu možná bude muset vystačit do konce života.

Jen ať si ječí.

Harry upustil pozůstatky své pilky na zem. Ukázalo se, že mosazné trámy jsou odolné, ani je nepoškrábal. A teď začínal mít podezření, že i zoufalý čin v podobě přeměny kyseliny nebo výbušniny by možná na tyhle dveře nemusel stačit. Na druhou a lepší stranu – ten pokus zničil pilku.

Jeho hodinky ukazovaly 19:02, což znamenalo, že zbývalo méně než patnáct minut, a Harry se pokoušel vzpomenout si, jestli má ve váčku i jiné ostré předměty, které je třeba zničit, a pocítil další příval slz. Kdyby se tak mohl vrátit, až se jeho obraceč času otevře, a *zabránit* –

A Harry si uvědomil, že je *hloupý*.

Tohle nebylo poprvé, co byl zamčený v místnosti.

Profesorka McGonagallová už mu řekla, jak tohle dělat správně.

...a také mu řekla, aby obraceč času na takové věci nepoužíval.

Uvědomí si profesorka McGonagallová, že *tahle* situace má nárok na speciální výjimku? Nebo mu prostě vezme obraceč času úplně?

Harry si posbíral všechny věci, všechny důkazy, do svého váčku. *Pulírexo* se postaralo o zvratky na podlaze, i když už ne o potem zmáčený hábit. Nechal převržené

lavice převržené, nebylo to tak důležité, aby se je pokoušel obracet jednou rukou.

Když skončil, podíval se na hodinky: 19:04.

A pak čekal. Ubíhající vteřiny mu připadaly jako roky.

V 19:07 se dveře otevřely.

Hlava profesora Kratiknota s nadýchaným plnovousem vypadala docela znepokojeně. „Jste v pořádku, Harry?“ zeptal se pisklavým hlasem ředitel havraspáarské koleje. „Dostal jsem vzkaz, že tu budete zamčený –“

24. Machiavellská hypotéza inteligence – Pokusy

---

3. dějství:

Draco s rozbouřeným žaludkem čekal v malém výklenku s okny, který objevil poblíž Velké síně.

Bude tu cena a nebude malá. To Dracovi došlo hned, jak se probudil a uvědomil si, že se neodvažuje vejít do Velké síně na snídani, protože by tam mohl spatřit Harryho Pottera, a netušil, co by se stalo pak.

Přiblížily se kroky.

„Tak sme tu,“ řekl Vincentův hlas. „Šéf dneska nemá zrovna dobrou náladu, takže si koukejte dávat bacha.“

Draco toho idiota zaživa stáhne z kůže a jeho holé tělo pošle zpátky spolu s žádostí o inteligentnějšího služebníka, třeba mrtvého křečka.

Jeden se o pár kroků vzdálil, druhý přistoupil blíž.

Bouře v Dracově žaludku zesílila.

Harry Potter se mu objevil před očima. Jeho tvář byla pečlivě neutrální, ale jeho modře lemovaný hábit vypadal podivně nakřivo, jako by nebyl nasazen tak docela správně

–

„*Tvoje ruka,*“ řekl Draco naprosto bezmyšlenkovitě.

Harry zvedl levou ruku, jako by se na ni sám chtěl podívat.

Od loktu dolů jen ochable visela jako mrtvá.

„Madam Pomfreyová říkala, že to není trvalé,“ řekl Harry tiše, „říkala, že do začátku zítřejší výuky bych už měl být téměř v pořádku.“

Na kratičký okamžik mu ta novinka ulevila.

Pak to Dracovi došlo.

„Šel jsi za madam Pomfreyovou,“ zašeptal Draco.

„Jasně, že šel,“ řekl Harry Potter, jako by konstatoval samozřejmé, „nemohl jsem hýbat rukou.“

Dracovi pomalu začínalo docházet, jaký byl *naprostý* hlupák, daleko horší než ti starší Zmijozelové, na kterých si smlsnul.

Prostě považoval za samozřejmé, že nikdo nepůjde žalovat, když jim něco udělá Malfoy. Že nikdo nebude chtít, aby si ho povšiml Lucius Malfoy.

Ale Harry Potter nebyl vystrašený malý Mrzimor, který by se snažil vyklidit hrací plochu. *Sám* už hrál a otcův zrak už na něj byl upřený.

„Co dalšího madam Pomfreyová řekla?“ zeptal se Draco se srdcem v hrdle.

„Profesor Kratiknot řekl, že kouzlo seslané na mojí ruku je mučící zaklínadlo, které patří do černé magie, a tudíž

mimořádně vážná záležitost, a že odmítat prozradit, kdo ho seslal, je naprosto nepřijatelné.“

Nastalo dlouhé ticho.

„A pak?“ řekl Draco třesoucím se hlasem.

Harry Potter se zlehka usmál. „Hluboce jsem se omluvil, načež se profesor Kratiknot zatvářil *velmi* přísně, a pak jsem mu řekl, že to celé je vskutku mimořádně závažná, tajná, *delikátní* záležitost, a že pan ředitel je o té záležitosti už informován.“

Draco zalapal po dechu. „To ne! Něco takového Kratiknot nevezme jen tak! Zkontroluje si to u Brumbála!“

„Přesně tak,“ řekl Harry Potter, „hned mě táhl do ředitelny.“

Teď už se Draco třásl. Pokud Brumbál Harryho Pottera postaví před Starostolec, ať už dobrovolně nebo ne, a Chlapec-který-přežil pod veritasérem dosvědčí, že ho Draco mučil... Harryho Pottera mělo rádo až příliš mnoho lidí, otec by to hlasování mohl *prohrát*...

Otec by mohl zvládnout přesvědčit Brumbála, aby to nedělal, ale bude ho to něco *stát*. Přijde ho to děsně draho. Hra teď měla pravidla, nešlo už jen tak někomu vyhrožovat. Ale Draco Brumbálovi do rukou vpochoval z vlastní svobodné vůle. A Draco byl velice cenným zajatcem.

I když vzhledem k tomu, že teď už nemůže být Smrtijedem, asi o něco méně cenným, než by si otec myslel.

Ta myšlenka mu trhala srdce jako řezací zaklínadlo.

„Pak co?“ zašeptal Draco.

„Brumbál si okamžitě odvodil, že jsi to byl ty. Ví, že jsme se stýkali.“

Nejhorší možný scénář. Pokud by Brumbál neuhodl, kdo to udělal, možná by si netroufl použít nitrozpyt jenom proto, aby to zjistil... ale pokud to Brumbál věděl...

„A?“ vynutil tu hlásku ze sebe Draco.

„A trochu jsme si pohovořili.“

„A?“

Harry Potter se zakřenil. „A já jsem mu vysvětlil, že je v jeho nejlepším zájmu nic nedělat.“

Dracova mysl narazila do cihlové zdi a rozpleskla se. Prostě na Harryho Pottera jenom zíral s pokleslou čelistí jako pitomec.

Zabralo mu řádnou chvíli, než si vzpomněl.

Harry znal Brumbálovo záhadné tajemství, to, které Snape používal jako svůj trumf.

Jako by to měl před očima. Brumbál s vážným výrazem, skrývajícím dychtivost, Harrymu vysvětluje, o jak příšerně vážnou záležitost tu jde.

A Harry zdvořile sdělující Brumbálovi, ať drží pusku na zámek, pokud ví, co je pro něj dobré.

Otec Draca před takovými lidmi varoval, před lidmi, kteří vás mohli zničit, ale přesto byli tak sympatičtí, že bylo těžké je skutečně nenávidět.

„Po čemž,“ řekl Harry, „ředitel řekl profesoru Kratiknotovi, že skutečně jde o tajnou a delikátní záležitost, o které byl informován, a že si nemyslí, že tláčit na to by pomohlo mně nebo komukoli jinému. Profesor Kratiknot začal povídat něco o tom, že ředitelovy obvyklé intriky zašly příliš daleko, a v tom bodě jsem ho musel přerušit a vysvětlit mu, že se jednalo o *můj vlastní* nápad a ne něco, do čeho by mě ředitel vtlačil. Na to se profesor Kratiknot otočil a začal dávat kázání *mně*, a ředitel přerušil *jeho* a řekl, že jakožto Chlapec-který-přežil jsem odsouzen prožívat podivná a nebezpečná dobrodružství, takže je bezpečnější, když se do nich budu dostávat úmyslně, než abych čekal, až se stanou nějakou náhodou, a v tu chvíli profesor Kratiknot rozhodil svýma malýma ručičkami a začal vysokým hláskem ječet na nás *oba*, že ho nezajímá, co to spolu pečeme, ale že dokud jsem v havraspárské koleji, tohle už se znovu nestane, nebo mě vyhodí, a já si budu moct jít do Nebelvíru, kam všechno tohle *brumbálování* patří –”

Harry Dracovi jeho nenávist *velmi* ztěžoval.

„Každopádně,“ řekl Harry, „nechci se nechat vyhodit z Havraspáru, tak jsem profesorovi Kratiknotovi slíbil, že nic takového už se znovu nestane, a pokud ano, prostě mu řeknu, kdo to udělal.“

Harryho oči měly být chladné. Nebyly. Jeho hlas by to měl vyslovit jako vražednou hrozbu. Nevyslovoval.

A Draco spatřil otázku, která měla být očividná, a ta tu atmosféru ihned zabila.

„Proč... jsi to teď neudělal?“

Harry přešel k oknu do úzkého paprsku slunečního světla, které svítilo do výklenku, a otočil hlavu ven, k travnatým bradavickým pozemkům. Záře zasahovala jeho hábit a tvář.

„Proč jsem to neudělal?“ řekl Harry sevřeným hlasem. „Asi jsem se na tebe prostě nedokázal zlobit. Věděl jsem, že jsem tě zranil jako první. Ani se to nedá nazvat fér, protože to, co jsem udělal já tobě, bylo horší, než co jsi udělal ty mně.“

Bylo to jako narazit do další stěny. Harry klidně mohl mluvit starořecky a Draco by mu nerozuměl o nic lépe.

Dracův mozek zapátral po vzorech a vrátil se s prázdnou. To prohlášení bylo přiznáním, které nebylo v Harryho nejlepším zájmu. Nebylo to ani to, co by Harry

měl říct, aby z Draca udělal loajálnějšího služebníka, když teď nad ním měl moc. To by zdůrazňoval, jak byl laskavý, ne jak moc Draca zranil.

„I tak,“ řekl Harry, teď tišším hlasem, skoro šeptem, „prosím, nedělej to znovu, Draco. Bolelo to, a já si nejsem jistý, jestli bych ti podruhé dokázal odpustit. Nejsem si jistý, jestli bych to vůbec chtěl zkoušet.“

Draco to prostě nechápal.

Zkoušel se s ním Harry *přátelit*?

Harry Potter v žádném případě nemohl být tak hloupý, aby věřil, že po tom, co mu udělal, je něco takového možné.

Mohli jste být něčím přítelem a spojencem, jako to Draco zkoušel s Harrym, nebo jste mu mohli zničit celý život a nenechat mu jinou možnost. Ne obojí.

Draco tedy nechápal, o co *dalšího* by se tu Harry mohl pokoušet.

A napadla ho zvláštní myšlenka, něco, o čem Harry včera nepřestával mluvit.

A ta myšlenka zněla: *Ověř to*.

Už se v tobě probudil vědec, řekl Harry, a i kdyby ses nikdy nenaučil své síly využívat, vždycky budeš hledat způsoby, jak otestovat svoje domněnky – Ta nejasná slova, přerušovaná

bolestným lapáním po dechu, se nepřestávala ozývat Dracovou myslí.

Pokud Harry předstíral, že je lítostivým přítelem, který omylem někoho zranil...

„Tys to celé *plánoval!*“ řekl Draco a zvládl do hlasu vložit podtón obvinění. „Neudělal jsi to, protože jsi byl rozčilený, udělal jsi to, protože jsi *chtěl!*“

Hlupáku, měl by říct Harry Potter, *samozřejmě, že jsem to plánoval, a teď jsi můj* –

Harry se otočil zpátky k Dracovi. „To, co se včera stalo, *nebylo* v plánu,“ řekl Harry a zdálo se, že mu hlas vázne v hrdle. „*Plán* byl, že tě naučím, proč pro tebe vždycky bude lepší znát pravdu, a pak společně zkusíme odhalit pravdu o krvi, a jakákoli bude odpověď, přijmeme ji. Včera... jsem to uspěchal.“

„Vždycky pro mě bude lepší znát pravdu,“ řekl Draco chladně. „Jako kdybys mi prokazoval *laskavost*.“

Na to Harry přikývl, čímž Draca zmátl kompletně, a řekl: „Co kdyby Lucius přišel se stejným nápadem jako já, totiž, že problém je v tom, že silnější kouzelníci mají méně dětí? Mohl by spustit program na podporu větších rodin u nejsilnějších čistokrevných. Po pravdě, pokud by krevní purismus *měl* pravdu, přesně to by Lucius *měl* dělat – adresovat problém na své straně, kde věci může změnit

ihned. Právě teď, Draco, jsi jediným přítelem, kterého Lucius má, který by mu mohl zabránit plýtvat úsilím, protože jsi jediný, kdo zná skutečnou pravdu, a dokáže předpovídat skutečné výsledky.“

Draca napadlo, že Harry Potter byl vychován na místě tak podivném, že teď vlastně byl spíš magickým tvorem než kouzelníkem. Draco prostě nedokázal uhodnout, co Harry řekne nebo udělá příště.

„*Proč?*“ řekl Draco. Vložit do hlasu bolest a pocit zrady vůbec nebylo těžké. „*Proč* jsi mi to udělal? Jaký *byl* tvůj plán?“

„No,“ řekl Harry, „jsi Luciusův dědic a Brumbál si z nějakého důvodu myslí, že já zas patřím k němu. Takže bychom mohli vyrůst a bojovat proti sobě. A nebo bychom mohli rozjet něco jiného.“

Dracova mysl se kolem toho pomalu zvládla obtočit. „Chceš mezi nimi vyprovokovat boj, a uchvátit moc, až budou oba vyčerpaní.“ Draco ucítil chlad na prsou. Tohle bude *mušet* zastavit, ať už ho to bude stát cokoli –

Ale Harry zavrtěl hlavou. „Při hvězdném nebi nade mnou, *ne!*“

„Ne...?“

„Ty bys na něco takového nepřistoupil a já taky ne,“ řekl Harry. „Tohle je *náš* svět, nechceme ho zničit. Ale představ

si, dejme tomu, že by si Lucius myslel, že Konspirace je tvůj nástroj a že jsi na jeho straně, Brumbál by si myslel, že Konspirace je můj nástroj a já jsem na jeho straně, Lucius by si myslel, že jsi mě svedl na jeho stranu a Brumbál dál věří, že Konspirace je moje, Brumbál by si myslel, že jsem tě já přetáhl na svou stranu a Lucius dál věří, že Konspirace je tvoje, a tak by nám oba pomáhali, ale jenom způsoby, kterých by si ten druhý nevšiml.“

Draco ani nemusel předstírat, že nemá slov.

Otec ho jednou vzal na hru nazvanou *Lightova tragédie*, o takovém *neuvěřitelně* chytrém Zmijozelovi jménem Light, který se rozhodl očistit svět od zla za pomoci starodávného prstenu, který dokázal zabít každého, jehož jméno a podobu jste znali, a kterému se postavil jiný neuvěřitelně chytrý Zmijozel, padouch jménem Lawliet, který nosil převlek, aby skryl svou pravou tvář; a Draco křičel a jásal na všech správných místech, obzvlášť uprostřed; a pak hra náhle skončila smutně a Draco byl strašně zklamáný a otec mu něžně připomenul, že slovo ‚tragédie‘ je přímo v názvu.^[2]

Později se ho otec zeptal, jestli chápe, proč na tu hru šli.

Draco řekl, že proto, aby se naučil být stejně mazaný jako Light a Lawliet, až vyroste.

Otec řekl, že víc se zmýlit nemohl, a poukázal na to, že zatímco Lawliet si chytře zakryl tvář, neexistoval žádný dobrý důvod, proč by měl Lightovi říkat svoje *jméno*. Otec potom pokračoval a jednu po druhé rozdrtil všechny části hry, zatímco Draco poslouchal s očima víc a víc doširoka. A otec skončil tím, že takové hry jsou vždy nerealistické, protože kdyby scénárista věděl, co by někdo *skutečně* tak chytrý jako Light *skutečně* udělal, pokusil by se ovládnout svět sám, místo aby o tom jen psal dramata.

A pak otec Dracovi pověděl o Pravidle tří, které znělo, že každá intrika, která vyžadovala, aby se staly víc než tři na sobě nezávislé věci, ve skutečném životě nikdy nebude fungovat.

Dále mu otec vysvětlil, že vzhledem k tomu, že jen hlupák by se pokoušel o co *nejsložitější* intriky, skutečný limit jsou dvě věci.

Draco ani nedokázal najít slova, jak popsat tu čistou, gargantuovskou neuskutečnitelnost Harryho hlavního plánu.

Ale byl to *přesně* ten druh omylu, který by udělal někdo, kdo neměl žádné rádce, myslel si, že je chytrý, a intrikaření se učil sledováním dramatu.

„Takže,“ řekl Harry, „co si o tom plánu myslíš?“

„Je chytrý...“ řekl Draco pomalu. Řvát *geniální!* a obdivně lapat po dechu by vypadalo až příliš podezřele.

„Harry, můžu se tě na něco zeptat?“

„Jasně,“ řekl Harry.

„Proč jsi Grangerové koupil tak drahý váček?“

„Abych ukázal, že jsem v pohodě,“ řekl Harry okamžitě.

„Ale taky očekávám, že se bude cítit nepříjemně, kdyby v několika příštích měsících chtěla odmítnout nějaké mé drobné požadavky.“

A tehdy si Draco uvědomil, že se Harry *skutečně* pokouší být jeho přítelem.

Harryho tah proti Grangerové *byl* chytrý, možná dokonce geniální. Nedovolte svým nepřátelům vás podezřívát *a k tomu* z nich přátelským způsobem udělejte své dlužníky, takže je budete moci vmanévrovat tam, kde je chcete mít, *pouhým požádáním*. Dracovi by nic takového neprošlo, jeho oběť by byla příliš podezřívavá, ale Chlapci-který-přežil to projít *mohlo*. Takže prvním krokem v Harryho plánu bylo dát svému nepříteli drahý dárek, Draca by to nenapadlo, ale mohlo by to *fungovat*...

Pokud jste byli Harryho nepřítelem, zprvu pro vás mohlo být těžké jeho intriky prokouknout, zvlášť kdybyste byli hloupí, ale jakmile jeho uvažování porozumíte, začne dávat *smysl* a pochopíte, že se vás snaží zranit.

Způsob, jakým se Harry právě teď choval k Dracovi, smysl *nedával*.

Protože, pokud jste byli Harryho *přítelem*, snažil se přátelit se s vámi tím cizím, nesrozumitelným způsobem, v jakém byl mudly vychován, dokonce i když to znamenalo, že vám tím zničí celý život.

Ticho se protahovalo.

„Vím, že jsem naše přátelství příšerně zneužil,“ řekl Harry konečně, „ale Draco, prosím, uvědom si, že jsem jen chtěl, abychom našli pravdu společně. Je to něco, co mi dokážeš odpustit?“

Stezka dělící se do dvou směrů, ale jen z jednoho vedla snadná cesta zpátky, pokud by si to Draco později rozmyslel...

„Myslím, že chápu, o co ses snažil,“ zalhal Draco, „takže ano.“

Harrymu se rozzářily oči. „To rád slyším, Draco,“ řekl měkce.

Dál stáli v tom výklenku: Harry stále zalit osamělým slunečním paprskem a Draco ve stínu.

A Draco si s náznakem zděšení a paniky uvědomil, že i když být Harryho přítelem je příšerný osud, Harry teď měl tolik různých způsobů, kterými by ho mohl ohrožovat, že být jeho nepřítelem by bylo ještě *horší*.

Pravděpodobně.

Možná.

No, pořád se mohl k nepřátelství vrátit později...

Byl ztracen.

„Takže,“ řekl Draco, „co teď?“

„Další lekce příští sobotu?“

„Tak snad to půjde líp než posledně –“

„Bez obav,“ řekl Harry, „ještě pár *takových* sobot a ocitneš se *přede* mnou.“

Harry se zasmál. Draco ne.

„Ah, a ještě než půjdeš,“ řekl Harry a nesměle se zakřenil, „vím, že teď na to není ta nejlepší doba, ale po pravdě jsem tě chtěl požádat o radu.“

„Aha?“ řekl Draco, pořád tak trochu vyvedený z míry posledním prohlášením.

Harryho pohled nabral na intenzitě. „Koupě toho váčku pro Grangerovou mě stála většinu peněz, které se mi podařilo ukrást z našeho trezoru u Gringottových –“

Cože.

„– a klíč má McGonagallová, nebo teď možná Brumbál. A já jsem se právě chystal spustit plán, který by mohl stát dost peněz, takže jsem uvažoval, jestli náhodou nevíš, jak bych mohl získat přístup –“

„Peníze ti klidně půjčím,“ řekla Dracova pusa úplně reflexivně.

Harry vypadal zaraženě, ale příjemným způsobem.

„Draco, nemusíš –“

„Kolik?“

Harry vyslovil částku a Dracovi se tak docela nepodařilo nedat na sobě znát šok. To bylo skoro celé kapesné, které mu otec dal na rok, zbude mu jen pár galeonů –

Pak se Draco v duchu nakopl. Stačilo, aby otci napsal a vysvětlil mu, že ty peníze zmizely, protože se mu je podařilo *půjčit Harrymu Potterovi*, a otec mu pošle speciální blahopřání psané zlatým inkoustem, obrovskou čokoládovou žabku, která mu vydrží na čtrnáct dní, a desetkrát tolik galeonů pro případ, že by Harry Potter potřeboval další půjčku.

„Je to příliš mnoho, že?“ řekl Harry. „Omlouvám se, neměl jsem se žádat –“

„Klídek, já jsem *Malfoy*,“ řekl Draco. „Jen mě překvapilo, že chceš *tolik*.“

„Neboj se,“ řekl Harry Potter vesele. „Nejde o nic, co by ohrožovalo zájmy tvé rodiny, jen chci být zlý.“

Draco přikývl. „Pak tedy nemáme problém. Chceš si pro to dojít hned teď?“

„Můžu,“ řekl Harry.

Když opustili výklenek a zamířili směrem ke zmijozelským kobkám, Draco si nedokázal pomoci, musel se zeptat, „Takže mi *můžeš* říct, na koho ten plán míří?“

„Na Ritu Holoubkovou.“

Draco si pro sebe pomyslel několik velmi ošklivých slov, ale už bylo příliš pozdě říct ne.

Než došli do kobek, Draco už se zase začínal dávat dohromady.

Měl potíže nenávidět Harry Pottera. Harry opravdu *zkoušel* být mu přítelem, jen byl šílený.

A to Dracovo pomstu nejenže nezastaví, ale ani nezpomalí.

„Takže,“ řekl Draco poté, co se rozhlédl a přesvědčil, že kolem nikdo není. Jejich hlasy byly magicky zastřené, samozřejmě, ale jeden nikdy nemohl být příliš opatrný. „Napadlo mě, že až do Konspirace přivedeme nové rekruty, budou si muset *myslet*, že si jsme rovni. Jinak by stačil *jeden* z nich, aby otci náš plán prozradil. To už ti došlo, ne?“

„Přirozeně,“ řekl Harry.

„*Budeme* si rovni?“ zeptal se Draco.

„Obávám se, že ne,“ řekl Harry. Bylo jasné, že se snaží to říct zlehka, ale také bylo jasné, že se snaží potlačit

blahosklonnost a úplně se mu to nedaří. „Je mi líto, Draco, ale ty zatím ani nevíš, co znamená *bayesiánský* v *Bayesiánské konspiraci*. Budeš muset studovat celé měsíce, abys dokázal i jen přesvědčivě *předstírat*, když pak budeme chtít přijmout někoho dalšího.“

„Protože neznám dost vědy,“ řekl Draco a opatrně udržoval hlas neutrální.

Harry zavrtěl hlavou. „Problém není v tom, že neznáš specifické věci, jako třeba kyselinu deoxyribonukleovou. To by ti nezabránilo být mi roven. Problém je v tom, že nejsi trénovaný v metodách racionality, v *hlubších* tajných vědomostech, které všechny ty objevy vůbec umožnily. *Zkusím* tě je naučit, ale jsou o dost těžší. Zamysli se nad tím, co jsme dělali včera, Draco. Ano, udělal jsi část práce. Ale já jsem ji vedl. Zodpověděl jsi nějaké otázky. Já jsem je všechny položil. Pomohl jsi tlačit. Směr jsem určoval sám. A bez metod racionality, Draco, nemůžeš Konspiraci směřovat, kam potřebuje jít.“

„Chápu,“ řekl Draco zklamaným hlasem.

Harryho hlas se pokusil být ještě mírnější. „Budu zkoušet respektovat tvoji expertízu, pokud jde o věci typu zacházení s lidmi. Ale je nutné, abys i ty respektoval moji expertízu, a prostě není *možné*, abys mi hned mohl být roven ve věci dalšího směřování Konspirace. Jsi vědcem

teprve *jeden den*, znáš *jediné* tajemství o deoxyribonukleové kyselině, a nejsi trénovaný v *žádných* metodách racionality.“

„Chápu,“ řekl Draco.

A opravdu chápal.

Zacházení s lidmi, řekl Harry. Uchvátit kontrolu nad Konspirací pravděpodobně ani nebude obtížné. A potom Harryho Pottera zabije, jen pro jistotu –

Dracovi se vybavilo, jak špatně se mu dělalo včera večer, když věděl, že Harry křičí.

Draco si pomyslel pár dalších ošklivých slov.

Fajn. *Nezabije* Harryho. Harryho vychovali mudlové, nebylo jeho chybou, že je šílený.

Místo toho Harry bude žít, aby mu Draco mohl říci, že to všechno je pro jeho vlastní dobro, vážně, měl by být vděčný –

A s náhlým trhnutím překvapeného potěšení si Draco uvědomil, že to skutečně *je* pro Harryho vlastní dobro. Pokud by se Harry pokusil uskutečnit svůj plán a hrál si s Brumbálem a otcem jako s bláznem, *zemře*.

Tím to bylo *dokonalé*.

Sebere Harrymu všechny jeho sny, zrovna jako to Harry udělal jemu.

Řekne mu, že to všechno bylo jen pro jeho vlastní dobro, a bude to naprostá pravda.

Ovládne Konspiraci a sílu vědy k očištění kouzelnického světa, a otec na něj bude hrdý, jako kdyby byl Smrtijedem.

Zlé plány Harryho Pottera budou zničeny a síly dobra zvítězí.

Perfektní pomsta.

Pokud...

Jen předstírej, že předstíráš, že jsi vědec, řekl mu Harry.

Draco postrádal slova, kterými by se dalo popsat, co přesně je s Harryho myslí v nepořádku –

(vzhledem k tomu, že Draco nikdy neslyšel pojem *hloubka rekurze*)

– ale dokázal odhadnout, k jakému druhu intrik to povede.

...pokud to všechno ovšem nebylo přesně tím, co Harry *chtěl*, aby si Draco myslel, jakožto součást nějakého ještě *širšího* plánu, kde mu Draco bude hrát *přímo do karet* tím, že by se to pokusil překazit. Harry sám může klidně vědět, že jeho plán je neuskutečnitelný, možná ani nemá jiný cíl, než nalákat Draca, aby mu to překazil –

Ne. Tímto směrem leží šílenství. Musí existovat limit. Ani Pán zla nebyl takhle zvrácený. Takové věci se nestávaly ve skutečném životě, jen v otcových pošetilých

pohádkách před spaním o hloupých chrličích, které vždycky nakonec jen pomohly hrdinovým plánům pokaždé, když se je pokusily překazit.^[3]

A vedle Draca šel Harry a s úsměvem na tváři přemýšlel o evolučním původu lidské inteligence.

Než lidé přesně pochopili, jak evoluce funguje, mysleli si šílené věci jako *lidská inteligence se vyvinula, abychom dokázali vymyslet lepší nástroje*.

Bylo to šílené, protože bylo třeba jen jediné osoby v celém kmeni, aby vynalezla nástroj, který pak začnou používat všichni ostatní, rozšíří se i k dalším kmenům a o sto let později bude stále ještě používán jejich potomky. To bylo sice skvělé z hlediska vědeckého pokroku, ale z hlediska evoluce neměla osoba vynálezce nijakou velkou evoluční *výhodu*, nezískala tím o *tolik* potomků navíc. A šíření genu v populaci, které nakonec dovede nějakou původně ojedinělou mutaci do stádia, kdy bude rozšířená všude, se mohlo dít jen pokud přinášelo relativní výhodu. A úžasné vynálezy prostě nebyly dost běžné, aby vynalézání představovalo setrvalý selekční tlak, který by vynálezci usnadňoval se rozmnožovat a mutace se tak mohla šířit.

Když se podíváte na lidi se zbraněmi a tanky a jadernými hlavicemi a porovnáte je se šimpanzi, zdálo by se přirozené usuzovat, že inteligence sloužila k vynálezu technologie. Přirozený, leč nesprávný úsudek.

Než lidé pochopili, jak přesně evoluce funguje, měli šílené nápady, jako *klima se změnilo, kmeny musely migrovat, a lidé se stali chytřejšími, aby se dokázali vypořádat se všemi novými problémy.*

Ale lidský mozek je čtyřikrát větší než mozek šimpanzí. 20 % lidské metabolické energie vyživuje mozek. Lidé jsou o tolik chytřejší než jiné živočišné druhy, že je to až *směšné*. Něco takového se nestalo jen proto, že prostředí o něco zvýšilo obtížnost svých výzev.

Organismy by se staly chytřejší jen dost na to, aby to vyřešily. To, že lidé skončili s tak giganticky přerostlým mozkiem, muselo vyžadovat nějaký zběhlý evoluční proces, něco, co bez jakýchkoli omezení tlačilo a tlačilo.

A dnešní vědci mají docela dobrou představu, co tím zběhlým evolučním procesem bylo.

Harry kdysi četl slavnou knihu zvanou *Šimpanzí politika*. Ta kniha popisovala, jak dospělý šimpanz jménem Luit konfrontoval stárnoucího alfasamce Yeroena s pomocí mladého, nedávno dospělého šimpanze jménem Nikkie. Nikkie se do boje mezi Luitem a Yeroenem nevložil přímo,

jen zabránil dalším Yeroenovým stoupencům v tlupě, aby přišli na pomoc; upoutával jejich pozornost vždy, když došlo ke konfrontaci mezi Litem a Yeroenem. A po nějakém čase Luit vyhrál a stal se novým alfou, s Nikkiem jako druhým nejmocnějším...

...ale netrvalo dlouho a Nikkie vytvořil alianci s poraženým Yeroenem, svrhl Luita a sám se stal *novým* novým alfou.

Vážně vás to přimělo ocenit, co pro zvýšení mozkové kapacity udělaly všechny ty miliony let, během nichž hominidé zkoušeli jeden druhého přechytračit – evoluční závod bez omezení.

Protože, no, člověk by něco takového zaručeně předvídal.

A vedle Harryho šel Draco a zatímco přemýšlel o své pomstě, potlačoval úsměv.

Jednou, možná po letech, ale jednou se Harry Potter naučí, co přesně znamená podcenit Malfoye.

V Dracovi se probudil vědec během jediného dne. Harry řekl, že něco takového se nemělo stát ještě několik měsíců.

Ale samozřejmě, když jste patřili k Malfoyům, bylo jasné, že z vás bude mocnější vědec než z kohokoli, kdo

Malfoyem není.

Takže Draco se naučí všechny Harryho metody racionality, a pak, až dozraje čas –

25. Vyčkejte s předkládáním řešení – Rita Holoubková

Pozn. autora: Vzhledem k tomu, že veškerá věda v tomto příběhu je obvykle zcela správná, připojuji varování, že v kapitolách 22-25 Harry přehlíží spoustu možností, z nichž nejdůležitější je ta, že existuje mnoho kouzelnických genů, ale všechny jsou na jediném chromozomu (což by se normálně nestalo, ale chromozom mohl být vytvořen uměle). V takovém případě by dědičný vzor byl mendelovský, ale magický chromozom by přesto mohl být degradován chromozomálním křížením se svým nemagickým protějškem. (Harry ve svých knihách četl o Mendelovi a chromozomech, ale nestudoval genetiku dostatečně, aby věděl o výměnách genů mezi páry chromozomů. Vždyť je mu jen jedenáct.) Nicméně i když by moderní vědecké periodikum vyhmátlo *spoustu* hnid navíc, všechno, co Harry prezentuje jako silný důkaz, skutečně silným důkazem je – jiné možnosti jsou *nepravděpodobné*.

---

2. dějství:

(Slunce přes očarovaný strop jasně zářilo do Velké síně a osvětlovalo studenty, jako by seděli pod širou oblohou, třpytilo se na jejich talířích a miskách, když osvěžení po

nočním spánku vstřebávali svou snídani v přípravě na cokoli, co si na neděli naplánovali.)

Takže. Existuje jen jediná věc, která z vás dělá kouzelníka.

Když se nad tím člověk zamyslel, nebylo to zas až tak překvapivé. DNA v podstatě jen říkala ribozomům, jak řadit aminokyseliny do proteinů. Zdálo se, že konvenční fyzika je poměrně schopná aminokyseliny popsat a bez ohledu na to, kolik aminokyselin za sebe seřadíte, konvenční fyzika tvrdila, že z nich nikdy, nikdy nedostanete magii.

A přesto se zdálo, že magie je dědičná, zakódovaná v DNA.

Pravděpodobně to tedy *nebylo* způsobeno tím, že DNA řadila nemagické aminokyseliny do magických proteinů.

Spíše to bylo tak, že DNA sama o sobě vám magii vůbec nedávala.

Magie přicházela odjinud.

(U havraspárského stolu seděl chlapec, který zíral do prázdna, zatímco jeho pravá ruka automaticky nabírala nějaké nedůležité jídlo z čehokoli, co bylo před ním, a donášela mu ho do pusy. Pravděpodobně byste mu místo jídla mohli podstrčit hromádku hlíny a ani by si toho nevšiml.)

A z nějakého důvodu ten Magický prazdroj věnoval pozornost drobné části DNA u jedinců, kteří byli v každém jiném ohledu běžnými potomky lidoopů.

(Vlastně kolem bylo docela dost *dalších* chlapců a dívek, kteří zírali do prázdna. Přeci jen to byl *havraspárský* stůl.)

I jiné logické vývody vedly ke stejnému závěru.

Komplexní mechanismy byly u sexuálně se reprodukujících živočišných druhů vždy univerzální. Pokud gen B závisel na genu A, pak gen A musel být užitečný sám o sobě a ve svém vlastním genetickém poli si vydobýt téměř univerzálnost, než se gen B mohl stát užitečným dost často, aby sám poskytl evoluční výhodu. Pak, jakmile B bude univerzální, vznikne varianta A+, která bude záviset na B, a pak C, které bude záviset na A+, a pak B+, které bude záviset na C, dokud se celý systém nerozpadne poté, co odstraníte jedinou jeho část. Ale všechno se to muselo dít *postupně* – evoluce nikdy nehleděla vpřed, nikdy nezačínala posilovat B *v přípravě* na to, aby později A mohlo být univerzální. Evoluce byla jednoduchou dějinnou nutností. Organismus, který bude mít nejvíc potomků, bude mít v příští generaci své geny nejrozšířenější. Takže každý kousek složitého mechanismu se sám musel téměř univerzálně rozšířit, než

se v závislosti na jeho přítomnosti začaly vyvíjet další kousky skládačky.

Takže *komplexní, nezávislé* mechanismy, ta mocná sofistikovaná proteinová uspořádání, která řídila život, byla vždy *univerzální* mezi sexuálně se reprodukujícími druhy – až na drobnou hrstku *nezávislých variant*, které byly popořadě zkoušeny s tím, jak se pomalu prosazovala další složitost. Proto měly všechny lidské bytosti stejnou základní strukturu mozku, stejné emoce, stejné výrazy tváře spojené s těmi stejnými emocemi; tyto adaptace byly složité, takže *musely* být univerzální.

A pokud byla magie stejná – obrovská složitá adaptace s celou řadou nezbytných genů – pak by svazek kouzelníka s mudlou měl za následek dítě jen s částí oněch složek a polovina mechanismu by mnoho nezmohla. A také by nikdy nemohli existovat žádní mudlorození. I pokud by se všechny části individuálně dostaly do mudlovské genové směsi, nikdy by se znovu nespojily v jednom člověku, aby z něj vytvořily kouzelníka.

Nemohla existovat žádná geneticky odlišná rasa lidí, která by náhodou vykročila evoluční cestou vedoucí k sofistikovanému magickému mozkovému oddělení. Takové složité genetické uspořádání by při míšení

kouzelníků s mudly nikdy nemělo za následek mudlorozené.

Takže, ať už z vás geny dělaly kouzelníka jakkoli, *nebylo* to tím, že by stanovovaly plány pro složitý mechanismus.

To bylo dalším důvodem, proč si Harry myslel, že tu narazí na mendelovský vzorec. Pokud magické geny nebyly komplikované, proč by jich mělo existovat víc než jen jeden jediný?

A přesto se magie sama jevila pořádně komplikovaná. Zamykací kouzlo vám dokázalo zabránit v otevření dveří *a zároveň* v přeměnění pantů *a zároveň* odolávalo *Finite Incantatem* a *Alohomore*. Hodně prvků ukazovalo stejným směrem: mohli jste to nazývat zaměřením na cíl nebo – jednodušším jazykem – užitečnost.

Existovaly jen dva známé zdroje užitečné složitosti. Přírodní výběr, který vytvořil třeba motýly. A inteligentní inženýrství, které vytvářelo věci, jako jsou auta.

Magie nevypadala jako něco, co by se jen tak samo zreplikovalo do existence. Kouzla byla záměrně komplikovaná, ale ne jako motýli – komplikovaná proto, aby mohla vytvářet vlastní kopie. Kouzla byla komplikovaná proto, aby sloužila svému uživateli, jako auta.

Pak tedy nějaký inteligentní inženýr musel vytvořit Magický prazdroj a říci mu, aby věnoval pozornost jediné zvláštní značce v DNA.

Očividná následující myšlenka zněla, že to mělo něco společného s ‚Atlantidou‘.

Harry se na to Hermiony ptal už dřív – ve vlaku do Bradavic, poté, co slyšel, že to slovo Draco použil – ale pokud věděla, nebylo známo nic víc než to slovo samotné.

Mohla by to být jen legenda. Ale zrovna tak bylo klidně možné, že by civilizace kouzelníků, obzvláště *před* Merlinovým interdikttem, zvládla sama sebe vyhodit do povětrí.

Linie úvah pokračovala: Atlantida kdysi byla izolovanou civilizací, která nějak stvořila Magický prazdroj a řekla mu, aby sloužil jen lidem s atlantskou genovou značkou, krví Atlantidy.

A podle stejné logiky: ani slova, která kouzelníci pronášeli, ani pohyby hůlkou nebyly samy o sobě dost komplikované, aby z něčeho vznikala kouzla – ne stejným způsobem, jakým tři miliardy základních párů lidské DNA *byly* dost komplikované na to, aby z něčeho vytvořily lidské tělo, ne stejným způsobem, jakým byly počítačové programy složené z tisíců datových bajtů.

Takže slova a pohyby hůlky byly jen spouštěč, páka, napojená na nějaký skrytý a mnohem složitější mechanismus. Tlačítka, ne plány.

A stejně jako počítačový program odmítne fungovat, když v něm napíšete jediné písmeno špatně, Magický prazdroj nezareaguje, pokud nesešlete svá kouzla přesně tím správným způsobem.

Takový logický vývod byl neoddiskutovatelný.

A vedl k jedinému konečnému závěru.

Pradávní předchůdci kouzelníků, před několika tisíci let, řekli Magickému prazdroji, že má něco povznést, jen když řeknete...

„Wingardium Leviosa.“

Harry se u snídaňového stolu nahrbil a unaveně si podepřel čelo pravou rukou.

Kolovala jedna historka z počátku výzkumů umělé inteligence – odehrála se, když všechno teprve začínalo, když si ještě nikdo neuvědomoval, jak ten problém bude obtížný – o profesorovi, který pověřil jednoho ze svých magisterských studentů, aby vyřešil problém schopnosti vidění u počítačů.

Harry začínal chápat, co ten student tehdy musel cítit.

Tohle by mohlo chvíli zabrat.

Proč vyžadovalo víc úsilí seslat *Alohomoru*, když se jednalo o pouhé stisknutí tlačítka?

Kdo mohl tak hloupě určit, že *Avada Kedavra* půjde seslat jen při zapojení nenávisti?

Proč jste při bezeslovném přeměňování museli ve své mysli zcela rozdělit koncept formy a koncept materiálu?

Tenhle problém možná nevyřeší dřív, než v Bradavicích dostuduje. Klidně by na tom mohl pracovat ještě *ve třiceti*. Hermiona měla pravdu, Harry si to předtím neuvědomil *plně*. Prostě jen přednesl inspirativní řeč o odhodlání.

Harryho mysl krátce zvážila, jestli by si neměla plně uvědomit, že by tenhle problém taky nemusel vyřešit vůbec, ale pak se rozhodla, že to nebude přehánět.

Jakmile se mu během pár desetiletí podaří dosáhnout nesmrtelnosti, bude v pohodě.

Jakou metodu použil Pán zla? Když se nad tím zamyslel, skutečnost, že Pán zla nějak dokázal přežít smrt svého prvního těla, se mu zdála *nekonečně* důležitější než skutečnost, že se pokusil převzít vládu nad kouzelnickou Anglií –

„Omluvte mě,“ řekl za ním očekávaný hlas velmi neočekávaným tónem. „Až se vám to bude hodit, pan Malfoy by si s vámi rád popovídal.“

Harry se nezakuckal svými cereáliemi. Místo toho se otočil a podíval se na pana Crabba.

„Omluvte mě,“ řekl Harry. „Nechtěl jsi říct ,šéf s váma chce mluvit‘?“

Pan Crabbe nevypadal šťastně. „Pan Malfoy mě instruoval, že se mám vyjadřovat náležitě.“

„Neslyším tě,“ řekl Harry. „Nevyjadřuješ se náležitě.“ Otočil se zpátky ke své misce maličkých modrých sněhových vloček a naschvál snědl další lžíci.

„Šéf vás chce vidět,“ ozval se za ním výhružný hlas, „měl byste se za nim stavit, jestli nechcete mít pěkný průšvih.“

Tak. *Ted'* šlo všechno přesně podle plánu.

---

1. dějství:

„*Důvod?*“ řekl starý kouzelník. Zkrotl vztek ve tváři. Chlapec před ním byl oběť a rozhodně nepotřeboval být vyděšen ještě více. „Neexistuje *nic*, co by mohlo omluvit –“

„Já jsem mu udělal něco horšího.“

Tvář starého kouzelníka ztuhla v náhlém úděsu. „Harry, *co jsi mu udělal?*“

„Ošálil jsem Draca, aby uvěřil, že se zúčastnil rituálu, při kterém obětoval svou víru v krevní purismus. A že to

znamená, že až vyroste, už nemůže být Smrtijedem. Ztratil všechno, pane řediteli.“

V ředitelně nastal dlouhý klid, přerušovaný jen bafáním a pískáním udělátek, které se po nějakém čase začalo jevit jako ticho.

„No potěš,“ řekl starý kouzelník, „to mě trochu *zaskočilo*. Tak nějak jsem očekával, že by ses mohl pokusit Malfoyova dědice napravit dejme tomu tím, že bys mu předvedl *pravé přátelství a laskavost*.“

„*Ha!* Jako by něco *takového* mohlo zabrat.“

Starý kouzelník si povzdechl. Tohle už zacházelo příliš daleko. „Řekni mi, Harry, nenapadlo tě někdy, že je něco *nemístného* na snaze napravit někoho pomocí lží a podvodů?“

„Nemusel jsem použít žádnou přímou lež, a vzhledem k tomu, že se tu bavíme o Dracu Malfoyovi, myslím, že jste chtěl říct *zcela na místě*.“ Tvářil se dost samolibě.

Starý kouzelník v zoufalství zakroutil hlavou. „*A tohle* má být hrdina. Jsme všichni ztraceni.“

5. dějství:

Zdálo se, že dlouhý úzký tunel z hrubě opracovaných kamenů, osvětlený jen dětskou hůlkou, se táhne kilometry daleko.

Mělo to jednoduchý důvod: *Táhl* se kilometry daleko.

Byly tři hodiny ráno a Fred s Georgem se vydávali na dlouhou cestu tajnou chodbou, která vedla zpod sochy jednooké čarodějnice v Bradavicích do sklepa Medového ráje v Prasinkách.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Fred tiše.

(Ne snad, že by je někdo mohl slyšet, ale na normálním hlase bylo něco nepatřičného, když jste zrovna procházeli tajnou chodbou.)

„Pořád máme poruchu,“ řekl George.

„Obě, nebo –“

„Ta nepravidelná se zase spravila. Ta druhá je stejná jako vždycky.“

Mapa představovala neobyčejně mocný artefakt, schopný ukázat každou rozumnou bytost na školních pozemcích v reálném čase a označenou jménem. Téměř určitě byla stvořena během původního vykouzlení Bradavic. *Nebylo* dobré, že se na ní začaly objevovat chyby. Kdyby se rozbila, nejspíš by ji nedokázal spravit nikdo kromě Brumbála.

A Weasleyovic dvojčata se nechystala odevzdat Mapu Brumbálovi. To by byla neodpustitelná urážka Pobertů – čtyř neznámých, kterým se podařilo ukrást část *bradavického bezpečnostního systému* – něčeho, co

pravděpodobně bylo stvořeno samotným Salazarem Zmijozelem – a udělat z něj *nástroj studentských žertíků*.

Někdo by to mohl považovat za neuctivé.

Někdo by to mohl považovat za ilegální.

Weasleyovic dvojčata pevně věřila, že kdyby to mohl vidět Godric Nebelvír, schválil by to.

Bratři šli dál a dál, většinou potichu. Weasleyovic dvojčata spolu mluvila, když si promýšlela nové žertíky, nebo když jeden z nich věděl něco, co druhý ne. Jinak moc nebylo proč. Pokud měli stejné informace, měli sklon přemýšlet stejně a dělat stejná rozhodnutí.

(Za dávných časů bývalo zvykem po narození identických kouzelnických dvojčat jedno z nich zabít.)

Za nějaký čas se Fred s Georgem vyškrábali do zatuchlého sklepa, ve kterém byly rozmístěny sudy s podivnými přísadami.

Fred s Georgem čekali. Nebylo by zdvořilé dělat cokoli jiného.

Po ne zas až tak dlouhé době sešel se zívnutím po schodech do sklepa hubený starý muž v černém pyžamu. „Nazdar, chlupci,“ řekl Ambrosius Flume. „Dnes v noci jsem vás nečekal. To už vám došly zásoby?“

Fred s Georgem se rozhodli, že mluvit bude Fred.

„Ne tak docela, pane Flume,“ řekl Fred. „Doufali jsme, že byste nám mohl pomoci s něčím podstatně... zajímavějším.“

„Podívejte, chlapci,“ řekl Flume vážným hlasem, „doufám, že jste mě nevzbudili jenom proto, abych vám znovu musel říct, že vám neprodám žádné zboží, které by vás mohlo dostat do skutečných problémů. No, aspoň dokud vám nebude tak šestnáct –“

George něco vytáhl z hábitu a beze slova to podal Flumeovi. „Viděl jste tohle?“ zeptal se Fred.

Flume se podíval na včerejší vydání *Denního věštce* a se zamračením přikývl. Titulek zněl PŘÍŠTÍ TEMNÝ PÁN? a pod ním byl obrázek mladého chlapce, kterého fotoaparát zachytil s netypicky chladným a vážným výrazem.

„Ten Malfoy je neuvěřitelný,“ vyštěkl Flume, „jít po tom klukovi, když je mu teprv jedenáct! Toho chlapa by měli rozemlít do čokolády!“

Fred s Georgem shodně zamrkali. Za Ritou Holoubkovou stál *Malfoy*? Před tím je Harry Potter nevaroval... což určitě znamenalo, že to Harry nevěděl. Jinak by je do toho nikdy nezatáhl...

Fred s Georgem si vyměnili pohledy. No, Harry to nepotřeboval vědět, dokud práce nebude u konce.

„Pane Flume,“ řekl Fred tiše, „Chlapec-který-přežil potřebuje vaši pomoc.“

Flume se na oba dva podíval.

Pak s povzdechem vydechl.

„Dobrá,“ řekl Flume, „o co jde?“

---

6. dějství:

Když se Rita Holoubková hnala za šťavnatou kořistí, nevěnovala pozornost cupitajícím mravenečkům, ze kterých sestával celý zbytek světa, a tak se stalo, že málem narazila do plešatějícího mladého muže, který jí vkročil do cesty.

„Slečna Holoubková,“ řekl muž poměrně přísně a chladně na někoho s tak mladou tváří. „Dobře, že jsem tu na vás narazil.“

„Z cesty, mizero!“ vyštěkla Rita a pokusila se ho obejít.

Muž s ní sladil pohyb tak dokonale, že to vypadalo, jako by se ani jeden nepohnul, zatímco ulice kolem nich se posunula.

Ritě se zúžily oči. „Kdo si myslíš, že jsi?“

„Jak pošetilé,“ řekl muž suše. „Bývalo by moudré umět rozpoznat tvář převlečeného Smrtijeda, který trénuje Harryho Pottera, aby se stal příštím Pánem zla. Přeci jen,“ tenký úsměv, „na někoho *takového* byste přece nechtěla

narazit na ulici, obzvlášť když jste ho zrovna v novinách odpravila.“

Ritě chvílku trvalo, než jí ta narážka došla. *Tohle* byl Quirinus Quirrell? Vypadal příliš mladě a příliš staře zároveň; jeho tvář, pokud by z ní opadl ten přísný a povýšený výraz, by mohla patřit třicátníkovi. A to mu už vypadávaly vlasy? To si nemohl dovolit léčitele?

Ne, to nebylo důležité, měla být na jistém místě, v jistý čas a v jistém broukovi. Právě obdržela anonymní tip o schůzce madam Bonesové s jedním z jejích mladších asistentů. Pokud by to dokázala ověřit, získala by si slušný bonus, madam Bonesová byla vysoko na seznamu. Autor tipu tvrdil, že madam Bonesová a její asistent budou mít oběd v Maryině místnosti, v salóнку velmi populárním pro jisté účely; v salóнку, který byl, jak zjistila, zabezpečen proti všem odposlouchávacím pomůckám, ale nebyl zajištěn proti krásnému modrému broukovi, který by se uvelebil na zdi...

„Tak už *uhni!*“ řekla Rita a pokusila se Quirrella odstrčit. Quirrellova ruka ale odklonila její a Rita zavrávala, když se její výpad setkal jen s prázdným vzduchem.

Quirrell si vyhrnul levý rukáv hábitu a ruku ji ukázal. „Všimněte si,“ řekl Quirrell, „žádné Znamení zla. Chci, aby vaše noviny zveřejnily opravu.“

Rita se nevěřícně zasmála. Samozřejmě, že ten muž nebyl žádný Smrtijed. Kdyby byl, její noviny by o tom nepsaly. „Na to zapomeňte. A teď se ztraťte.“

Quirrell na ni chvilku zíral.

Pak se usmál.

„Slečno Holoubková,“ řekl Quirrell, „doufal jsem, že najdu nějakou páku, kterou bych vás přesvědčil. Teď ale zjišťuji, že si nedokážu odeprít to potěšení vás jednoduše rozdrtit.“

„Takových už tu bylo. Teď se ztratí, mizero, než najdu nějaké bystrozory a nechám tě zatknout za obstrukci žurnalismu.“

Quirrell se jí zlehka uklonil a pak se vydal pryč.

„Sbohem, Rito Holoubková,“ ozval se jí jeho hlas za zády.

Jak se vydala vpřed, mimoděk zaregistrovala, že si ten muž při odchodu začal pískat.

Jako by ji něco *takového* mohlo vystrašit.

---

4. dějství:

„Sorry, ale se mnou nepočítejte,“ řekl Lee Jordan. „Já bych spíš byl pro obří pavouky.“

Chlapec-který-přežil oznámil, že má pro Řád chaosu *důležitou* práci, něco vážného a tajného, významnějšího a těžšího než jejich obvyklé žertíky.

A pak Harry Potter spustil inspirující, leč vágní řeč. Proslov na téma ohromného potenciálu, který Fred, George a Lee mají, jen kdyby se dokázali naučit, jak být ještě *podivnější*. Aby životy jiných lidí dělali *surreálnými*, a ne aby je jen překvapovali pomocí ekvivalentů kbelíků vody nastražených nade dveřmi. (Fred s Georgem si vyměnili zaujatý pohled, taková věc je nikdy nenapadla.) Harry Potter zmínil žertík, který nachystali na Nevilla – a kvůli kterému, dodal Harry s jistou lítostí, si na něm Moudrý klobouk pořádně smlsnul – ale který měl Nevilla přimět *zpochybnit svou vlastní přičetnost*. Muselo to pro něj být, jako kdyby byl náhle přemístěn do alternativního vesmíru. Podobně jako se cítili všichni ostatní, když viděli, jak se Snape omlouvá. To byla *pravá síla žertíků*.

Jdete do toho se mnou? zvolal Harry Potter, a Lee Jordan odpověděl, že ne.

„S námi *počítej*,“ řekl Fred, nebo možná George, protože nebylo pochyb o tom, že Godric Nebelvír by řekl ano.

Lee Jordan se lítostivě ušklíbl, postavil se a opustil prázdnou a ztišenou chodbu, kde se čtyři členové Řádu chaosu setkali a usadili ve spikleneckém kruhu.

Tři členové Řádu chaosu přešli k věci.

(Nebylo to *tak* smutné. Fred s Georgem s Leem nehodlali přestat spolupracovat na žertících typu obřích

pavouků, v tomhle směru vše zůstane při starém. Začali se nazývat Řádem chaosu jenom aby zrekrutovali Harryho Pottera, když jim Ron řekl, že Harry je nějaký divný a zlý, a Fred s Georgem se rozhodli, že Harryho napraví předvedením pravého přátelství a laskavosti. Naštěstí se už teď nic takového nezdálo nutné – i když tím si *zas až tak* jistí nebyli...)

„Takže,“ řeklo jedno z dvojčat, „o co tu jde?“

„O Ritu Holoubkovou,“ řekl Harry. „Víte, kdo to je?“

Fred s Georgem zamračeně přikývli.

„Vyptávala se na mě.“

To nebyla dobrá zpráva.

„Dokázali byste uhádnout, co po vás budu chtít?“

Fred s Georgem se trochu zmateně podívali jeden po druhém. „Chceš, abychom jí podstrčili nějakou z našich zajímavějších dobrůtek?“

„Ne,“ řekl Harry. „Ne, ne, *ne!* To je myšlení obřích pavouků! No tak, co byste udělali vy, kdyby Rita Holoubková zkoušela vypátrat klepy o *vás*?“

Náhle to bylo očividné.

„Rozšířili bychom klepy sami o sobě,“ odpověděli.

„*Přesně tak,*“ široce se zakřenil Harry. „Ale nemůžou to být jen tak *nějaké* klepy. Chci lidi naučit, aby už nikdy nevěřili ničemu, co si v novinách přečtou o Harrym

Potterovi, stejně jako mudlové nevěří tomu, co se v novinách píše o Elvisovi. Nejprve mě napadlo, že bych Ritu Holoubkovou zahrnul takovým množstvím klepů, že by nevěděla čemu věřit, ale pak by si prostě mohla povybírat špatné věci, které zní uvěřitelně. Takže potřebuju, abyste o mně vytvořili falešnou historku a nějak přiměli Ritu Holoubkovou, aby jí uvěřila. Ale musí to být něco, o čem budou později všichni *vědět*, že je to lež. Chceme Ritu Holoubkovou a její redaktory ošálit, a *potom* vyjít s důkazy, že to nebyla pravda. A samozřejmě – protože takové jsou požadavky – ta historka musí být tak *přestřelená*, jak jen to půjde, a přesto musí být otištěna. Chápete, co po vás chci?“

„Ne úplně...“ řekl Fred nebo George pomalu. „Chceš, abychom tu historku *vymysleli*?“

„Chci, abyste se postarali *úplně* o všechno,“ řekl Harry Potter. „Mám teď dost napilno, a navíc chci, abych mohl po pravdě říct, že jsem neměl nejmenší tušení, co se chystá. Překvapte mě.“

Na obličeji Freda i George se na chvíli objevil velmi zlý úsměv.

Pak zvážněli. „Ale Harry, my vůbec nevíme, jak něco takového udělat –“

„Tak na to přijděte,“ řekl Harry. „Mám ve vás důvěru. Ne *naprostou* důvěru, takže pokud to *nedokážete*, řekněte mi to a já zkusím najít někoho jiného, nebo to udělám sám. Jestli dostanete opravdu dobrý nápad, jak ohledně té směšné historky, tak ohledně způsobu, jak přesvědčit Ritu Holoubkovou a její redaktory, aby to otiskli – pak do toho, rozjedte to. Ale nechceme nic průměrného. Jestli se vám nepodaří vymyslet nic *fantastického*, prostě to řekněte.“

Fred s Georgem si vyměnili ustarané pohledy.

„Mě nic nenapadá,“ řekl George.

„Mě taky ne,“ řekl Fred. „Promiň.“

Harry se na ně upřeně zadíval.

A pak začal vysvětlovat, jak postupovat, když něco vymýšlíte.

Jde o to, že taková věc trvá déle než dvě vteřiny, řekl Harry.

Nikdy jste *nic* neprohlašovali nemožným, řekl Harry, dokud jste si nevzali hodiny, a pět minut, podle pohybu ručičky, jste nad tím nepopřemýšleli. Ne metaforických pět minut, pět minut podle skutečných hodin.

A *dále*, pokračoval Harry procítěným hlasem, a pravou rukou u toho bušil do podlahy, *nezačínáte* okamžitě pátrat po řešeních.

Pak se Harry dal do popisování pokusu, provedeného kýmsi jménem Norman Maier, který pracoval jako jakýsi organizační psycholog, a který požádal dvě odlišné skupiny, aby si poradily s daným problémem.

Ten problém, řekl Harry, zahrnoval tři zaměstnance, kteří vykonávali tři práce. Mladší zaměstnanec chtěl jednoduše dělat tu nejlehčí práci. Starší zaměstnanec si přál práce střídat, aby se vyhnul nudě. Expert na efektivitu navrhl pověřit mladšího zaměstnance nejlehčí prací a staršího zaměstnance nejtěžší prací, což mělo přinášet o 20 % vyšší výkon.

Jedna skupina pověřená vyřešením problému dostala instrukci „Nenavrhujte žádná řešení, dokud jste problém nediskutovali tak důkladně, jak jen je to možné, aniž byste navrhli řešení.“

Druhá skupina řešitelů žádnou instrukci nedostala a tito lidé se zachovali přirozeně a reagovali na přítomnost problému navrhováním řešení. Ke svým řešením se upnuli, začali se kvůli nim přit a dohadovali se o relativní důležitosti svobody vůči výkonnosti a tak dále.

U první skupiny, u té, které byly dány instrukce problém nejprve *prodiskutovat* a až *pak* ho řešit, bylo mnohem pravděpodobnější, že narazí na možnost nechat mladšího zaměstnance u nejlehčí práce, a nechat druhé dva, aby si

práce prohazovali, což by podle expertových údajů bylo zlepšení o 19 %.

Začít hledáním řešení znamená postupovat *úplně obráceně*. Jako začít oběd dezertem, jen ve *špatném* smyslu.

(Harry také citoval někoho jménem Robyn Dawes, který řekl, že čím těžší je problém, tím je pravděpodobnější, že se ho lidé budou snažit vyřešit okamžitě.)

Takže Harry se chystal tenhle problém nechat na Fredovi s Georgem, a na nich bude si promyslet všechny aspekty a v duchu projít všechno, o čem si budou myslet, že by to mohlo být alespoň vzdáleně důležité. A neměli by se pokoušet přijít s řešením, dokud s tím vším neskončí, pokud by je tedy *náhodou* nenapadlo něco úžasného, v kterémžto případě si to zapíší na později, a vrátí se k přemýšlení. A alespoň týden od nich nechce slyšet o žádném *nezdaru něco vymyslet*. Někteří lidé strávili *desetiletí* tím, že se snažili něco vymyslet.

„Nějaké otázky?“ zeptal se Harry.

Fred s Georgem se po sobě podívali.

„Nic mě nenapadá.“

„Mě taky ne.“

Harry si zlehka odkašlal. „Nezeptali jste se na svůj rozpočet.“

Rozpočet? pomysleli si.

„Mohl bych vám jednoduše oznámit částku,“ řekl Harry.

„Ale myslím, že *takhle* to bude *inspirativnější*.“

Harryho ruka se ponořila do jeho hábitu a vytáhla –

Fred s Georgem málem upadli, přestože seděli.

„Neutratte to jenom kvůli utrácení samotnému,“ řekl

Harry. Na podlaze před nimi se třpytilo neuvěřitelné množství peněz. „Utraťte to jen, když si to úžasnost bude žádat; pak ani v nejmenším neváhejte. Pokud něco zbyde, prostě to později vrátíte, věřím vám. Oh, a dostanete deset procent z toho, co tu je, bez ohledu na to, kolik nakonec utratíte –“

„To *nemůžeme!*“ vyhrklo jedno z dvojčat. „Za tyhle věci nebereme peníze!“

(Dvojčata nikdy nepřijímala peníze za nic ilegálního. Ač o tom Ambrosius Flume neměl tušení, všechno jeho zboží prodávali s nulovým navýšením. Fred s Georgem chtěli být schopni dosvědčit – i pod veritasérem, pokud to bude nezbytné – že nebyli ziskuchtivými zločinci, jen poskytovali službu veřejnosti.)

Harry se na ně zamračil. „Ale já vás žádám, abyste do toho vložili kus skutečné práce. Dospělý by za něco takového dostal zapláceno, a *i tak* by se to počítalo jako

laskavost pro přítele. Na takový druh věcí si nemůžete jen tak najmout lidi.“

Fred a George zavrtěli hlavou.

„Fajn,“ řekl Harry. „Tak vám prostě dám drahé dárky k Vánocům, a pokud se je pokusíte vrátit, spálím je. A teď ani *nevíte*, kolik se za vás chystám utratit, až na to, že to očividně bude víc, než kdybyste prostě přijali ty peníze. A ty dárky vám koupím *tak jako tak*, takže to mějte na paměti, než mi řeknete, že *vás nic úžasného nenapadá*.“

Harry se s úsměvem postavil a obrátil se k odchodu, zatímco Fred s Georgem stále šokovaně lapali po dechu. Udělal pár kroků, než se otočil zpět.

„Ach, ještě jedna věc,“ řekl Harry. „Ať už uděláte cokoli, vynechte z toho profesora Quirrella. Nemá rád publicitu. Víím, že by bylo snazší přimět lidi, aby uvěřili divným věcem o učiteli obrany než o komkoli jiném, a omlouvám se, že se vám takhle pletu do cesty, ale prosím, profesora Quirrella z toho vynechte.“

A pak se Harry znovu otočil, udělal pár dalších kroků – Ještě naposledy se ohlédl a měkce dodal: „Díky.“

A odešel.

Potom nastalo dlouhé ticho.

„Takže,“ řekl jeden.

„Takže,“ řekl druhý.

„Profesor obrany nemá rád publicitu.“

„Harry nás moc nezná.“

„Ne, to tedy nezná.“

„Ale na to jeho peníze nepoužijeme.“

„Samozřejmě že ne, to by nebylo správné. O profesora obrany se postaráme zvlášť.“

„Seženeme nějaké Nebelvíry, aby napsali Holoubkové a řekli jí, že...“

„...jednoho dne se mu v hodině obrany vyhrnul rukáv, a oni spatřili Znamení zla...“

„...a Harryho Pottera nejspíš učí nejruznější příšerné věci...“

„...a je to ten nejhorší učitel obrany, jakého kdo v Bradavicích pamatuje, nejen, že naprosto *selhává*, když má učit nás, ale chápe všechno špatně, úplně naopak, než by to mělo být...“

„...jako tehdy, když řekl, že smrtící kletba se dá seslat jen s pomocí lásky, díky čemuž by byla pěkně k ničemu.“

„To se mi líbí.“

„Díky.“

„A vsadil bych se, že profesor obrany se to bude líbit taky.“

„Koneckonců má smysl pro humor. Nenazval by nás, jak nás nazval, kdyby neměl smysl pro humor.“

„Ale budeme se doopravdy schopni postarat o tu záležitost pro Harryho?“

„Harry řekl, abychom tu věc nejprve probrali, než to začneme řešit, takže se do toho pustíme.“

Weasleyova dvojčata rozhodla, že George bude tím nadšeným, zatímco Fred tím pochybovačným.

„Připadá mi, že se to tak trochu vylučuje,“ řekl Fred. „Chce, aby to bylo dost směšné na to, aby se Holoubkové každý vysmál a bylo mu jasné, že je to lež, ale zároveň chce, aby tomu Holoubková sama uvěřila. Obojí najednou nemůžeme zajistit.“

„Budeme muset zfalšovat nějaké důkazy, kterými Holoubkovou přesvědčíme,“ řekl George.

„Nebylo to už řešení?“ zeptal se Fred.

Zamysleli se nad tím.

„Možná,“ řekl George, „ale nemyslím si, že bychom ohledně toho museli být *zas až tak* striktní, co myslíš?“

Dvojčata bezmocně pokrčila rameny.

„Takže ty falešné důkazy musí být dost dobré, aby Holoubkovou přesvědčily,“ řekl Fred. „Vážně něco takového zvládneme sami?“

„Nemusíme to zvládnout sami,“ řekl George a ukázal na kupu peněz. „Můžeme si najmout pomocnou sílu.“

Dvojčata se zatvářila zamyšleně.

„Takhle bychom Harryho rozpočet mohli vyplýtvat dost rychle,“ řekl Fred. „Pro nás to je hodně peněz, ale rozhodně to není hodně peněz pro někoho jako je Flume.“

„Možná nám lidi poskytnou slevu, když se dozví, že to je pro Harryho,“ řekl George. „Ale v první řadě, ať už uděláme cokoli, musí to být *nemožné*.“

Fred zamrkal. „Co tím myslíš, *nemožné*?“

„Tak nemožné, že se neocitneme v průšvihy, protože nikdo neuvěří, že bychom to mohli dokázat. Tak nemožné, že se nad tím pozastaví i Harry. Musí to být surreálné, musí to lidi přimět zapochybovat o vlastní přičetnosti, musíme být... *lepší než Harry*.“

Fredovy oči se překvapením rozšířily. Tohle se mezi nimi občas stávalo, ale ne moc často. „Ale proč?“

„Byly to žertíky. Všechno to byly žertíky. Ten koláč byl žertík. Ten pamatováček byl žertík. Kočka Kevina Entwhistla byla žertík. *Snape* byl žertík. *My* jsme ti nejlepší vtipálci v Bradavicích, máme se snad poddat a vzdát to bez boje?“

„Je to Chlapec-který-přežil,“ řekl Fred.

„A *my* jsme Weasleyovic dvojčata! Vyzval nás. Řekl, že dokážeme to, co on. Ale vsadil bych se, že si nemyslí, že bychom někdy mohli být *skutečně* tak dobří jako *on*.“

„Má pravdu,“ řekl Fred trochu nervózně. Weasleyovic dvojčata se spolu občas neshodla dokonce i když měla ty samé informace, ale pokaždé jim to připadalo nepřirozené, jako by minimálně jeden z nich musel něco dělat špatně.

„Bavíme se tu o *Harrym Potterovi*. On dokáže nemožné. My ne.“

„Ale ano, dokážeme,“ řekl George. „A musíme dokázat něco ještě víc nemožného než on.“

„Ale –“ řekl Fred.

„Tak by to udělal Godric Nebelvír,“ řekl George.

Tím se nedorozumění vyjasnilo a dvojčata vklouzla zpátky do... toho, co by se u nich dalo nazvat normálním stavem.

„Dobrá tedy –“

„– přemýšlejme o tom.“

26. Všímat si zmatení – Prozrazení

Yakka foob mog. Grug pubbwawup zink wattooom gazork.
Chumble spuzz J. K. Rowling.

Konzultační hodiny profesora Quirrella sestávaly z času 11:40 až 11:55 každé úterý. To platilo pro všechny jeho studenty ve všech ročnících. Už jen zaklepat na dveře stálo jeden Quirrell bod, a pokud si nebude myslet, že je váš důvod hoden jeho času, ztratíte jich dalších padesát.

Harry zaklepal na dveře.

Následovalo ticho. Pak kousavý hlas pronesl: „Řekl bych, že můžete vejít, pane Pottere.“

A než se Harry stačil dotknout kliky, dveře se rozletěly a narazily do zdi tak prudce, že to znělo, jako by něco prasklo ve dřevě, v kameni, nebo v obojím.

Profesor Quirrell seděl zakloněný v židli a četl podezřele staře vyhlížející knihu vázanou v půlnočně modré kůži se stříbrnými runami na hřbetě. Nezvedl oči od stránek. „Nemám dobrou náladu, pane Pottere. A když nemám dobrou náladu, nejsem příjemným společníkem. Pro vaše vlastní dobro rychle vyklopte, co potřebujete, a vzdalte se.“

Místností prosakovalo chladné mrazení, jako by obsahovala něco, co vrhalo temnotu stejným způsobem, jako lampy vrhají světlo, a co nebylo zcela zastíněno.

Harry se trochu zarazil. *Nemám dobrou náladu* to úplně nevystihovalo. Co mohlo profesora Quirrella takhle trápit...?

No, k přátelům se jen tak neobracíte zády, když se cítí mizerně. Harry opatrně postoupil do místnosti. „Mohl bych nějak pomoci –“

„Ne,“ řekl profesor Quirrell, který stále nevzhlédl od knihy.

„Chci říct, pokud jste musel řešit nějaké idioty, a chtěl byste si promluvit s někým příčetným...“

Nastalo překvapivě dlouhé ticho.

Profesor Quirrell zabouchl knihu a ta s tichým sykavým zvukem zmizela. Pak vzhlédl a Harry sebou škubl.

„Předpokládám, že inteligentní rozhovor by v tuto chvíli mohl být příjemný – *pro mě*,“ řekl profesor Quirrell tím samým kousavým tónem, jakým Harryho pozval dál. „*Vám* pravděpodobně příjemný nepříjde. Berte to jako varování.“

Harry se zhluboka nadechl. „Slibuji, že mi nebude vadit, když mi budete odsekávat. Co se stalo?“

Zdálo se, že chlad v místnosti se prohloubil. „Nebelvír z šestého ročníku seslal kletbu na jednoho z mých slibnějších studentů, šestáka Zmijozela.“

Harry polkl. „Jaký... jaký druh kletby?“

A vztek na profesorově tváři už nebyl nadále zadržován. „Proč se ptáte na tak nepodstatnou věc, pane Pottere? Náš nebelvírský přítel si nemyslel, že by to bylo důležité!“

„To myslíte *vážně*?“ řekl Harry, než se stačil zarazit.

„Ne, mám dnes příšernou náladu jen tak. *Ano, mluvím vážně, vy hlupáku!* On to nevěděl. *Dopravdy to nevěděl.* Nevěřil jsem tomu, dokud to bystrozorům nepotvrdil pod veritasérem. Chodí do *šestého ročníku* a seslal kletbu, spadající do pokročilé černé magie, *aniž by věděl, co dělá.*“

„Nechcete říct,“ řekl Harry, „že se prostě *mýlil* v účincích, že si nějak špatně přečetl popis kouzla –“

„Jediné, co věděl, bylo, že to má být namířeno na nepřítele. *Věděl*, že to je všechno, co ví.“

A to stačilo, aby bylo kouzlo sesláno. „Nechápu, jak něco s tak malým mozkiem dokáže chodit vzpřímeně.“

„Tak nějak, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell.

Nastalo ticho. Profesor Quirrell se předklonil a zvedl ze stolu stříbrný kalamář. Začal ho obracet v rukou a hleděl na něj, jako by přemýšlel, jak by se dal kalamář umučit k smrti.

„Byl ten Zmijozel vážně zraněn?“ zeptal se Harry.

„Ano.“

„Byl ten Nebelvír vychován mudly?“

„Ano.“

„Odmítá ho Brumbál vyloučit, protože to ten ubohý hoch prostě nevěděl?“

Profesorovy ruce na kalamáři zbělaly. *„Snažíte se něco naznačit, pane Pottere, nebo prostě jenom konstatujete očividné?“*

„Profesore Quirrelle,“ řekl Harry vážně, „všichni mudly vychovaní studenti v Bradavicích potřebují bezpečnostní přednášku, ve které se dozví věci tak směšně očividné, že by je nikoho s kouzelnickou výchovou ani nenapadlo zmiňovat. Nesesílejte kletby, když nevíte, co dělají; když objevíte něco nebezpečného, neříkejte o tom hned všem; nevařte pokročilé lektvary po koupelnách bez dozoru; jsou důvody, proč existují zákony proti magii nezletilých; prostě úplně zřejmé základy.“

„Proč?“ řekl profesor Quirrell. „Ať ti hloupí vymřou, než se stihnou rozmnožit.“

„Pokud vám nevadí ztratit s nimi i pár zmijozelských šestáků.“

Kalamář v profesorových rukou se vzňal a s děsivou pomalostí se rozhořel, odporné černooranžové plameny

trhaly kov a zdálo se, že ho po troškách okusují; stříbro se táním kroutilo, jako by přes veškerou snahu nedokázalo uniknout. Doprovázel to tichý skřípavý zvuk, jako by kov ječel.

„Řekl bych, že máte pravdu,“ řekl profesor Quirrell s rezignovaným úsměvem. „Navrhnou přednášku, která se postará o to, aby mudlorození, kteří jsou na život příliš hloupí, s sebou při svém odchodu nevzali někoho cenného.“

Kalamář v rukou profesora Quirrella stále planul a ječel, na stůl teď kapaly stále ještě hořící kapičky kovu, jako by kalamář plakal.

„Neprcháte,“ poznamenal profesor Quirrell.

Harry otevřel pusu –

„Pokud se chystáte říct, že se mne nebojíte,“ řekl profesor Quirrell, „*nedělejte to.*“

„Jste ten nejděsivější člověk, jakého znám,“ řekl Harry, „a jedním z hlavních důvodů je vaše sebeovládání. Nedokážu si představit, že byste někoho zranil, aniž byste se k tomu vědomě rozhodl.“

Oheň v profesorových rukou zakomíhal a zhasl a profesor Quirrell opatrně položil zničený kalamář na stůl. „Říkáte ty nejmilejší věci, pane Pottere. Dostal jste lekce v lichocení? Snad dokonce od pana Malfoye?“

Harry zprostil tvář jakéhokoli výrazu a až o vteřinu později mu došlo, že zrovna tak klidně mohl odevzdat podepsané přiznání. Profesora Quirrella nezajímalo, jak váš výraz vypadal, zajímalo ho, jaký stav mysli jej mohl přinést.

„Chápu,“ řekl profesor Quirrell. „Pan Malfoy je užitečný přítel, pane Pottere, a může vás toho mnoho naučit, ale doufám, že jste neudělal tu chybu a nedůvěřoval mu s příliš mnoha tajnostmi.“

„Neví nic, u čeho bych se bál, že to vyjde najevo,“ řekl Harry.

„Velmi dobře,“ řekl profesor Quirrell s nepatrným úsměvem. „Tak proč že jste sem původně přišel?“

„Myslím, že jsem hotov s předběžným cvičením v nitroobraně a připraven na instruktora.“

Profesor Quirrell přikývl. „Tuto neděli vás odvedu ke Gringottovým.“ Zarazil se, pohlédl na Harryho a usmál se. „A mohli bychom si i někam zajít, pokud byste chtěl. Právě mě něco hezkého napadlo.“

Harry, rovněž s úsměvem, přikývl.

Když opouštěl místnost, slyšel, že si profesor Quirrell potichu brouká.

Harry byl rád, že se mu ho podařilo rozveselit.

Zdálo se, že onu neděli si spolu poměrně velké množství lidí šeptalo po chodbách, alespoň ve chvílích, kdy kolem nich procházel Harry Potter.

Hodně namířených prstů.

A velké množství dívčího chichotání.

Všechno to začalo u snídane, když se Harryho někdo zeptal, jestli už slyšel ty novinky, a Harry ho rychle přerušil a řekl, že jestli ty novinky napsala Rita Holoubková, nechce o nich nic *slyšet*, ale chtěl by si je přečíst sám.

Posléze se ukázalo, že výtisky *Denního věštce* v Bradavicích dostává jen nemnoho studentů, a výtisky, které pořád ještě nebyly od vlastníků odkoupeny, kolovaly v jakémsi komplikovaném systému, a že zrovna teď nikdo neví, kdo nějaký má...

Takže Harry použil utišovací kouzlo a pokračoval ve snídani. Svým spolustolovníkům důvěřoval, že pošlou pryč těch mnoho, mnoho tazatelů, a dělal, co mohl, aby ignoroval tu nevěřícnost, ten smích, ty blahosklonné úsměvy, ty soucitné výrazy, ty zděšené pohledy a ty upouštěné talíře, jak ke snídani přicházeli další a další lidé a dozvídali se to.

Harry byl *dost* zvědavý, ale *vážně* si nechtěl to umělecké dílo pokazit tím, že by o něm slyšel z druhé ruky.

Dalších pár hodin si v bezpečí svého kufru dělal domácí úkoly poté, co svým spolužákům řekl, aby za ním přišli, kdyby někdo získal výtisk novin.

Harry stále ještě nic nevěděl ani v deset hodin, když opouštěl Bradavice v kočáře s profesorem Quirrellem, který seděl vpravo vepředu, zhroucen ve svém zombie stavu. Harry seděl úhlopříčně naproti tak daleko, jak jen kočár dovoloval, vlevo vzadu. I tak měl neustálý pocit zkázy, když kočár drkotal po úzké cestě přes část nezapovězeného lesa. To mu docela ztěžovalo četbu, obzvlášť vzhledem k tomu, že šlo o složitější materiál, a Harry si náhle přál, aby místo toho raději četl jednu ze svých dětských science-fiction –

„Jsme mimo bradavické ochrany, pane Pottere,“ ozval se hlas profesora Quirrella zepředu. „Čas na přesun.“

Profesor Quirrell se během vystupování z kočáru opatrně opíral. Harry na své straně seskočil.

Harry zrovna přemýšlel, jak přesně se tam dostanou, když profesor Quirrell řekl: „Chyťte!“ a hodil mu bronzový svrček, který Harry bez přemýšlení chytil.

Obrovský nehmotný hák Harryho chytil za břicho a trhnul jím zpět, bezohledně, ale bez jakéhokoli pocitu zrychlení, a o okamžik později stál Harry uprostřed Příčné ulice.

(Promiň, co to? řekl jeho mozek.)

(Právě jsme se teleportovali, vysvětlil Harry.)

(To se v našem prapůvodním prostředí nestávalo, postěžoval si Harryho mozek a zaplavil ho pocitem dezorientace.)

Harry zavrával, jak se snažil přizpůsobit cihlovému dláždění místo lesní cesty, po které předtím projížděli. S přetrvávajícím motáním hlavy se narovnal, zdálo se, že spěchající čarodějky a kouzelníci se trochu zakymáceli, výkřiky prodavačů se mu rozléhaly v uších, jak se jeho mozek pokoušel nějak zařadit svět, ve kterém by se měl nalézat.

O chvílku později se pár kroků za Harrym ozvalo jakési nasátí a lupnutí, a když se Harry otočil, spatřil tam profesora Quirrella.

„Vadilo by vám –“ začal Harry zároveň s profesorovým, „Obávám se, že –“

Harry se zastavil, profesor Quirrell ne.

„– musím jít a uvést do pohybu jednu záležitost, pane Pottere. Vzhledem k tomu, že mi bylo důkladně vysvětleno, že jsem zodpovědný za cokoli, co by se vám mohlo stát, nechám vás u –“

„Novinového stánku,“ řekl Harry.

„Promiňte?“

„Nebo kdekoli, kde si budu moct koupit *Denního věštce*.
Nechte mě tam a budu šťastný.“

Krátce nato byl Harry doveden do knihkupectví za doprovodu několika tiše vyslovených dvojznačných hrozeb. A prodavači se dostalo *méně* dvojznačných hrozeb, soudě podle toho, jak se příkrčil, a jak jeho oči nepřestávaly přebíhat mezi Harrym a vchodem.

Pokud by v knihkupectví vypukl požár, Harry hodlal stát přímo uprostřed plamenů, dokud se profesor Quirrell nevrátí.

Mezitím –

Harry se rychle rozhlédl kolem.

Knihkupectví bylo malé a zašlé, mělo jen čtyři viditelné skříně s knihami, a nejbližší polička, ke které Harryho oči zalétly, byla plná tenkých, lacině vázaných knih s pochmurnými tituly jako *Albánský masakr v patnáctém století*.

To nejdůležitější napřed. Harry přikročil k prodavačovu pultu.

„Promiňte,“ řekl Harry, „jeden výtisk *Denního věštce*, prosím.“

„Pět srpců,“ řekl prodavač. „Promiň, mladej, už mi zbejvaj jen tři.“

Pět srpců dopadlo na pult. Harry měl pocit, že by dokázal něco usmlouvat, ale v tuhle chvíli mu to bylo jedno.

Prodavačovy oči se rozšířily, a zdálo se, že si Harryho poprvé všimnul. „Ty?!“

„Já!“

„Je to *pravda*? *Opravdu* jsi –“

„*Mlčte!* Promiňte, ale celý den jsem čekal, než si to budu moct přečíst sám, abych to neslyšel převyprávěné, tak mi to prosím *jen podejte*, dobrá?“

Prodavač na Harryho chvíli třesl oči, pak se mlčky natáhl pod pult a podal mu jednu složenou kopii Denního věštce.

Titulek zněl:

**HARRY POTTER
TAJNĚ ZASNOUBEN
S GINEVROU WEASLEYOVOU**

Harry Potter vytřesl oči.

Pomalu, něžně a rozvážně zvedl noviny z pultu, jako by nakládal s originálním Escherovým dílem, a rozložil je, aby si přečetl...

...o důkazu, který přesvědčil Ritu Holoubkovou.

...o a několika dalších zajímavých detailech.

...a o dalších důkazech.

Fred a George si to se sestrou určitě předem ujasnili. Ano, samozřejmě, že ano. Byl tu obrázek Ginevry Weasleyové, jak toužebně vzdychá nad něčím, z čeho se při bližším pohledu vyklubala Harryho fotografie. To muselo být zinscenované.

Ale jak to sakra...?

Harry seděl v laciné skládací židli a už počtvrté si ony noviny četl, když se tiše ozvaly dveře a do obchodu zase vešel profesor Quirrell.

„Omlouvám se za – u Merlina, co to *čtete*?“

„Vypadá to,“ řekl Harry s obdivem v hlase, „že na jistého Arthura Weasleyho jeden Smrtijed seslal kletbu Imperius, a když ho pak můj otec zabil, vznikl dluh vůči vznešenému rodu Potterů, a můj otec požadoval, aby byl splacen zaslíbením tehdy nedávno narozené Ginevry Weasleyové. To tady lidé skutečně dělají podobné věci?“

„Jak by slečna Holoubková mohla být tak *hloupá*, aby uvěřila –“

A profesorův hlas se vytratil.

Harry četl noviny vertikálně rozložené, což znamenalo, že profesor Quirrell ze svého místa viděl na text pod titulkem.

Šok na profesorově tváři byl uměleckým dílem podobné úrovně jako článek samotný.

„Nebojte se,“ řekl Harry vesele, „všechno je to podvržené.“

Odněkud z obchodu zaslechl prodavače zalapat po dechu. Následoval zvuk vyvolaný pádem stohu knih.

„Pane Pottere...“ řekl profesor Quirrell pomalu, „jste si tím *jistý*?“

„Poměrně jistý. Můžeme jít?“

Profesor Quirrell s poněkud roztržitým výrazem přikývl, Harry noviny zase složil a následoval ho ze dveří.

Z nějakého důvodu teď neslyšel žádný pouliční hluk.

Třicet vteřin šli potichu, dokud profesor Quirrell nepromluvil. „Slečna Holoubková shlédla původní protokoly tajného jednání Starostolce.“

„Ano.“

„*Původní protokoly Starostolce.*“

„Ano.“

„To by byl problém i *pro mne.*“

„Opravdu?“ řekl Harry. „Protože pokud jsou má podezření správná, postaral se o to bradavický student.“

„To je nemožné,“ řekl profesor Quirrell prostě. „Pane Pottere... s lítostí vám musím oznámit, že ta mladá dáma očekává sňatek.“

„Ne, *to* by bylo nepravděpodobné,“ řekl Harry. „Abych citoval Douglase Adamse, nemožné často mívá jistou

integritu, kterou pouze nepravděpodobné postrádá.“

„Chápu, na co narážíte,“ řekl profesor Quirrell pomalu. „Ale... ne, pane Pottere. Může to být nemožné, ale *dokáží* si představit zfalšování původních protokolů Starostolce. Ale je *nepředstavitelné*, že by nejvyšší ředitel Gringottovy banky pečeti potvrdil falešnou zásnubní smlouvu. Slečna Holoubková tu pečeť osobně ověřila.“

„Vskutku,“ řekl Harry, „očekával byste, že nejvyšší ředitel Gringottů bude přítomen, když tolik peněz mění majitele. Zdá se, že pan Weasley byl vážně zadlužen, a tak požadoval dodatečnou platbu deseti tisíc galeonů –“

„Deset tisíc galeonů za *Weasleyovou*? Za to byste mohl dostat dceru z jedné z urozených rodin!“

„Promiňte,“ řekl Harry, „už to vážně potřebuju vědět: to tu lidé opravdu dělají takové věci?“

„Zřídka,“ řekl profesor Quirrell zamračeně. „A mám podezření, že od doby, co Pán zla zemřel, už vůbec ne. Takže podle těch novin to váš otec prostě zaplatil?“

„Neměl na výběr,“ řekl Harry. „Ne, pokud chtěl splnit podmínky toho proroctví.“

„Dejte mi to,“ řekl profesor Quirrell a noviny vyletěly z Harryho rukou tak rychle, až ho papír říznul.

Harry si automaticky strčil prst do pusy, a se šokovaným výrazem se otočil k profesorovi Quirrellovi, aby si

postěžoval—

Profesor Quirrell se zastavil uprostřed ulice. Jeho oči bleskurychle přejížděly tam a zpět, zatímco před ním neviditelná síla držela noviny rozložené.

Harry přihlížel a obdivem lapal po dechu, když se noviny otevřely na druhé a třetí stránce. A nedlouho potom na čtvrté a páté. Bylo to, jako by ten muž přestal předstírat, že je pouhým smrtelníkem.

A po znepokojivě krátkém čase se noviny znovu úhledně složily. Profesor Quirrell je sebral ze vzduchu a hodil je Harrymu, který je reflexivně chytil. A pak se profesor Quirrell znovu dal do kroku a Harry automaticky vyrazil za ním.

„Ne,“ řekl profesor Quirrell, „to proroctví mi také neznělo úplně věrohodně.“

Harry přikývl, stále ohromený.

„Kentauroi mohli být pod vlivem *Imperia*,“ řekl profesor Quirrell se zamračením, „to by se dalo chápat. Co magie dokáže stvořit, to magie dokáže zneužít, a tak není nemyslitelné, že by Nejvyšší pečeť Gringottů mohla být propašována do cizích rukou. Nepojmenovatelný mohl být napodoben pomocí mnoholicného lektvaru, bavorská jasnovidka zrovna tak. A se *značnou* námahou by mohlo

být možné zfalšovat protokoly Starostolce. Máte nějakou představu, jak to bylo provedeno?”

„Nemám jedinou možnou hypotézu,“ řekl Harry. „Vím, že to bylo provedeno s celkovým rozpočtem čtyřiceti galeonů.“

Profesor Quirrell se na místě zastavil a otočil se k Harrymu. Výraz měl naprosto nevěřící. „Čtyřicet galeonů by zaplatilo schopnému lamači ochran, aby uvolnil cestu do domu, který si přejete vyloupit! Čtyřicet *tisíc* galeonů by *mohlo* zaplatit tým nejlepších profesionálních zločinců na světě, aby zfalšovali protokoly Starostolce!“

Harry bezmocně pokrčil rameny. „Zapamatuju si to pro příště, až budu chtít ušetřit třicet devět tisíc devět set šedesát galeonů nalezením správného zprostředkovatele.“

„Tohle neříkám často,“ řekl profesor Quirrell, „ale jsem ohromen.“

„Já zrovna tak,“ řekl Harry.

„A kdo je tím neuvěřitelným bradavickým studentem?“

„Obávám se, že to nemohu říct.“

Harry byl trochu překvapený, když to profesor Quirrell přijal bez námitek.

V zamyšlení kráčeli směrem ke Gringottovým, protože ani jeden z nich nebyl člověkem, který by problém vzdal, aniž by nad ním popřemýšlel alespoň pět minut.

„Mám pocit,“ řekl Harry konečně, „že na to jdeme ze špatného úhlu. Jednou jsem slyšel příběh o několika studentech, kteří přišli do třídy fyziky, a učitelka jim ukázala velký kovový plech blízko ohně. Řekla jim, aby se ho dotkli, a oni si všimli, že strana blíž k ohni je chladnější a odvrácená strana je teplejší. A na to jim řekla, aby zapsali své domněnky, proč tomu tak je. Takže několik studentů napsalo ‚protože kov vede teplo‘ a jiní studenti napsali ‚kvůli pohybu vzduchu‘, a nikdo nenapsal ‚to prostě vypadá nemožně‘, protože skutečná odpověď byla taková, že těsně předtím, než studenti vešli do třídy, učitelka plech otočila.“

„Zajímavé,“ řekl profesor Quirrell. „Vnímám tam podobnost. Je v tom nějaké ponaučení?“

„Jako racionální jedinec máte neobvyklou schopnost cítit se víc zmatený výmysly než skutečností,“ řekl Harry. „Když dokážete stejně dobře vysvětlit jakýkoli výsledek, ukazuje to, že máte nulové znalosti. Ti studenti si mysleli, že mohou prostě říct ‚protože kov vede teplo‘ a tím se všechno vysvětlí – i to, že kov na straně k ohni je chladnější. Nevěděli, takže si nevšimli, že jsou zmatení, a proto nemohli být zmatenější švindlem než skutečností. Když navrhnete, že kentauři byli pod vlivem kletby *Imperius*, dál mám pocit, že tam něco nesedí. I když jsem

vyslechl vaše vysvětlení, vnímám, že jsem i nadále zmatený.“

„Hmm,“ řekl profesor Quirrell.

Kráčeli dál.

„Nepředpokládám,“ řekl Harry, „že by *skutečně* bylo možné lidi šoupnout do alternativních realit? Například by tohle nebyla naše vlastní Rita Holoubková, nebo že by ji dočasně poslali někam jinam?“

„Pokud by to možné *bylo*,“ řekl profesor Quirrell velmi suchým tónem, „byl bych stále ještě *tady*?“

A zrovna když už byli téměř před obrovským bílým vchodem ke Gringottovým, profesor Quirrell řekl:

„Ach. *Samozřejmě*. Už tomu rozumím. Nechte mě hádat, Weasleyovic dvojčata?“

„Cože?“ vyskočil Harrymu hlas o oktávu. „*Jak*?“

„Obávám se, že to nemohu říct.“

„...To není *fér*.“

„Já myslím, že je to mimořádně fér,“ řekl profesor Quirrell, když bronzovými dveřmi vcházelí dovnitř.

Bylo zrovna před polednem a Harry s profesorem Quirrellem byli usazeni u protějších konců širokého a dlouhého stolu v přepychově zařízené privátní místnosti s

důkladně polstrovanými pohovkami a křesly podél stěn a všude rozvěšenými jemnými záclonami.

Chystali se dát si oběd U Mary, kde to profesor Quirrell označil za jednu z nejlepších restaurací v Příčné ulici, obzvláště pro – hlas mu významně utichl – *jisté účely*.

Byla to ta nejhezčí restaurace, ve které Harry kdy byl, a vážně ho užíralo, že profesor Quirrell platí jídlo *jemu*.

První část mise, najít instruktora nitroobrany, skončila úspěchem. Profesor Quirrell se zlým úsměvem řekl Griphookovi, aby doporučil nejlepšího, kterého zná, bez ohledu na výdaje, vzhledem k tomu, že vše platí Brumbál, a skřet se v odpověď usmál. Možná se nějaký úsměv vyskytl i u Harryho.

Druhá část plánu skončila naprostým fiaskem.

Harrymu nebylo dovoleno vybrat si z trezoru peníze bez přítomnosti ředitele Brumbála nebo nějakého jiného oficiálního zástupce školy, a profesor Quirrell nedostal klíč od trezoru. Harryho mudlovští rodiče nic takového nemohli autorizovat, protože byli mudlové, a mudlové měli zhruba stejný legální status jako děti nebo koťata: byli roztomilí, takže by vás zavřeli, kdybyste je mučili na veřejnosti, ale nebyli to *lidé*. Byla učiněna jistá neochotná opatření pro uznání rodičů mudlorozených jakožto lidí v

omezeném smyslu, ale Harryho adoptivní rodiče do této legální kategorie nespádali.

Zdálo se, že v očích kouzelnického světa je Harry sirotkem. Díky tomu byli ředitel Bradavic nebo jeho pověřenci *uvnitř* školního systému Harryho poručníky než dostuduje. Harry *mohl* dýchat bez Brumbálova dovolení, ale jenom tak dlouho, dokud to ředitel specificky nezakázal.

Poté se Harry zeptal, jestli by Griphookovi mohl jednoduše *povědět*, jak jeho investice diverzifikovat, aby to nebyly jen zlaté mince v trezoru.

Griphook se na něj zadíval prázdným pohledem a zeptal se, co znamená ‚diverzifikovat‘.

Banky, jak to tak vypadalo, neinvestovaly. Banky za roční poplatek uschovávaly vaše zlaté mince v bezpečných trezorech.

Kouzelnický svět neznal pojem akcií. Nebo dividend. Nebo korporací. Obchody vedly konkrétní rodiny svými osobními trezory.

Půjčky poskytovali bohatí lidé, ne banky. I když u Gringottů za poplatek dohlédnou na uzavření smlouvy a za mnohem větší poplatek i na její plnění.

Dobří bohatí lidé půjčovali peníze svým přátelům s tím, že jim to splatí kdykoli. *Zlí* bohatí lidé vám účtovali *úroky*.

Neexistoval žádný sekundární trh s půjčkami.

Zlí bohatí lidé si brali roční úrok od 20 % výš.

Harry se postavil, otočil se k ostatním zády a opřel si hlavu o zed'.

Zeptal se, jestli potřebuje ředitelovo povolení, aby si mohl založit banku.

V tom bodě se do toho vložil profesor Quirrell s tím, že je čas na oběd, a hbitě soptícího Harryho vyvedl bronzovými dveřmi od Gringottů přes Příčnou ulici do hezké restaurace zvané U Mary, kde pro ně byl rezervovaný salónek. Majitel vypadal šokovaně, když spatřil profesora Quirrella v doprovodu Harryho Pottera, ale bez námitek je zavedl do salónku.

A profesor Quirrell záměrně oznámil, že zaplatí účet, přičemž se zdálo, že si docela vychutnává výraz na Harryho tváři.

„Ne,“ řekl profesor Quirrell servírce, „nebudeme potřebovat menu. Já si dám denní specialitu s lahví Chianti, a pan Potter si pro začátek dá polévku z tlustobřicha, následovanou talířem Roopo kuliček a melasový pudink jako dezert.“

Servírka, oděná v hábitu, který byl sice neobvykle krátký, ale i tak vypadal vážně a formálně, se uctivě uklonila, vzdálila se a zavřela za sebou dveře.

Profesor Quirrell mávl rukou ve směru dveří a zástrčka zapadla. „Všimněte si té zástrčky uvnitř. Tento salónek, pane Pottere, je známý jako Maryina místnost^[4]. Je odolná vůči všem druhům monitorování, a skutečně myslím vůči *všem*; Brumbál sám by nedokázal zjistit nic z toho, co se tu děje. Maryinu místnost využívají dva druhy lidí. První druh se angažuje v pochybných románcích a ten druhý vede zajímavé životy.“

„*Zajímavé*,“ řekl Harry.

Profesor Quirrell přikývl.

Harryho rty se s očekáváním otevřely. „Pak by tedy byla škoda tu jen tak sedět a jíst oběd, aniž bychom dělali něco mimořádného.“

Profesor Quirrell se zakřenil, pak vytáhl hůlku a švihl jí směrem ke dveřím. „Samozřejmě,“ řekl, „lidé vedoucí zajímavé životy mají sklony k *důkladnější* obezřetnosti než záletníci. Právě jsem nás uzavřel uvnitř. Nic neprojde dovnitř ani ven – například skrze tu škvíru pode dveřmi. A...“

Nato profesor Quirrell vyslovil ne méně než čtyři různá zaklínadla, z nichž Harry žádné nepoznával.

„Ani *takhle* by to ve skutečnosti nestačilo,“ řekl profesor Quirrell. „Pokud bychom dělali něco skutečně mimořádně důležitého, kromě těchto čtyř by bylo nezbytné seslat

ještě dalších dvacet tři zajištění. Pokud by, řekněme, Rita Holoubková věděla nebo uhádla, že sem přijdeme, mohla by se v této místnosti ukrývat pod pláštěm neviditelnosti. Nebo by možná mohla být zvěromágem s nepatrnou formou. Existují kouzla k vyloučení i takových vzácných možností, ale provádět je všechny by bylo namáhavé. Přesto si říkám, zda bych je přeci jen neměl provést, abych vám nepředával nesprávné návyky?“ Profesor Quirrell si zamyšleně poklepal prstem na tvář.

„To je v pořádku,“ řekl Harry, „chápu a budu si to pamatovat.“ Přesto byl trochu zklamaný, že nechystají nic skutečně mimořádně důležitého.

„Dobře tedy,“ řekl profesor Quirrell. Se širokým úsměvem se zaklonil v židli. „Dnes jste si vedl velmi dobře, pane Pottere. Jsem si jistý, že základní plán byl váš, i když jste delegoval jeho vykonání. Nemyslím si, že po dnešku o Ritě Holoubkové ještě někdy uslyšíme. Luciuse Malfoye její selhání nepotěší. Pokud je chytrá, opustí zemi hned, jak si uvědomí, že byla obelstěna.“

Harryho žaludkem se začínal šířit nanicovatý pocit. „Za Ritou Holoubkovou stál Lucius...?“

„Ach, to jste si neuvědomil?“ řekl profesor Quirrell.

Harry nepřemýšlel o tom, co se s Ritou Holoubkovou stane pak.

Vůbec.

Ani v nejmenším.

Určitě měla být propuštěna, *samozřejmě* měla dostat padáka, a kdo ví, třeba má zrovna děti v Bradavicích, ale takhle to bylo horší, mnohem horší –

„Nechá ji Lucius zabít?“ zeptal se Harry stěží slyšitelným hlasem. Někde v jeho hlavě na něj Moudrý klobouk ječel.

Profesor Quirrell se suše usmál. „Pokud jste s novináři ještě nejednal, věřte mi, že svět je o něco lepší místo pokaždé, když některý z nich zemře.“

Harry jediným křečovitým pohybem vyskočil ze židle, musí Ritu Holoubkovou najít a varovat ji, než bude příliš pozdě –

„*Sedněte si,*“ řekl profesor Quirrell ostře. „*Ne,* Lucius ji nenechá zabít. Jen těm, kteří mu slouží špatně, dělá život *mimořádně* nepříjemný. Slečna Holoubková uteče a začne nový život pod novým jménem. *Posadte se,* pane Pottere; teď neexistuje nic, co byste mohl udělat, a musíte se naučit jednu lekci.“

Harry se pomalu posadil. Na tváři profesora Quirrella byl zklamaný, podrážděný výraz, a to ho brzdilo víc než slova.

„Občas,“ řekl profesor Quirrell řezavým hlasem, „se bojím, že té vaší skvělé zmijozelské mysli je pro vás jednoduše škoda. Opakujte po mně: Rita Holoubková byla odporná, otravná žena.“

„Rita Holoubková byla odporná, otravná žena,“ řekl Harry. Neříkalo se mu to dobře, ale nezdálo se, že by tu byla jakákoli jiná možnost.

„Rita Holoubková se pokusila zničit mou pověst, ale já jsem uskutečnil geniální plán, a zničil *její* pověst jako první.“

„Rita Holoubková mě vyzvala. Ona hru prohrála a já jsem vyhrál.“

„Rita Holoubková představovala překážku pro mé budoucí plány. Neměl jsem na vybranou, musel jsem se s ní vypořádat, pokud chci, aby mé plány uspěly.“

„Rita Holoubková byla mým nepřítelem.“

„V životě se nikam nedostanu, pokud nebudu ochoten porážet své nepřátele.“

„Dnes jsem porazil jednoho ze svých nepřátel.“

„Jsem šikovný kluk.“

„Zasloužím si výjimečnou odměnu.“

„Ach,“ řekl profesor Quirrell, který se během posledních vět benevolentně usmíval. „Vidím, že se mi podařilo upoutat vaši pozornost.“

To byla pravda. A i když se Harry cítil, jako by byl do něčeho vmanévrován – ne, to nebyl jen pocit, *byl* vmanévrován – nemohl popřít, že po vyslovení těch slov se při sledování profesorova úsměvu *skutečně* cítil lépe.

Profesor Quirrell se pomalým a záměrně významným pohybem natáhl do hábitu a vytáhl...

...knihu.

Lišila se od jakékoli jiné knihy, kterou kdy Harry viděl, kraje a rohy byly jasně deformované; *neotesané* byl výraz, který mu přišel na mysl, jako kdyby kniha byla vykutaná z knižního dolu.

„Co to je?“ vydechl Harry.

„Deník,“ řekl profesor Quirrell.

„Čí?“

„Jedné slavné osobnosti.“ Profesor Quirrell se zeširoka usmíval.

„Dobrá...“

Profesorův výraz zvažněl. „Pane Pottere, jednou z nutných podmínek, aby se z někoho stal mocný kouzelník, je excelentní paměť. Klíčem k hádance často bývá něco, co jste před dvaceti lety četl na starém svitku, nebo jeden konkrétní prsten, který jste spatřil na prstě člověka, kterého jste potkal jen jednou. Zmiňuji se o tom proto, abych vysvětlil, jak se mi podařilo vybavit si tento

předmět a štítek, který u něho byl uveden, poté, co jsem o mnoho let později potkal vás. Víte, pane Pottere, během svého života jsem shlédl značné množství sbírek vlastněných lidmi, kteří si tak docela nezasluhovali všechno, co mají –”

„Vy jste jej *ukradl*?“ řekl Harry nevěřícně.

„Přesně tak,“ řekl profesor Quirrell. „Dokonce velmi nedávno. Myslím, že tuto konkrétní věc oceníte mnohem víc, než ten odporný mužíček, který si ji neschovával za žádným jiným účelem, než aby její vzácností dělal dojem na své stejně odporné přátele.“

Teď už Harry prostě jen zíral.

„Ale pokud cítíte, že mé činy byly nesprávné, pane Pottere, hádám, že můj výjimečný dárek nemusíte přijmout. I když už se samozřejmě nebudu obtěžovat natolik, abych tu knihu vrátil *zpět*. Takže jak to bude?“

Profesor Quirrell si přehodil knihu z jedné ruky do druhé, kvůli čemuž se po ní Harry se zděšeným výrazem bezděčně natáhl.

„Oh,“ řekl profesor Quirrell, „nebojte se trochy hrubého zacházení. Tento deník byste mohl hodit do ohně a vynořil by se z něj nepoškozený. V každém případě očekávám vaše rozhodnutí.“

Profesor Quirrell ledabyly vyhodil knihu do vzduchu a znovu ji s úsměvem chytil.

Ne, řekl Nebelvír a Mrzimor.

Ano, řekl Havraspár. Co na slově ‚knihá‘ jste vy dva nepochopili?

To s tou krádeží, řekl Mrzimor.

Ale no tak, řekl Havraspár, nemůžete od nás vážně očekávat, že řekneme ne, a pak se celý život budeme trápit, co to bylo.

Z utilitaristického hlediska to vypadá jako pozitivní síť, řekl Zmijozel. Myslete na to jako na ekonomickou transakci, která pochází z prodeje, jen bez té části s prodejem. Plus, my jsme to neukradli, a nikomu nepomůže, když si to profesor Quirrell nechá.

Snaží se tě obrátit k Temnotě! zaječel Nebelvír a Mrzimor pevně přikývl.

Nebud' naivní chlapeček, řekl Zmijozel, snaží se tě naučit Zmijozelu.

Jo, řekl Havraspár. Ať už tu knihu původně vlastnil kdokoli, pravděpodobně to byl Smrtijed nebo něco takového. Patří nám.

Harryho ústa se otevřela a pak se tak zastavil s výrazem agónie ve tváři.

Zdálo se, že profesor Quirrell se docela dobře baví. Na prstě balancoval knihu postavenou na roh a s tichým broukáním ji udržoval ve vzduchu.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

Kniha zmizela zpátky v profesorově hábitu a profesor vstal ze židle. Vydal se ke dveřím –

– a zavrával a musel se opřít o zeď.

„Jsem v pořádku,“ ozval se hlas profesora Quirrella, náhle mnohem slabší než obvykle. „Posaďte se, pane Pottere, jen se mi udělalo mdlo. Posaďte se.“

Harryho prsty svíraly kraj židle, netušil, co by měl udělat, co by *mohl* udělat. Ani se k profesorovi Quirrellovi nemohl příliš přiblížit, pokud nechtěl čelit pocitu Zkázy –

Profesor Quirrell se narovnal, zdálo se, že těžce dýchá, a otevřel dveře.

Vešla servírka s tácem jídla. Zatímco rozdělovala talíře, profesor Quirrell pomalu došel zpátky ke stolu.

Ale když se servírka s úklonou vzdalovala, profesor Quirrell už znovu seděl zpříma a znovu se usmíval.

Přesto krátká epizoda toho ať-už-to-bylo-cokoliv Harrymu pomohla se rozhodnout. Nemohl říci ne, ne po tom, co se profesor Quirrell tak obtěžoval.

„Ano,“ řekl Harry.

Profesor Quirrell výstražně zvedl prst, pak znovu vytáhl hůlku, opět zamkl dveře a zopakoval tři z dřívějších kouzel.

Pak z hábitu znovu vytáhl knihu a hodil ji Harrymu, který ji málem upustil do polévky.

Harry na profesora Quirrella vrhl pocit plný bezmocného pobouření. Tohle jste s knihami dělat *neměli*, s kouzelnými ani s běžnými.

Harry se zakořeněnou pécí otevřel knihu. Stránky mu připadaly příliš tlusté, s povrchem nepodobným ani mudlovskému papíru, ani kouzelnickému pergamenu. A obsah byl...

...prázdný?

„Měl bych vidět –“

„Podívejte se zpátky na začátek,“ řekl profesor Quirrell, a Harry (opět bezmocný vůči zakořeněné pécí) otočil blok stránek zpět.

Písmo bylo zjevně rukopisné, a velmi těžko čitelné, ale Harry si pomyslel, že by se mohlo jednat o latinu.

„Co je to?“ zeptal se Harry.

„Toto,“ řekl profesor Quirrell, „je záznam magických výzkumů mudlorozeného, který nikdy neodešel do Bradavic. Odmítl svůj dopis, a vedl svá vlastní malá šetření, která bez hůlky nikdy nedospěla příliš daleko.

Podle popisu na cedulce očekávám, že to jméno pro vás bude významnější než pro mne. Toto, Harry Pottere, je deník Rogera Bacona.“

Harry téměř omdlel.

A na zdi v místě, kde se profesor Quirrell opřel, se blýštily rozdrčené zbytky překrásného modrého broučka.

27. Empatie – Nitrozpyt, šikana

J. K. Rowlingová si je na 87 % jistá, že se vznítíš.

Roger Bacon žil ve třináctém století a je považován za jednoho z nejstarších zastánců vědecké metody. Dát vědci jeho experimentální deník je jako dát spisovateli pero ne sice Shakespeara, ale někoho, kdo pomohl vynalézt psaní.

Harryho Pottera jste neviděli prosit zrovna každý den.

„*Prosííím*,“ zaskučel Harry Potter.

Fred s Georgem dál s úsměvem vrtěli hlavou.

Na Harryho tváři se objevil zmučený výraz. „Ale já jsem vám *řekl*, co jsem udělal s kočkou Kevina Entwhistla, a s Hermionou a mizející limonádou, a *nemůžu* vám říct o Moudrém klobouku nebo o pamatováčku nebo o profesorovi Snapeovi...“

Fred s Georgem pokrčili rameny a měli se k odchodu.

„Jestli na to někdy přijdeš,“ řekla Weasleyova dvojčata, „nezapomeň nám o tom dát vědět.“

„*Jste zlí! Oba dva jste zlí!*“

Fred s Georgem za sebou pevně zavřeli dveře do prázdné učebny a dali si pozor, aby se ještě chvíli nepřestávali šklebit čistě pro případ, že by Harry Potter dokázal vidět skrz.

Pak zahrnuli za roh a tváře jim sklesly.

„Hádám, že Harryho dohady –“

„– ti nic nenapověděly?“ řekli jeden druhému a ramena jim poklesla ještě víc.

Jeich poslední relevantní vzpomínka byla, jak jim Flume odmítá pomoci, i když už si nedokázali vybavit, co že to po něm vlastně chtěli...

...ale museli se poohlédnout jinde a najít *někoho*, kdo jim pomohl udělat *něco* nelegálního, jinak by potom nesouhlasili s vymazáním paměti.

Jak jen všechno *tohle* dokázali udělat jen za čtyřicet galeonů?

Nejprve se lekli, že zfalšovali tak dobré důkazy, že si Harry Ginny nakonec *doopravdy* bude muset vzít... ale zdálo se, že na to pamatovali také. S protokoly Starostolce si někdo *znovu* pohrál a byly vráceny do původního stavu, falešná zasnubní dohoda zmizela z drakem strážného trezoru u Gringottů, a tak dále. Vlastně to bylo docela děsivé. Většina lidí si teď myslela, že *Denní věstec* si celou tu záležitost z nějakých záhadných důvodů jen tak vymyslel, a *Jinotaj* ochotně zakroutil nožem v ráně svým následujícím titulkem: HARRY POTTER TAJNĚ ZASNOUBEN S LENKOU LÁSKORÁDOVOU.

Zoufale doufali, že ať už najali kohokoli, řekne jim o tom, až vyprší promlčecí lhůta. Ale do té doby to budou muka, uskutečnili svůj nejdokonalejší žertík, možná nejdokonalejší žertík v celé historii kanadských žertíků, a *nedokázali si vybavit jak*. Bylo to šílené, byli to schopni vymyslet *poprvé*, tak proč jim to nedocházelo teď, když už *věděli*, co všechno udělali?

Jejich jedinou útěchou bylo, že Harry nevěděl, že oni nevědí.

Dokonce ani máma se jich na to nevyptávala, navzdory tomu očividnému spojení s Weasleyovými. Ať už udělali cokoli, bylo to daleko za možnostmi jakéhokoli bradavického studenta... možná až na jednoho, který, pokud byly jisté pověsti pravdivé, by to dokázal zařídit lusknutím prstů. Pod veritasérem byl vyzpovídán *Harry*, který jim o tom pověděl... Brumbál byl u toho a vysílal k bystrozorům děsivé pohledy. Bystrozoři se ptali jen tolik, aby mohli ověřit, že Harry ten žertík sám neuskutečnil, ani nepřispěl k ničímú zmizení, a pak z Bradavic zase zatraceně rychle vypadli.

Freda s Georgem napadlo, jestli by se měli cítit uražení tím, že Harry byl zpovídán kvůli *jejich* žertíku, ale ten výraz na *Harryho* tváři – z přesně toho samého důvodu – jim to bohatě vynahradil.

Jak Rita Holoubková, tak šéfredaktor *Denního věštce* nepřekvapivě zmizeli, a pravděpodobně teď už byli dávno za hranicemi. O tuhle část by se se svou rodinou podělili *rádi*. Táta by jim asi pogrataloval, hned po tom, co by máma skončila s jejich zabíjením a Ginny s pálením jejich ostatků.

Ale i tak bylo všechno v pořádku, tátovi to jednou řeknou, a mezitím...

...mezitím Brumbál, když je míjel na chodbě, náhodou kýchl a z kapsy mu nedopatřením vypadl malý balíček, uvnitř něhož byly dva identické monokly lamačů ochran, a to *neuvěřitelně* kvalitní. Weasleyova dvojčata své nové monokly vyzkoušela v ,zakázané' chodbě ve třetím poschodí, udělali si krátký výlet ke kouzelnému zrcadlu a zpátky, a přestože stále nebyli schopni spatřit *všechny* detekční sítě, monokly jim jich ukázaly o *hodně* víc, než jich viděli prvně.

Samozřejmě budou muset být velmi opatrní, aby se s těmi monokly nedali chytnout, protože by skončili v ředitelně a dostalo by se jim přísného proslovu a možná i pohrůžek vyloučením.

Bylo hezké vědět, že ne z každého, kdo byl zařazen do Nebelvíru, vyroste profesorka McGonagallová.

Harry seděl v bílé, ničím nezdobené místnosti bez oken u stolu naproti bezvýraznému muži v čistě černém formálním hábitu.

Ta místnost byla jištěná proti odposlechu a onen muž uskutečnil přesně dvacet sedm kouzel, než vůbec řekl i jen: „Dobrý den, Pane Pottere.“

Bylo zvláště přiměřené, že se ten muž v černém chystal číst Harryho myšlenky.

„Připravte se,“ řekl muž bezbarvě.

V lidské mysli, jak se psalo v Harryho knize o nitroobraně, byly nitrozpytu vystaveny jen určité *povrchy*. Pokud se vám nepodařilo vaše povrchy ubránit, nitrozpytec prošel *skrz*, a mohl si pak zpřístupnit jakoukoli vaši část, které jeho vlastní mysl byla schopná porozumět...

...což obvykle nebývalo mnoho. Jak se zdálo, pro lidi bylo těžké lidským myslím porozumět hlouběji než jen té nej povrchnější úrovni. Harryho napadlo, jestli by z něj to, že zná dost z kognitivních věd, mohlo udělat neuvěřitelně mocného nitrozpytce, ale opakované zkušenosti do něj *konečně* vtloukly poučení, že s podobnými očekáváními by se měl trochu krotit. Rozhodně to nebylo tak, že by nějaký kognitivní vědec rozuměl lidem natolik, aby nějakého člověka dokázal sestavit.

Pro naučení opaku, nitroobrany, bylo prvním krokem představit si sám sebe jako jiného člověka, předstírat to tak důkladně, jak jen jste dokázali, zcela se do té alternativní osobnosti ponořit. Později už to nebude potřeba tak moc, ale pro začátek to byl způsob, jak se naučit, kde leží vaše vrstvy. Nitrozpytec se vás pokusí přecíst, a když budete dávat dostatečný pozor, vycítíte, že přesně to se děje, že se snaží vejít. A vaším úkolem bylo postarat se o to, aby se vždy dotkl jen vaší imaginární osobnosti a ne té skutečné.

Až v tom budete dostatečně dobří, můžete si představit, že máte *velmi* jednoduchou osobnost nebo předstírejte, že jste kámen, a zvykněte si tuhle přetvářku udržovat v oblasti, kde se nacházely všechny vaše povrchy. To byla standardní nitroobránná bariéra. Nebylo lehké se naučit předstírat, že jste kámen, ale pak už to šlo snadno udržovat, a takto odhalený povrch mysli byl mnohem mělčí než její skutečný vnitřek, takže s dostatečnou praxí jste si zvykli to mít jako trvalou kulisu.

Případně, pokud jste byli *dokonalý nitroobránce*, mohli jste *předehnat* všechny průniky, a odpovídat na dotazy tak rychle, jak byly pokládány, takže nitrozpytec by zdánlivě prošel přes všechny vaše povrchy a nedokázal rozeznat, že vidí mysl osoby, kterou vy pro něj jen předstíráte.

Dokonce i nejlepší nitrozpytce šlo takto ošálit. Pokud dokonalý nitroobránce tvrdil, že shazuje všechny své bariéry, neexistoval způsob, jak se přesvědčit, že nelže. Co huř, ani jste nemuseli vědět, že jednáte s dokonalým nitroobránцем. Byli vzácní, ale to, že existovali, znamenalo, že ani s nitrozpytem jste nemohli věřit *nikomu*.

Byla to smutná úvaha nad tím, jak málo lidé rozumí jeden druhému, jak málo dokáže jakýkoli kouzelník porozumět hloubkám ležícím pod povrchem lidské mysli, když i ty nejlepší telepaty jste mohli ošálit předstíráním, že jste někdo jiný.

Ale lidské bytosti jedna druhou chápaly jen díky předstírání. Nedělali jste předpovědi o lidském chování tak, že byste si představili sto trilionů synapsí v jejich mozku každou zvlášť. Požádejte nejlepšího sociálního manipulátora na Zemi, aby vám od základu vytvořil umělou inteligenci, a jen se na vás nechápavě podívá. Lidské chování jste předvíдали tak, že jste *vlastnímu* mozku řekli, aby se choval jako jejich. *Představili jste si na jejich místě sebe*. Když vás zajímalo, co by udělal vzteklý člověk, aktivovali jste své vlastní mozkové obvody pro vztek, a to, co z nich vypadlo, byla vaše předpověď. Jak vypadaly nervové obvody pro vztek zevnitř? Copak by to někdo

mohl vědět? Nejlepší sociální manipulátor na Zemi nemusel ani vědět, co to ty neurony *jsou*, stejně jako nejlepší nitrozpytec.

Cokoli, čemu nitrozpytec dokáže *porozumět*, nitroobránce dokáže *předstírat*. Tak jako tak to byl ten samý trik – pravděpodobně v obou případech zprostředkovaný stejnými neuronovými obvody, těmi, které se zabývaly používáním vašeho vlastního mozku k modelování někoho jiného.

A tak závod mezi telepatickým útokem a telepatickou obranou končil rozhodujícím vítězstvím obrany. Jinak by to v celém kouzelnickém světě a možná i na celé Zemi vypadalo dost jinak...

Harry se zhluboka nadechl a soustředil se. Na tváři měl mírný úsměv.

Pro jednu, *aspoň pro jednu* Harryho v oddělení pro tajemné osobní síly neoškubali.

Po takřka celém měsíci práce a spíš z rozmaru než z nějaké předtuchy se rozhodl zkusit dostat se do svého chladného naladění a pak znovu zkusit nitroobránná cvičení z knihy. V té době už se svých nadějí na dosažení podobné věci téměř vzdal, ale pořád mu připadalo, že to stojí za rychlou zkoušku –

Všemi nejobtížnějšími cvičeními z knihy prolétl během méně než dvou hodin a následujícího dne profesorovi Quirrellovi řekl, že je připraven.

Jak se ukázalo, jeho temná stránka byla velmi, *velmi* dobrá v předstírání, že je někým jiným.

Harry pomyslel na svůj standardní spouštěč z té chvíle, kdy poprvé zcela propadl své temné stránce...

Severus se odmlčel, vypadal docela spokojeně sám se sebou. „A to bude... pět bodů? Ne, udělejme z toho rovných deset bodů z Havraspáru za odmlouvání.“

Harryho úsměv zchladl, a on pohlédl na černě oblečeného muže, který si myslel, že Harrymu bude číst myšlenky.

A pak se Harry proměnil v někoho naprosto jiného, v někoho, kdo mu pro tuto příležitost připadal vhodný.

...seděl v bílé, ničím nezdobené místnosti bez oken u stolu naproti bezvýraznému muži v čistě černém formálním hábitu.

Kimball Kinnison pohlédl na černě oblečeného muže, který si myslel, že bude číst mysl Lensmana druhého stupně z Galaktické patroly.

Říci, že Kimball Kinnison si byl výsledkem jist by bylo hrubé podceňování. Byl trénován mudrcem z Arisie, nejmocnější myslí známou tomuto nebo kterémukoli

jinému vesmíru, a pouhý kouzelník sedící naproti němu uvidí přesně to, co Šedý Lensman chce, aby uviděl...

...mysl chlapce, za kterého se právě vydával, nevinného dítěte jménem Harry Potter.

„Jsem připraven,“ řekl Kimball Kinnison nervózním tónem naprosto vhodným pro jedenáctiletého chlapce.

„*Legilimens*,“ řekl černě oděný kouzelník.

Následovalo ticho.

Černě oděný kouzelník zamrkal, jako by spatřil něco tak šokujícího, že to stačilo k tomu, aby to přimělo *jeho* oční víčka k pohybu. Jeho hlas nebyl tak docela bezbarvý, když řekl: „Chlapec-který-přežil má *tajemnou temnou stránku*?“

Do Harryho tváří se zvolna začínalo plížit horko.

„Dobrá,“ řekl muž. Jeho tvář se znovu vrátila do naprostého klidu. „Omluvte mě. Pane Pottere, je dobré znát své silné stránky, ale to není totéž, jako v ně mít divoce přehnanou důvěru. Doopravdy můžete být schopný naučit se nitroobranu v jedenácti letech. To mě udivuje. Myslel jsem si, že pan Brumbál zase jen předstírá šílenství. Váš talent disociovat se je tak silný, že mě překvapuje, že nenacházím žádné znaky zneužívání v dětství, a časem se můžete stát dokonalým nitroobráncem. Ale je významný rozdíl mezi touto skutečností a vaším očekáváním, že se vám na první pokus podaří vytvořit úspěšnou

nitroobrannou bariéru. To je prostě směšné. Cítil jste něco, když jsem vám četl myšlenky?“

Harry, teď s divokým ruměncem, zavrtěl hlavou.

„Pak příště dávejte lepší pozor. Cílem není stvořit perfektní obraz prvního dne školy. Cílem je naučit se, kde leží vaše povrchy. Připravte se.“

Harry se znovu pokusil předstírat, že je Kimball Kinnison, zkoušel dávat větší pozor, ale jeho myšlenky teď byly tak trochu roztráštěné a náhle si uvědomil všechny ty věci, na které by myslet neměl...

Ach jo, tohle bude stát za houby.

Harry sevřel zuby. Alespoň že tomu instruktorovi bude později vymazána paměť.

„*Legilimens*.“

Nastalo ticho –

...seděl v bílé, ničím nezdobené místnosti bez oken u stolu naproti bezvýraznému muži v čistě černém formálním hábitu.

Byla to jejich čtvrtá lekce, v neděli večer. Když jste platili tolik, mohli jste si schůzky určit na kdy se vám sakra zachtělo, víkend nevíkend.

„Dobrý den, pane Pottere,“ řekl telepat bezbarvě poté, co seslal kompletní sadu kouzel k zajištění soukromí.

„Dobrý den, pane Bestere,“ řekl Harry unaveně. „Mohli bychom se prosím hned přenést přes ten počáteční šok?“

„Vám se podařilo mě překvapit?“ řekl muž, teď lehce zaujatým tónem. „Dobrá tedy.“ Namířil hůlku a pohlédl Harrymu do očí. „*Legilimens*.“

Nastalo ticho, a pak s sebou černě oděný kouzelník trhnul, jako by dostal ránu elektrickým proudem.

„Pán zla je *naživu*?“ zakuckal se. Náhle se mu rozšířily oči. „*Neviditelný Brumbál se plíží do dívčích ložnic*?“

Harry si povzdechl a podíval se na hodinky. Přibližně za další tři vteřiny...

„Takže,“ řekl muž, kterému se ještě tak úplně nepodařilo zotavit se zpátky do obvyklé bezvýraznosti.

„Vy skutečně věříte, že se vám podaří odhalit skryté zákony magie a stát se všemocným.“

„Správně,“ řekl Harry vyrovnaně, pohled stále upřený na hodinky. „Jsem *tak* přehnaně sebevědomý.“

„Zajímavé. Zdá se, že Moudrý klobouk si myslí, že se stanete příštím temným pánem.“

„A vy víte, že se snažím, jak jen dokážu, aby se to *nestalo*, a viděl jste, že už jsme měli dlouhou diskuzi na téma, jestli jste ochotný mě nitroobranu učit, a nakonec jste se rozhodl to udělat, takže mohli bychom se prostě posunout dál?“

„Dobrá,“ řekl muž přesně o šest vteřin později, zrovna jako minule. „Připravte se.“ Odmlčel se, a pak tak trochu toužebně dodal, „nicméně *skutečně* bych si přál, abych si dokázal zapamatovat ten trik se stříbrem a zlatem.“

Harry zjistil, že ho mimořádně znepokojuje, jak reprodukovatelné jsou lidské myšlenky, když lidi zresetujete znovu na ty samé počáteční podmínky a znovu je vystavíte těm samým podnětům. Ničilo to iluze, které by dobrý redukcionista v první řadě vůbec neměl mít.

Harry se příštího pondělí ráno vyřítil z hodiny bylinkářství v dost špatné náladě.

Hermiona vřela vzteky vedle něj.

Ostatní děti byly stále uvnitř a ještě ani neměly posbírané věci, protože mezi sebou vzrušeně žvatlaly o havraspárské výhře ve druhém letošním famfrpálovém zápase.

Vypadalo to, že včera večer chvíli po večeři jedna dívka třicet minut létala na koštěti a pak chytila nějaký druh obrovského komára. Existovala i jiná fakta o tom, co se během toho zápasu stalo, ale ta byla naprosto nepodstatná.

Harry tuto vzrušující sportovní událost zmeškal díky svým lekcím v nitroobraně a díky tomu, že měl vlastní

život.

V ložnici se veškerým hovorům vyhnul. No nebyly tišící kouzla a magické kufry prostě skvělé? Snídani snědl u nebelvírského stolu.

Ale bylinkářství se vyhnout nemohl, a havraspárští o tom mluvili před výukou i po výuce i *během výuky*, dokud Harry nevzhlédl od malé furkotky, které vyměňoval plenky, a hlasitě neoznámil, že někteří z nich se tu pokouší dozvědět se něco o *rostlinách* a zlatonky na ničem nerostou, takže mohli by všichni *prosím* zmlknout o famfrpálu. Všichni přítomní něj šokovaně pohlédli, až na Hermionu, která vypadala, jako by chtěla začít tleskat, a profesorku Prýtovou, která ho odměnila bodem pro Havraspár.

Bodem pro Havraspár.

Jedním bodem.

Těch sedm idiotů na svých idiotských košťatech s tou svojí idiotskou hrou získalo Havraspáru *sto devadesát bodů*.

Jak to tak vypadalo, famfrpálové skóre se *přidává rovnou do celkového školního skóre*.

Jinak řečeno, chycení zlatého komára mělo cenu 150 školních bodů.

Harry si nedokázal ani *představit*, co všechno by musel udělat, aby získal sto padesát školních bodů.

Teda kromě, no, však víte, zachránění *sto padesáti Mrzimorů*, nebo vymyšlení patnácti tak dobrých nápadů jako *dávat na stroje času bezpečnostní schránky*, nebo vymyšlení *patnácti set kreativních způsobů, jak někoho zabít*, nebo být Hermionou Grangerovou *po celý rok*.

„Měli bychom je odkrouhnout,“ řekl Harry Hermioně, která šla vedle něj ve stejné uražené náladě.

„Koho?“ zeptala se Hermiona. „Famrfpálový tým?“

„Měl jsem spíš na mysli kohokoli kdekoli jakkoli zapojeného do famrfpálu, ale ano, havraspárský tým by byl dobrý začátek.“

Hermiona nesouhlasně sešpulila rty. „Víš, že zabíjení lidí není správné, Harry?“

„Ano,“ řekl Harry.

„Dobře, jen jsem si to chtěla ověřit,“ řekl Hermiona. „Chytačku bychom mohli dát jako první. Četla jsem detektivky od Agathy Christie, nenapadá tě třeba, jak bychom ji dostali do vlaku?“

„Dva studenti plánují vraždu,“ řekl suchý hlas, „jak šokující.“

Zpoza rohu vyšel muž v trochu flekatém hábitu. Mastné vlasy mu dlouhé a neupravené splývaly přes ramena.

Zdalo se, že z něj vyzařuje smrtelné nebezpečí, a celou chodbu plní vůní nesprávně namíchaných lektvarů, nešťastných pádů a lidí umírajících v postelích z důvodů, které později bystrozoři označí za přirozené.

Aniž by o tom přemýšlel, Harry vkročil před Hermionu.

Za jeho zády se ozval prudký nádech, a o chvílku později se o něj Hermiona otřela a vykročila před *něj*. „Utíkej, Harry!“ řekla. „Kluci by neměli být v nebezpečí.“

Severus Snape se nevesele usmál. „Zábavné. Žádám o chvílku vašeho času, Pottere, pokud se dokážete odtrhnout od svého flirtování se slečnou Grangerovou.“

Hermiona se náhle zatvářila velmi znepokojeně. Otočila se k Harrymu a otevřela pusu, pak se se zoufalým pohledem zarazila.

„Ach, nebojte se, slečno Grangerová,“ řekl Severusův sametový hlas „Slibuji, že se váš beau vrátí nezraněn.“ Jeho úsměv zmizel. „Potter a já teď odejdeme a v soukromí si promluvíme mezi čtyřma očima. Doufám, že je jasné, že vy zvaná nejste, ale jen pro jistotu, považujte to za příkaz od bradavického profesora. Jsem si jistý, že poslušná mladá dívka jako vy uposlechne.“

Severus se otočil a vzdálil se zpátky za roh. „Jdete, Pottere?“ ozval se jeho hlas.

„Umm,“ řekl Harry Hermioně. „Mohl bych prostě tak nějak odejít za ním a nechat *tebe* vymyslet, co jsem měl říct, abys nebyla celá ustaraná a uražená?“

„Ne,“ řekl Hermiona třesoucím se hlasem.

Zpoza rohu se ozval Severusův smích.

Harry sklonil hlavu. „Promiň,“ řekl tiše, „vážně,“ a odešel za mistrem lektvarů.

„Takže,“ řekl Harry. Kolem se ozýval jen zvuk dvou párů nohou, jedněch dlouhých a druhých krátkých, krácejících náhodnými kamennými chodbami. Mistr lektvarů šel rychle, ale ne tak rychle, aby mu Harry nestačil, a nakolik se Harrymu podařilo uplatňovat svou představu o směrech uvnitř Bradavic, vzdalovali se od rušných oblastí. „O co tu jde?“

„Nepředpokládám, že byste dokázal vysvětlit,“ řekl Severus suše, „proč jste právě plánovali vraždu Cho Changové?“

„Nepředpokládám, že byste vy dokázal vysvětlit,“ řekl Harry suše, „v rámci vaší oficiální funkce uvnitř bradavického školního systému, proč je chycení zlatého komára považováno za akademický výkon hodný sto padesáti školních bodů?“

Přes Severusovy rty se mihl úsměv. „No tedy, a to jsem si myslel, že máte být vnímavý. Doopravdy nejste schopen chápat své spolužáky, Pottere, nebo je nenávidíte až příliš na to, abyste to zkoušel? Pokud by se famrfpálové skóre nepřipočítávalo ke školnímu, pak by nikoho z nich školní body ani v nejmenším nezajímaly. Stala by se z toho jen nezajímavá soutěž mezi studenty jako jste vy a slečna Grangerová.“

To byla překvapivě dobrá odpověď.

A to překvapení Harryho mozek také plně probudilo.

Vlastně by zpětně nemělo být překvapující, že Severus svým studentům rozuměl, rozuměl jim velmi dobře.

Četl jim myšlenky.

A...

...v té knize se psalo, že úspěšní nitrozpytci jsou velmi vzácní, vzácnější než dokonalí nitroobránci, protože takřka nikdo nemá nezbytnou mentální disciplínu.

Mentální disciplínu?

Harry sesbíral historky o muži, který ve třídě pravidelně ztrácel nervy a vybuchoval na malé děti.

...ale ten stejný muž okamžitě a bezchybně zareagoval, když Harry řekl, že Pán zla je pořád naživu – zareagoval přesně tak, jak by zareagoval někdo, kdo naprosto nic netuší.

Ten muž se po Bradavicích plížil ve stylu nájemného vraha a vyzařovalo z něj nebezpečí...

...což je přesně to, co by skutečný nájemný vrah dělat *neměl*. Skuteční assassini měli vypadat jako pokorní úředníci až do chvíle, kdy vás zabili.

Byl ředitelem koleje pro hrdé a aristokratické Zmijozely, a přitom nosil hábit se skvrnami od lektvarů a přísad, které šlo odstranit dvěma minutami kouzlení.

Harry si všiml, že je tím zmatený.

A jeho odhad nebezpečnosti *ředitele zmijozelské koleje* vystřelil vzhůru takřka astronomicky.

Zdálo se, že Brumbál si myslí, že Severus je jeho, a nebylo tu nic, co by tomu protiřečilo; mistr lektvarů „děsil, ale nešíkanoval“, jak bylo slíbeno. Takže, jak si Harry odvodil dříve, tohle byla záležitost Společenstva. Pokud by Severus plánoval něco zlého, určitě by pro Harryho nepřišel před Hermionou, před svědkem, když si mohl jednoduše počkat, až bude Harry sám...

Harry se tiše kousl do rtu.

„Kdysi jsem znal chlapce, který opravdu zbožňoval famfrpál,“ řekl Severus Snape. „Byl to naprostý tupec. Přesně jak bychom my dva očekávali.“

„O co tu vlastně *jde*?“ řekl Harry pomalu.

„Trpělivost, Pottere.“

Severus otočil hlavu, a pak se svým assassinským držením těla zaplul do nedalekého výklenku ve zdi, který se otevíral do užší a rovnější chodby.

Harry ho následoval s myšlenkou, jestli by nebylo moudřejší jednoduše utéct.

Zahnuli znovu a ještě jednou, až se ocitli ve slepé chodbě, zakončené jednoduchou holou zdí. Pokud by Bradavice byly postavené a ne vykouzlené, vyvolané, zplozené nebo jak vlastně vznikly, pak by Harry pro architekta měl pár ostrých slov o nutnosti platit lidi za budování chodeb, které nikam nevedou.

„*Quietus*,“ řekl Severus mezi několika dalšími kouzly.

Harry se opřel zády, překřížil si ruce na hrudi a sledoval Severusův obličej.

„Díváte se mi do očí, Pottere?“ řekl Severus Snape. „Vaše lekce v nitroobraně nemohly pokročit tak, abyste dokázal blokovat nitrozpyt. Ale možná už jste dost pokročilý na to, abyste ho byl schopný vycítit. Vzhledem k tomu, že si nemohu být jistý, nebudu to riskovat.“ Muž se usmál sevřenými rty. „A myslím, že to samé platí i pro Brumbála. Což je důvodem, proč se tento náš malý rozhovor koná až *ted*.“

Harryho oči se bezděčně rozšířily.

„Pro začátek,“ řekl Severus s leskem v očích, „bych byl rád, abyste přísahal, že o našich setkáních nebudete hovořit s *nikým*. Co se zbytku školy týká, probíráme vaše úkoly z lektvarů. Zda tomu budou věřit je bezpředmětné. Pokud jde o Brumbála a McGonagallovou, zrazuji důvěru, kterou ke mně chová Draco Malfoy, a ani jeden si nemyslíme, že bychom se o tom měli bavit hlouběji.“

Harryho mozek se pokusil vypočítat všechny důsledky a implikace a došla mu volná operační paměť.

„Takže?“ zeptal se mistr lektvarů.

„Dobrá,“ řekl Harry pomalu. Bylo těžké si představit, jak by možnost vést tuto konverzaci a nesmět o ní nikomu říci mohla být víc omezující než možnost ji *nevést*, v kterémžto případě by její obsah také nebyl schopen nikomu sdělit. „Přísahám.“

Severus Harryho upřeně sledoval. „Jednou jste v ředitelně řekl, že nebudete tolerovat šikanu ani zneužívání. A tak jsem přemýšlel, Harry Pottere. Jak moc se podobáte svému otci?“

„Pokud nemluvíme o Michaelu Verresovi-Evansovi,“ řekl Harry, „odpověď zní, že o Jamesovi Potterovi toho vím velmi málo.“

Severus si příkyvoval jakoby sám pro sebe. „Je tu jeden zmijozelský páták. Hoch jménem Lesath Lestrangle. Je

šikanován Nebelvíry. Já jsem... omezen ve svých možnostech se s podobnými situacemi vypořádat. Vy byste mu možná mohl pomoci. Pokud byste chtěl. Nežádám vás o laskavost a nebudu vám žádnou dlužit. Je to jednoduše příležitost jednat podle vaší vlastní vůle.“

Harry se na Severuse zamyšleně díval.

„Přemýšlíte, jestli to není past?“ řekl Severus a přes rty mu přeběhl nepatrný úsměv. „To není. Ale *je* to test. Nazvěme to zvědavostí z mé strany. Ale Lesathovy problémy jsou skutečné, zrovna jako má omezená možnost zasáhnout.“

V tom spočíval ten problém, když ostatní věděli, že patříte k těm dobrým. I když jste věděli, že oni to vědí, přesto jste tu návnadu nemohli ignorovat.

A jestli jeho otec také ochraňoval studenty... nezáleželo na tom, že Harry věděl, proč mu to Severus řekl. I tak ho to uvnitř hrálo a naplňovalo pýchou a znemožňovalo mu to jen tak odejít.

„Dobrá,“ řekl Harry. „Řekněte mi o Lesathovi. Proč ho šikanují?“

Úsměv se ze Severusovy tváře ztratil. „Vy si myslíte, že pro to existují *důvody*, Pottere?“

„Možná ne,“ řekl Harry tiše, „ale napadlo mě, že třeba mohl strčit nějakou nedůležitou mudlovskou šmejdku ze

schodů.“

„Lesath Lestrangle,“ řekl Severus chladným hlasem, „je synem Bellatrix Blackové, nejfanatičtější a nejpodlejší služebnice Pána zla. Lesath je uznaným levobočkem Rastabana Lestrangle. Krátce po smrti Pána zla byli Bellatrix, Rastaban a Rastabanův bratr Rudolfus zajati během mučení Alice a Franka Longbottomových. Všichni tři jsou na doživotí v Azkabanu. Longbottomovi byli opakovaným *Cruciatem* přivedeni k šílenství a přebývají u Svatého Munga na oddělení pro nevyléčitelné případy. Je něco z toho dobrým důvodem, proč ho šikanovat, Pottere?“

„Nic z toho není *vůbec žádným* důvodem,“ řekl Harry, stále tiše. „Lesath sám neudělal nic špatného, o čem byste věděl?“

Přes Severusovy rty znovu přeběhl ten slabý úsměv. „Není o nic svatější než kdokoli jiný. Ale ne, žádné mudlovské šmejdky ze schodů nestrčil, nebo jsem o tom aspoň neslyšel.“

„Ani neviděl v jeho mysli,“ řekl Harry.

Severusův výraz byl mrazivý. „Nenarušil jsem jeho soukromí, Pottere. Spíše jsem se rozhlížel mezi Nebelvíry. Je pro ně jednoduše vhodným zdrojem malých zadostiučinění.“

Harryho páteří projela chladná vlna vzteku a musel sám sobě připomenout, že Severus by nemusel být důvěryhodným zdrojem informací.

„A vy si myslíte,“ řekl Harry, „že intervence Harryho Pottera, Chlapce-který-přežil, by mohla být účinná.“

„Přesně tak,“ řekl Severus Snape a pověděl Harrymu, kdy a kde si Nebelvířští plánovali svou další malou hru.

V polovině celého druhého patra Bradavic se po severojižní ose vine hlavní chodba a zhruba ve středu této chodby se nalézá vchod do kratší chodby, která pokračuje ještě asi tucet kroků, než se stočí do pravého úhlu, čímž vytvoří tvar podobný písmeni L, a pak pokračuje ještě dalších tucet kroků, než skončí u jasného, širokého okna, které z třípatrové výšky shlíží na lehké mrholení nad východními pozemky Bradavic. Když stojíte u onoho okna, nemůžete zaslechnout nic z hlavní chodby, a nikdo v chodbě nemůže slyšet, co se děje u okna. Pokud si myslíte, že je na tom něco zvláštního, pak v Bradavicích očividně ještě nejste dost dlouho.

Čtyři kluci v červeně lemovaných hábitech se smějí a kluk v zeleně lemovaném hábitu ječí a rukama zoufale svírá parapet otevřeného okna, zatímco ti čtyři kluci dělají, jako by ho z něj chtěli vyhodit ven. Je to jen vtípek,

samozřejmě, a krom toho by pád z téhle výšky kouzelníka nezabil. Prostě jen zábava. Pokud si myslíte, že je na tom něco zvláštního –

„*Co to děláte?*“ ozve se hlas šestého kluka.

Čtyři kluci se poplašeně otočí a hoch v zeleně lemovaném hábitu se zběsile odstrkuje od okna a padá na podlahu, tvář zmáčenou slzami.

„Oh,“ říká s úlevou nejhezčí z kluků v červeně lemovaných hábitech, „to jsi ty. Hej, Lessy, víš, kdo je tohle?“

Od chlapce na podlaze, který se snaží ovládnout vzlykání, se neozývá žádná odpověď, a kluk v červeně lemovaném hábitu pokrčí nohu ke kopanci –

„*Přestaň s tím!*“ vykřikne šestý kluk.

Kluk v červeně lemovaném hábitu kopanec zastaví a zakolísá při tom. „Umm,“ řekne, „víš ty, kdo je tohle?“

Dýchání šestého chlapce zní zvláštně. „Lesath Lestrangle,“ řekne a zrychleně dýchá, „a *on* mým rodičům nic neudělal, bylo mu pět let.“

Neville Longbottom zíral na čtyři obrovské rváče z pátého ročníku před sebou a zoufale se snažil potlačit třas.

Měl prostě Harryho Pottera odmítnout.

„Proč ho zrovna *ty* bráníš?“ řekl ten pohledný pomalu. Zněl zmateně a začínal znít uraženě. „Je to *Zmijozel. A Lestrangle*.“

„Je to kluk, který ztratil své rodiče,“ řekl Neville Longbottom. „Vím, jaké to je.“ Netušil, kde se v něm ta slova vzala. Znělo to až moc cool, jako něco, co by řekl Harry Potter.

Třást se ale nepřestával.

„*Kdo si myslíš že jsi?*“ řekl ten pohledný a začínal znít našťavaně.

Jsem Neville, poslední potomek vznešeného a starobylého rodu Longbottomů –

Neville to nedokázal říct.

„Já myslím, že je to *zrádce*,“ řekl další z Nebelvírů a v Nevillově břiše jako by se něco propadlo.

Věděl to, prostě to věděl. Harry Potter se přeci jen zmýlil. Rváči nepřestanou jenom proto, že jim to Neville Longbottom řekne.

Ten pohledný o krok postoupil a ti tři další ho následovali.

„Takže tak to tedy s vámi je,“ řekl Neville, překvapený tím, jak jistě z něj hlas vyšel. „Je vám jedno, jestli je to Lesath Lestrangle nebo Neville Longbottom.“

Lesathu Lestrangovi, ležícímu na podlaze, uniklo zalapání po dechu.

„Zlo je zlo,“ zavrčel ten samý kluk, který promluvil předtím, „a když jsi zlu přítelem, jsi zlem i ty.“

Všichni čtyři postoupili ještě o krok vpřed.

Lesath se nejistě zvedl na nohy. Tvář měl šedou. Postoupil o pár kroků dopředu, opřel se o zeď a nic neřekl. Oči měl upřené do ohybu chodby, k únikové cestě.

„Přítelem,“ řekl Neville. Teď mu hlas vyskočil o trochu výš. „Ano, jsem přítelem. Jedním z mých přátel je Chlapec-který-přežil.“

Nebelvíři náhle vypadali znepokojeně, ale ten pohledný se nezachvěl. „Harry Potter tu není,“ řekl tvrdým hlasem, „a pokud by tu byl, nemyslím, že by se mu líbil pohled, jak Longbottom brání Lestrangle.“

Nebelvírští postoupili o další krok a za nimi se Lesath plížil podél zdi a čekal na svou šanci.

Neville polkl a zvedl pravou ruku s palcem a prostředníčkem stisknutými proti sobě.

Zavřel oči, protože Harry Potter ho donutil přísahat, že se nebude koukat.

Pokud tohle nebude fungovat, už nikdy nikomu nebude věřit.

Hlas z něj vzhledem k okolnostem vyšel až překvapivě jasně.

„Harry Jamesi Pottere-Evansi-Verresi. Harry Jamesi Pottere-Evansi-Verresi. Harry Jamesi Pottere-Evansi-Verresi. Při dluhu, kterým jsi mi povinován a při síle tvého pravého jména tě povolávám, otevírám ti cestu, vyzývám tě, aby ses přede mnou zjevil.“

Neville luskl prsty.

A pak Neville otevřel oči.

Lesath Lestrangle na něj zíral.

Čtyři Nebelvíři na něj zírali.

Ten pohledný se začal smát a to pobídlo i zbylé tři.

„To měl Harry Potter vyjít zpoza rohu nebo co?“ řekl ten pohledný. „Ou. Vypadá to, že tě někdo napálil.“

A postoupil o další hrozivý krok k Nevillovi.

Ti ostatní ho v těsném závěsu následovali.

„Ehm,“ ozval se Harry Potter zpoza jejich zad, kde se opíral o stěnu u okna ve slepém konci chodby, kam se nikdo nemohl dostat, aniž by byl spatřen.

Pokud sledovat ječící lidi bylo vždycky takhle příjemné, pak Neville začínal chápat, proč se lidé pouštějí do šikanování.

Harry Potter přešel dopředu a postavil se mezi Lesatha Lestrangle a ostatní. Přejel svým ledovým pohledem přes

chlapce v červeně lemovaných hábitech a pak se jeho oči zastavily na tom pohledném, jejich vůdci. „Pane Carle Slopere,“ řekl Harry Potter. „Snad této situaci rozumím. Pokud Lesath Lestrangle někdy spáchal něco špatného, vedle toho, že se narodil nesprávným rodičům, *vám* to není známo. Pokud se v tom mýlím, pane Slopere, navrhuji, abyste mne o tom ihned informoval.“

Neville spatřil strach a úžas na tvářích ostatních. Sám to cítil. Harry *tvrdil*, že to všechno bude jen trik, ale jak by to udělal?

„Ale on je *Lestrangle*,“ řekl ten vůdce.

„Je to hoch, který *přišel o své rodiče*,“ řekl Harry Potter a jeho hlas ještě víc zchladl.

Tentokrát sebou škubli všichni tři zbylí Nebelvíři.

„Takže,“ řekl Harry Potter. „Viděli jste, že Neville nechce, abyste mučili nevinného chlapce jménem Longbottomů. To na vás nijak nezapůsobilo. Když vám řeknu, že Chlapec-který-přežil si také myslí, že nejste v právu, a že to, co tu dnes děláte, je příšerná blbost, změní to něco?“

Vůdce udělal krok směrem k Harrymu.

Ostatní ho *nenásledovali*.

„Carle,“ řekl jeden z nich a polkl. „Možná bychom měli jít.“

„Říkají, že z tebe bude příští Pán zla,“ řekl jejich vůdce s očima upřenýma na Harryho.

Přes tvář Harryho Pottera přeběhl úšklebek. „A také říkají, že jsem tajně zasnouben s Ginevrou Weasleyovou a existuje proroctví, že spolu dobudeme Francii.“ Úsměv opadl. „Vzhledem k tomu, že jste odhodlán trvat na svém, pane Carle Slopere, dovolte mi vám celou věc ujasnit.

Nechte Lesatha na pokoji. Dozvím se, když to neuděláte.“

„Takže Lessy bonzoval,“ řekl jejich vůdce chladně.

„Jasně,“ řekl Harry Potter suše, „a taky mi řekl, co jste dělal dnes poté, co jste vyšel z hodiny formulí, v soukromém a odlehlém místě, kde vás nikdo nemohl vidět, s jistou mrzimorskou dívkou s bílou stuhou ve vlasech –“

Vůdci v šoku klesla čelist.

„Ííp,“ vydal jeden z Nebelvírů vysoko posazeným hlasem, otočil se na patě a zmizel za rohem. Zvuk jeho kroků se rychle vzdaloval a pak odezněl.

A tak jich tu zbylo šest.

„Ach,“ řekl Harry Potter, „tenhle patřil mezi bystřejší. Zbytek z vás by si mohl vzít z Bertrama Kirkeho příklad, než se, řekněme, dostanete do problémů.“

„Vyhrožuješ, že nás půjdeš nabonzovat?“ řekl ten pohledný Nebelvír hlasem, který se snažil být vzteklý, ale

dost kolísal. „Práskačům se stávají ošklivé věci.“

Zbývající dva Nebelvíři začali pomalu ustupovat.

Harry Potter se začal smát. „Ale ne, to přece nemůžeš myslet vážně. Fakt se mě snažíš *zastařit*? *Mě*? Ale no tak, to si upřímně myslíš, že jsi děsivější než Peregrine Derrick, Severus Snape, nebo, když už jsme u toho, Ty-víš-kdo?“

To otrásl i vůdcem.

Harry Potter zvedl ruku s připravenými prsty, všichni tři Nebelvíři klopýtli nazpět a jeden z nich vyhrkl: „Ne –!“

„Pochopte,“ řekl Harry Potter, „tohle je ta část, kdy já lusknou prsty, a vy se stanete součástí neuvěřitelně zábavné historky, která bude dnes u večeře vyvolávat slušné množství nervózního smíchu. Ale lidé, kterým věřím, mi říkají, abych takové věci nedělal. Profesorka McGonagallová mi říká, že si ze všeho volím tu nejsnazší cestu, a profesor Quirrell říká, že se musím naučit prohrávat. Takže, pamatujete si, že jsem se nechal zbít staršími Zmijozeli? Mohli bychom to zopakovat. Mohli byste mě chvíli šikanovat a já bych vás mohl nechat. Ale... pamatujete si, že jsem tehdy řekl svým mnoha, mnoha přátelům ve škole, aby ohledně toho nic nepodnikali? Tu část tentokrát přeskočíme. Takže jen do toho. Šikanujte mě.“

Harry Potter postoupil dopředu, ruce široce rozevřené v gestu výzvy.

Tři Nebelvíři se otočili a Neville musel rychle ustoupit stranou, aby se nepřehnali přes něj.

Následovalo ticho, jak jejich kroky doznívaly, a pak se ticho ještě prohloubilo.

A tak tu zbyli tři.

Harry Potter se zhluboka nadechl, pak vydechl. „Uf,“ řekl. „Jak jsi na tom, Neville?“

Z Nevilla hlas vyšel v podobě vysokého vypísknutí. „Ok, *tohle* bylo vážně cool.“

Přes tvář Harryho Pottera přeběhl úšklebek. „Ty jsi byl taky *cool*.“

Neville věděl, že to Harry Potter říká jen tak, že se ho snaží potěšit, ale i tak mu to v hrudi rozdmýchalo vřelý pocit.

Harry se otočil k Lesathu Lestrangleovi-

„Jsi v pořádku, Lestrangle?“ řekl Neville, než Harry stihl otevřít ústa.

No, to bylo něco, co by nikdy, ani za milión let, neočekával že řekne.

Lesath Lestrangle se pomalu otočil, a upřel oči na Nevilla, tvář sevřenou, už nebrečel, ale slzy se mu ještě leskly na obličeji.

„Ty si myslíš, že víš, jaké to je?“ řekl Lesath vysokým roztřeseným hlasem. „*Myslíš si, že to víš?* Mí rodiče jsou v *Azkabanu*, snažím se na to nemyslet, a oni mi to vždycky připomenou, oni si myslí, že je *skvělé*, že má matka tam je v chladu a v temnotě a mozkomoři z ní vysávají život, přeju si, abych byl jako Harry Potter, jeho rodičům alespoň nic neublíží, moji rodiče neustále trpí, každíčkou vteřinu každého dne, přeju si, abych byl jako ty, aspoň můžeš svoje rodiče někdy navštěvovat, aspoň víš, že tě milovali, pokud moje matka někdy milovala mě, mozkomoři už to z ní dávno vysáli –”

Nevillovy oči se rozšířily šokem. Tohle nečekal.

Lesath se otočil k Harrymu Potterovi, jehož pohled byl plný hrůzy.

Lesath se vrhl na zem před Harryho Pottera, čelem se dotkl země a zašeptal: „Pomozte mi, pane.“

Nastalo příšerné ticho. Nevilla nenapadala jediná věc, kterou by mohl říct, a soudě podle čistého šoku na Harryho tváři, jeho také ne.

„Říkají, že dokážete cokoli, prosím, prosím, můj pane, dostaňte mé rodiče z *Azkabanu*, navěky budu vaším věrným služebníkem, můj život bude váš a má smrt zrovna tak, jen prosím –”

„Lesathe,“ řekl Harry lámajícím se hlasem, „Lesathe, já nemůžu, já takové věci ve skutečnosti nedokážu, tohle všechno byly prostě jen triky.“

„To tedy *nebyly!*“ řekl Lesath zoufalým a vysokým hlasem. „*Viděl jsem to, ty historky jsou pravdivé, dokážete to!*“

Harry polkl. „Lesathe, celou tu věc jsme s Nevillem narařičili, naplánovali jsme to, zeptej se ho!“

To ano, i když Harry neřekl, *jak* všechny ty věci udělá...

Když Lesath vzhlédl od podlahy, tvář měl sinalou a hlas z něj vyšel ve výkřiku, který Nevilla bodal v uších. „*Ty synu mudlovský šmejdky! Mohl bys ji dostat ven, jenom se ti nechce! Klesl jsem na kolena a prosil jsem tě, a ty stejně nepomůžeš! Měl jsem to vědět, jsi Chlapec-který-přežil, taky si myslíš, že tam patří!*“

„Já to *nedokážu!*“ řekl Harry hlasem stejně zoufalým jako byl Lesathův. „Není to o tom, co chci, nemám *takovou* moc!“

Lesath se zvedl na nohy, plivl na podlahu před Harrym, a pak se otočil a odešel pryč. Když byl za rohem, zvuk jeho kroků se zrychlil, a než se zcela vytratily, Nevillovi připadalo, že slyšel vzlyk.

A tak tu zbyli dva.

Neville se podíval na Harryho.

Harry se podíval na Nevilla.

„Wow,“ řekl Neville tiše. „Nevypadalo to, že by byl moc vděčný za záchranu.“

„Myslel si, že mu dokážu pomoci,“ řekl Harry ochraptělým hlasem. „Poprvé za ta léta dostal naději.“

Neville polkl a řekl to. „Omlouvám se.“

„Cože?“ řekl Harry naprosto zmateně.

„Nebyl jsem vděčný, když jsi pomohl mně –“

„Všechno, co jsi mi předtím řekl, byla pravda,“ řekl Chlapec-který-přežil.

„Ne,“ řekl Neville, „to nebyla.“

Oba zároveň se na sebe smutně a povýšeně usmáli.

„Vím, že tohle nebylo doopravdy,“ řekl Neville, „vím, že bych nic nedokázal, kdybys tu nebyl, ale díky, že jsi mě to nechal předstírat.“

„Dej pokoj,“ řekl Harry.

Harry se otočil od Nevilla a pohlédl z okna na temné mraky.

Nevilla náhle napadla naprosto směšná myšlenka. „Cítíš se provinile, protože nedokážeš dostat Lesathovy rodiče z Azkabanu?“

„Ne,“ řekl Harry.

Uběhlo pár vteřin.

„Ano,“ řekl Harry.

„Jsi hloupý.“

„Vím o tom,“ řekl Harry.

„Musíš udělat opravdu *všechno*, o co tě někdo požádá?“

Chlapec-který-přežil se otočil zpátky a znovu na Nevilla pohlédl. „*Musím* udělat? Ne. Ale cítit se provinile, když to neudělám? Ano.“

Neville měl problém najít ta správná slova. „Když Pán zla zemřel, Bellatrix Blacková byla doslova tím nejzkaženějším člověkem na celém světě, a to bylo *předtím*, než šla do Azkabanu. Mojí matku a mého otce mučila, dokud je nepřivedla k šílenství, protože chtěla zjistit, co se stalo Pánu zla –“

„Já vím,“ řekl Harry tiše. „Chápu to, ale –“

„Ne! Ne, to teda *nechápeš*! Měla pro to *důvod*, oba moji rodiče byli bystrozoři! A to není *ani zdaleka* to nejhorší, co kdy udělala!“ Nevillovi se trásl hlas.

„I tak,“ řekl Chlapec-který-přežil, oči upřené do dálky, k nějakému místu, které si Neville nedokázal představit.

„Možná existuje nějaké neuvěřitelně chytré řešení, které by dokázalo všechny zachránit a dovolilo jim navěky žít šťastně, a kdybych byl dost chytrý, už by mě napadlo –“

„Máš problémy,“ řekl Neville. „Myslíš si, že musíš být vším, o čem Lesath Lestrangle věří, že jsi.“

„Jo,“ řekl Chlapec-který-přežil, „to je docela výstižné. Pokaždé, když někdo vykřikne ‚Bože‘ a já nedokážu odpovědět, cítím se provinile, že nejsem Bůh.“

Tomu Neville úplně nerozuměl, ale... „To nezní dobře.“

Harry si povzdechl. „Chápu, že mám problém, a vím, co musím udělat, abych ho vyřešil, oukej? Pracuju na tom.“

Harry sledoval, jak Neville odchází.

Samozřejmě, neřekl mu, jaké to řešení je.

Řešením očividně bylo pospíšet si a stát se Bohem.

Nevillovy kroky se vzdalovaly a zakrátko už nebyly slyšet.

A tak tu zbyl jen jeden.

„Ehm,“ ozval se hlas Severuse Snapea přímo za jeho zády.

Harrymu unikl krátký výkřik a okamžitě se za to nenáviděl.

Pomalu se otočil.

Vysoký, mastný muž v ušpiněném hábitu se opíral o zeď v přesně té samé pozici jako předtím Harry.

„Hezký plášť neviditelnosti, Pottere,“ protáhl mistr lektvarů, „tím se leccos vysvětluje.“

Ale sakra.

„A možná už jsem v Brumbálově společnosti strávil až příliš dlouhou dobu,“ řekl Severus, „ale nedá mi to: říkám si, jestli to není *ten* Plášť neviditelnosti.“

Harry se okamžitě proměnil do někoho, kdo o Plášti neviditelnosti nikdy neslyšel, a kdo byl *přesně* tak chytrý, jak si Harry myslel, že si Severus myslí, že Harry je.

„Ach, že by?“ řekl Harry. „Určitě si uvědomujete, co by to znamenalo?“

Severusův hlas zněl pohrdavě. „Nemáte nejmenší představu, o čem to mluvím, že ano, Pottere. Jako pokus něco zjistit to bylo poněkud neohrabané.“

(Profesor Quirrell během jejich oběda poznamenal, že se Harry opravdu potřebuje naučit skrýt stav své mysli nějakým lepším způsobem než jen nasazením prázdného výrazu, a vysvětlil mu vše o obelstění na první úrovni, obelstění na druhé úrovni a tak dále. Takže Severus si buď skutečně představoval Harryho jako hráče na první úrovni, což by Severuse samotného stavělo na druhou úroveň, a Harryho manévr třetí úrovně byl úspěšný; nebo byl Severus hráčem na čtvrté úrovni, a chtěl, aby si Harry *myslel*, že jeho obelstění bylo úspěšné. Harry se s úsměvem zeptal profesora Quirrella na jaké úrovni hraje on, a profesor Quirrell mu, rovněž s úsměvem, odpověděl, *O úroveň výš než vy.*)

„Takže jste to celou tu dobu sledoval,“ řekl Harry.

„Zastírací zaklínadlo se tomu myslím říká.“

Sevřený úsměv. „Bylo by ode mě pošetilé jakkoli riskovat, že přijdete k úhoně.“

„A chtěl jste vidět výsledky svého testu z první ruky,“ řekl Harry. „Takže. Jsem jako můj otec?“

Přes Snapeovu tvář přeběhl zvláštní smutný výraz, který na jeho obličeji vypadal nezvykle. „Spíš bych řekl, Pottere, že připomínáte –“

Severus se prudce zarazil.

Upřel na Harryho oči.

„Lestrangle vás nazval synem mudlovské šmejdky,“ řekl Severus pomalu. „Nezdá se, že by vás to příliš trápilo.“

Harry svažtil obočí. „Ne, za těchto okolností ne.“

„Právě jste mu pomohl,“ řekl Severus. Oči nespouštěl z Harryho. „A on vám vmetl do tváře něco takového. To určitě není věc, kterou byste dokázal jen tak odpustit.“

„Právě si prošel pěkně trýznivým zážitkem,“ řekl Harry. „A nemyslím si, že být zachráněn prváky jeho pýše úplně prospělo.“

„Řekl bych, že bylo dost jednoduché mu odpustit,“ řekl Severus a jeho hlas byl zvláštní, „když pro vás Lestrangle nic neznamená. Pokud by to byl přítel, pak byste se možná cítil více raněn tím, co řekl.“

„Pokud by to byl přítel,“ řekl Harry, „o to silnější bych měl důvody, proč mu odpustit.“

Nastalo dlouhé ticho. Harry cítil, a nedokázal říct proč nebo jak, že se vzduch plní příšerným napětím, jako když voda stoupá a stoupá a stoupá.

Pak se Severus usmál. Náhle znovu vypadal uvolněně a všechno napětí zmizelo.

„Máte velmi shovívavou povahu,“ řekl Severus, stále s úsměvem. „Předpokládám, že to váš nevlastní otec Michael Verres-Evans vám ji vštípil.“

„Spíš tátova sbírka sci-fi a fantasy,“ řekl Harry. „Byla tak trochu můj pátý rodič. Žil jsem životy všech postav ve všech svých knihách, a všechna jejich moudrost mi proudí v hlavě. Řekl bych, že někde tam byl i někdo jako Lesath, ale už si nemůžu vzpomenout kdo. Nebylo těžké vcítit se do jeho kůže. A moje knihy mi řekly i co s tím dělat. Dobří lidé odpouštějí.“

Severus se zlehka, pobaveně zasmál. „Obávám se, že nevím moc o tom, co dělají dobří lidé.“

Harry se na něj podíval. To po pravdě bylo trochu smutné. „Kdybyste chtěl, klidně vám nějaké knihy s dobrými lidmi půjčím.“

„Spíše bych vás rád požádal o radu v jedné záležitosti,“ řekl Severus nenuceným hlasem. „Znám jiného Zmijozela

z pátého ročníku, který byl šikanován Nebelvíry. Dvořil se krásné mudlorozené dívce, která se k tomu nachomýtla, a pokusila se ho zachránit. A on ji nazval mudlovskou šmejdou, a to byl konec. Omluvil se, mnohokrát, ale ona mu nikdy neodpustila. Máte nějaké nápady, co by mohl říci nebo udělat, aby si od ní zasloužil stejné odpuštění, jako jste vy dal Lestrangleovi?“

„Ehm,“ řekl Harry, „pokud bych měl soudit jen podle této informace, nejsem si jistý, že on byl tím, kdo měl problém. Řekl bych mu, aby se nesnažil chodit s někým, kdo nedokáže odpouštět. Řekněme, že by se vzali, dokážete si představit život v takové domácnosti?“

Nastalo ticho.

„Ach, ale ona *dokázala* odpouštět,“ řekl Severus pobaveným hlasem. „Proč by se jinak potom stala přítelkyní toho rváče? Řekněte mi, proč by měla odpustit někomu, kdo šikanuje, a ne tomu, kdo byl šikanován?“

Harry pokrčil rameny. „Pokud bych měl hádat, ten šikanující hodně zranil někoho *jiného*, zatímco ten, kdo byl šikanován, zranil *ji*, byť lehce, a jí to z nějakého důvodu připadalo víc neodpustitelné. Nebo, aniž bych to chtěl nějak rozpitvávat, nebyl ten, se kterým skončila, pohledný? Nebo, když už jsme u toho, bohatý?“

Nastalo další ticho.

„Ano, obojí,“ řekl Severus.

„A tady to máte,“ řekl Harry. „Ne snad, že bych si sám prošel střední školou, ale moje knihy mi daly na vědomí, že existuje jistý druh náctiletých dívek, které budou pobouřeny jedinou urážkou od kluka, který je prostý nebo chudý, a přesto ve svém srdci dokážou najít vůli odpustit bohatému a pohlednému klukovi jeho šikanování. Jinými slovy, byla povrchní. Řekněte tomu, o koho se jedná, že ho nebyla hodna, a že se přes to musí přenést, žít dál a příště chodit s dívkami, které se pyšní hloubkou, ne krásou.“

Severus s lesknoucíma se očima zíral na Harryho. Pak jeho úsměv opadl, a i když sebou Severusova tvář zaškubala, už se nevrátil.

Harry se začínal cítit trochu nervózně. „Um, ne že bych v tomhle ohledu měl sám jakékoli zkušenosti, očividně, ale myslím, že tohle je to, co by řekl moudrý rádce z mých knih.“

Následovalo víc ticha a víc lesku v očích.

Pravděpodobně bylo načase změnit téma.

„Takže,“ řekl Harry. „Prošel jsem vaším testem, ať už to bylo cokoli?“

„Myslím,“ řekl Severus, „že by se mezi námi v budoucnu už žádné rozhovory konat neměly, Pottère, a že by od vás

bylo mimořádně moudré, kdybyste o tomhle nikdy nepromluvil.“

Harry zamrkal. „Vadilo by vám říci mi, co jsem udělal špatně?“

„Urazil jste mě,“ řekl Severus. „A já už vašemu důvtipu nadále nedůvěřuji.“

Harry poměrně zaraženě zíral na Severuse.

„Ale dal jste mi dobře míněnou radu,“ řekl Severus Snape, „a tak vám to oplatím jednou skutečnou radou.“ Jeho hlas byl téměř dokonale vyrovnaný. Jako vlákno natažené takřka horizontálně, navzdory obrovské váze, která visela z jeho středu, napjaté miliony tun do stran. „Dnes jste málem zemřel, Pottere. V budoucnu nikdy nikoho neobšťastňujte svými moudry, pokud přesně nevíte, o čem oba mluvíte.“

V Harryho mysli to konečně sepnulo.

„Vy jste byl ten–“

Harryho ústa se zavřela, jak mu došla ta část s *málem zemřel*, o dvě vteřiny příliš pozdě.

„Ano,“ řekl Severus, „to jsem byl.“

A to příšerné napětí se nahrnulo zpět do místnosti jako voda natlačená na dně oceánu.

Harry nemohl dýchat.

Prohraj. Hned.

„To jsem nevěděl,“ zašeptal Harry. „Omlou–“

„Ne,“ řekl Severus. Jen to jedno slovo.

Harry tiše stál na místě a jeho mozek zběsile pátral po možnostech. Severus stál mezi ním a oknem, což byla vážně škoda, protože pád z této výšky by kouzelníka nezabil.

„Vaše knihy vás zradily, Pottere,“ řekl Severus, stále tím hlasem vodorovně napínaným miliony tun. „Neřekly vám tu jedinou věc, kterou jste potřeboval vědět. Příběhy vás nemohou naučit, jaké je ztratit někoho, koho jste miloval. To je něco, čemu nikdy neporozumíte, dokud to nezažijete sám.“

„Můj otec,“ zašeptal Harry. Byl to jeho nejlepší odhad, jediná věc, která ho mohla zachránit. „Můj otec se vás pokusil zachránit před šikanováním.“

Severusovu tvář roztáhl děsivý úsměv a muž vykročil směrem k Harrymu.

A prošel kolem něj.

„Sbohem, Pottere,“ řekl Severus, neohlížeje se na své cestě pryč. „Od tohoto dne si budeme mít jen málo co říci.“

A u rohu se muž zastavil a bez otočení naposledy promluvil.

„Váš otec byl tím rváčem,“ řekl Severus Snape, „a co na něm vaše matka viděla, jsem až dodnes nechápal.“

Odešel.

Harry se otočil a přešel k oknu. Třesoucí se ruce položil na římsu.

Nikdy nikoho neobšťastňujte svými moudry, pokud přesně nevíte, o čem oba mluvíte. Pochopil jsem.

Harry chvíli zíral na mraky a drobné mrholení. Okno shlíželo na východní pozemky a bylo odpoledne, takže i pokud by slunce bylo přes mraky viditelné, Harry ho spatřit nemohl.

Ruce se mu přestaly třást, ale hrud' měl stále sevřenou, jako by byl stahován kovovými obručemi.

Takže jeho otec šikanoval ostatní.

A jeho matka byla povrchní.

Možná z toho později vyrostli. Zdálo se, že dobří lidé jako profesorka McGonagallová o nich měli neuvěřitelně vysoké mínění, a nemohlo to být *jen* proto, že byli hrdinnými mučedníky.

Samozřejmě to byla jen chabá útěcha, když vám bylo jedenáct, brzo se z vás měl stát puberták, a přemýšleli jste, jak vás to může ovlivnit.

Tak příšerné.

Tak smutné.

Tak hrozný život Harry měl.

Když se dozvěděl, že jeho genetičtí rodiče nebyli dokonalí, hned se kvůli tomu musel chvíli soužit a litovat se.

Možná by si mohl postěžovat Lesathu Lestrangleovi.

Harry četl o mozkomorech. Obklopoval je chlad, temnota a strach, vysávali z vás všechny vaše šťastné myšlenky a v tom prázdnu se všechny vaše nejhorší vzpomínky draly na povrch.

Dokázal si představit sám sebe v Lesathově kůži, vědom si toho, že jeho rodiče jsou na doživotí v Azkabanu, v tom místě, ze kterého nikdy nikdo neuprchl.

A Lesath si určitě představuje sám sebe na místě své matky, ve strachu, chladu a temnotě, kde je sama se svými nejhoršími vzpomínkami i ve svých snech, každou vteřinu každého dne.

Na okamžik si Harry představil svou vlastní mámu a tátu v Azkabanu, kde z nich mozkomoři vysávají život a berou jim šťastné vzpomínky na jejich lásku k němu. Jen na okamžik, než jeho představivost vyrazila pojistky, ohlásila nouzové vypnutí a řekla mu, aby si to už nikdy znovu nepředstavoval.

Bylo správné udělat něco takového komukoli, i té druhé nejzkaženější osobě na světě?

Ne, řekla moudrost Harryho knih, ne dokud existuje jiná možnost, naprosto jakákoli.

A pokud kouzelnický soudní systém nebyl tak dokonalý jako jejich vězení – a to při zvážení všech věcí znělo dost nepravděpodobně – někde v Azkabanu byla naprosto nevinná osoba, možná i víc než jedna.

Harryho pálilo v hrdle a do očí se mu začaly drát slzy. Chtěl všechny azkabanské vězně teleportovat do bezpečí a z nebe svolat plameny a vypálit to příšerné místo do základů. Ale nemohl, protože nebyl Bůh.

A Harry si vzpomněl, co mu profesor Quirrell řekl tehdy pod hvězdami: *Někdy, když mi tento zkažený svět přijde až příliš nenávistný, přemýšlím, jestli by tu mohlo být nějaké jiné místo, kde bych mohl být... Ale hvězdy jsou až příliš daleko... A zajímalo by mě, o čem bych snil, kdybych spal po tak dlouhou, předlouhou dobu...*

Právě teď se Harrymu tenhle zkažený svět zdál neobyčejně nenávistný.

A Harry nedokázal pochopit profesorova slova; zrovna tak to mohl být projev mimozemšťana nebo umělé inteligence, něčeho postaveného na tak odlišném základě od Harryho, že se jeho mozek nedokázal donutit, aby takovým způsobem fungoval.

Nemohli jste opustit svou domovskou planetu, dokud na ní stále byla místa jako Azkaban.

Museli jste zůstat a bojovat.

28. Redukcionismus – Pokusné přeměňování

Pozn. autora: Tohle by opět mělo být samozřejmé, ale názory prezentované Severusem Snapem nezbytně neodpovídají těm autorovým.

„Dobrá,“ polkl Harry. „Dobrá, Hermiono, to stačí, můžeš přestat.“

Bílá cukrová pilulka před Hermionou stále ani v nejmenším nezměnila tvar či barvu, a to přesto, že se Hermiona soustředila usilovněji, než ji Harry kdy viděl, oči pevně zavřené, kapičky potu na čele, třesoucí se ruka, kterou svírala hůlku –

„Hermiono, *přestaň!* Nebude to fungovat, Hermiono, prostě nemůžeme stvořit věci, které ještě neexistují.“

Hermionino sevření hůlky se pomalu uvolnilo.

„Měla jsem dojem, že už to cítím,“ hlas z ní vyšel jen jako chabý šepot. „Myslela jsem, že cítím, jak se to začíná přeměňovat, ale jen na chvíli.“

V Harryho krku jako by uvízla hrudka. „Asi sis to jen představovala. Doufala jsi příliš.“

„Asi ano,“ řekla. Vypadala, jako by se chtěla rozplakat.

Harry pomalu vzal do ruky mikrotužku, natáhl se přes list papíru plný přeškrtnutých položek a čárou škrtl

položku ,LÉK NA ALZHEIMERA‘.

Přeměněnou pilulku by nikoho nemohli přimět sníst. Ale přeměňování, alespoň tedy ten druh, který oni dokázali, neočarovávalo předměty – neproměnilo by obyčejné koště na létající. Takže pokud by Hermiona tu pilulku vůbec dokázala stvořit, byla by to *nemagická* pilulka, a fungovala by z normálních materiálních důvodů. Mohli by potají udělat pilulky pro mudlovskou laboratoř, nechat je *prostudovat* a prozkoumat, než přeměna vyprchá... nikdo na světě by netušil, že v tom měla prsty magie, byl by to prostě další vědecký průlom...

Taky to nebylo něco, co by mohlo napadnout kouzelníky. Samotné *vzory atomů* je tolik nezajímaly, nepovažovali neočarované *materiální* věci za potenciálně mocné. Když to nebylo magické, nebylo to zajímavé.

O něco dřív se Harry *velmi* potají – ani Hermioně o tom neřekl – pokusil přeměnit nanotechnologii a lá Eric Drexler. (Pokusil se vytvořit stolní nanotovárnu, samozřejmě, ne maličké sebereplikující assembly, nebyl šílený.) Kdyby se mu to bylo povedlo, dosáhl by božství prvním tahem.

„To je pro dnešek všechno, že?“ řekla Hermiona. Ležela zhroucená ve svém křesle s hlavou opřenou o opěradlo; na její tváři byla vidět únava, u Hermiony velmi neobvyklá.

Ráda předstírala, že žádné meze nemá, alespoň když byl Harry poblíž.

„Ještě jeden pokus,“ řekl Harry opatrně, „ale jenom maličkost, plus by to doopravdy mohlo fungovat. Schovával jsem si ho nakonec, protože jsem doufal, že aspoň skončit bychom mohli s nějakým úspěchem. Je to skutečná věc, ne jako světelné meče. Už to i vytvořili v laboratoři, ne jako lék na Alzheimeru. A je to generická substance, ne specifická, jako u těch zapomenutých knih, které jsi se pokoušela zkopírovat přeměněním. Nakreslil jsem ti diagram molekulární struktury. Chceme jen, aby to vydrželo déle, než se kdy předtím povedlo, a se všemi vlákny vyrovnanými, a s jejich konci zapuštěnými do diamantu.“ Harry vylovil list milimetrového papíru.

Hermiona se narovnala, vzala ho a se zamračením se na něj podívala. „Tohle *všechno* jsou uhlíkové atomy? A Harry, jak se to jmenuje? Nemůžu to přeměnit, když nevím, jak se to nazývá.“

Harry se zatvářil znechuceně. Stále ještě měl problém si na tyhle věci zvyknout, nemělo by záležet na tom, jak se něco *jmenuje*, když víte, co to *je*. „Říká se tomu uhlíkové nanotrubičky. Je to druh fullerenu, který byl objeven zrovna tento rok. Je přibližně stokrát silnější než ocel, a má jen šestinu její hmotnosti.“

Hermiona překvapeně vzhlédla od milimetrového papíru. „Tohle je *skutečné*?“

„Jo,“ řekl Harry, „jen je obtížné vytvořit to po mudlovsku. Pokud bychom toho dokázali vytvořit dost, mohli bychom vyrobit orbitální výtah až na geosynchronní oběžnou dráhu nebo i výš, což je, co se delta-v týká, na půli cesty kamkoli ve Sluneční soustavě. Plus by tím šlo vystřelovat satelity na solární pohon jako konfety.“

Hermiona se znovu zamračila. „Je to *bezpečné*?“

„Nechápu, proč by nemělo,“ řekl Harry. „Uhlíkové nanotrubičky jsou v podstatě jen povlak grafitu vytvarovaným do kruhové trubičky, a grafit je ta věc, která se dává do tužek –“

„Já vím, co je grafit, Harry,“ řekla Hermiona. Roztržitě si pročísla vlasy a svažila obočí, jak hleděla na list papíru.

Harry se natáhl do kapsy a vytáhl bílou nit, na obou koncích uvázanou do šedého plastového kroužku. Přidal pár kapek vteřinového lepidla, aby spojil oba konce nitě s kroužky, aby to bylo možné proměnit jako jeden celek. Kyanoakrylát, pokud si Harry vybavoval dobře, fungoval pomocí kovalentních vazeb, a blíž už jste se ve světě, skládajícím se z nepatrných individuálních atomů, k pojmu ‚pevného předmětu‘ přiblížit nemohli. „Až budeš

připravená,“ řekl Harry, „pokus se tohle přeměnit do řady spojených uhlíkových nanovláken ukotvených do dvou pevných diamantových kroužků.“

„Dobrá...“ řekla Hermione pomalu. „Harry, mám pocit, že jsem něco opomenula.“

Harry bezmocně pokrčil rameny. *Možná jsi jen unavená.* Věděl ale, že nemá cenu to říkat nahlas.

Hermiona opřela hůlku o jeden plastový kroužek a chvíli z něj nespouštěla oči.

Na stole ležely dva malé kroužky blyštícího se diamantu, spojené dlouhým černým vláknem.

„Proměnilo se to,“ řekla Hermione. Znělo to, jako by se pokoušela znít nadšeně, ale došla jí energie. „Co teď?“

Harry se kvůli nedostatku nadšení své výzkumné partnerky cítil trochu skleslý, ale dělal co mohl, aby to nedával najevo; třeba by ji to mohlo naopak rozveselit. „Teď ověřím, jestli to udrží váhu.“

Měli připravený velký rám ve tvaru dvou spojených písmen A, který Harry sestrojil kvůli dřívějšímu pokusu s diamantovými pruty – pevné diamantové objekty jste pomocí přeměnění mohli vytvořit snadno, jen nevydržely. V tom pokusu měřili, jestli přeměněním dlouhého diamantového prutu v kratší diamantový prut půjde

zvednout zavěšené těžké závaží, neboli zda jde přeměňováním způsobit napětí – což, jak se ukázalo, šlo.

Harry opatrně zavěsil jeden kroužek blyštícího se diamantu na železný háček na vrcholu rámu, pak na spodní kroužek zavěsil kovový háček, a na ten začal navěšovat závaží.

(Harry požádal Weasleyovy, aby pro něj celé soustrojí přeměnili, a dvojčata se na něj nevěřícně podívala, jako by nedokázala pochopit, pro jaký druh žertíku by něco *takového* mohl chtít, ale na nic se neptali. A jejich přeměnění podle nich mělo vydržet přibližně tři hodiny, takže Harrymu a Hermioně ještě zbýval čas.)

„Sto kilo,“ řekl Harry o minutu později. „Nemyslím si, že by takhle tenké ocelové vlákno takovou váhu udrželo. Mělo by to unést ještě podstatně víc, ale já už víc závaží nemám.“

Následovalo další ticho.

Harry se narovnal a přešel zpátky ke stolu, posadil se na židli a slavnostně udělal fajfku vedle ,uhlíkových nanovláken‘. „Tak,“ řekl Harry, „*tohle* fungovalo.“

„Ale tohle nemá opravdové využití, ne, Harry?“ řekla Hermiona s hlavou opřenou v dlaních. „Chci říct, že i kdybychom to dali vědcům, nepomůže jim to se naučit, jak

vyrábět hodně uhlíkových nanovláken jen prostudováním toho našeho.“

„Něco by se z toho naučit mohli,“ řekl Harry, „Hermiono, vždyť se na to *podívej*, to nepatrné tenké vlákno drží všechnu tu váhu, právě jsme stvořili něco, co žádná mudlovská laboratoř nedokáže –“

„Ale dokáže to jakákoli jiná čarodějka,“ řekla Hermiona. Teď byla únava v jejím hlase znát. „Harry, myslím, že nám to nefunguje.“

„Myslíš náš vztah?“ řekl Harry. „Skvěle! Rozejděme se.“ To vyvolalo slabý úsměv. „Myslím náš výzkum.“

„Ach, Hermiono, jak jsi jen *mohla!*“

„Jsi sladký, když se chováš hnusně,“ řekla. „Ale Harry, tohle je šílenost, mně je dvanáct, tobě jedenáct, je naivní si myslet, že objevíme něco, na co před námi ještě nikdo nepřišel.“

„To doopravdy říkáš, že bychom se měli přestat snažit odhalit tajemství magie, když jsme to nezkoušeli ještě ani *měsíc?*“ řekl Harry a snažil se do hlasu vložit výzvu. Ve skutečnosti se cítil stejně unavený jako Hermiona. Žádný z těch *dobrych* nápadů nefungoval. Učinil zatím jen jediný objev, který stál za zmínku, ten mendelovský vzor, a o tom Hermioně ani nemohl říct, aniž by porušil svůj slib Dracovi.

„Ne,“ řekla Hermiona. Její mladá tvář vypadala velmi vážně a dospěle. „Říkám, že právě teď bychom měli *studovat* všechno, co už kouzelníci znají, abychom tyhle věci mohli dělat, až dostudujeme v Bradavicích.“

„Um...“ řekl Harry. „Hermiono, vážně to nerad říkám takhle, ale představ si, že bychom se rozhodli odložit výzkum až na později, a první věc, kterou bychom po vystudování zkusili, by bylo přeměnění léku na Alzheimeru, a ono by to *fungovalo*. Cítili bychom se... no, nemyslím si, že slovo *hloupě* by přesně vystihovalo, jak bychom se cítili. Co když je tu něco podobného, co bude fungovat?“

„Není to *fér*, Harry!“ řekla Hermiona. Hlas se jí teď třásl, jako by byla na pokraji slz. „Takovou váhu nemůžeš lidem *nakládat*! Není naše *povinnost* takové věci dělat, jsme *děti*!“

Na chvíli Harryho napadlo, co by se stalo, kdyby Hermioně někdo řekl, že musí bojovat s nesmrtelným Pánem zla, jestli by se proměnila v jednoho z těch ufňukaných sebelítostivých hrdinů, o kterých Harry ve svých knížkách nikdy nevydržel číst.

„Tak jako tak,“ řekla Hermiona, a hlas se jí třásl, „už v tom nechci pokračovat. Nevěřím, že by děti mohly

dokázaly věci, které dospělí nedokážou, to se děje jen v příbězích.“

V učebně se rozhostilo ticho.

Hermiona začala vypadat trochu vystrašeně a Harry věděl, že jeho vlastní výraz ochladl.

Nebolelo by to tolik, kdyby ta samá myšlenka Harryho už nenapadla – že zatímco třicet let by už na vědecký průlom mohlo být pozdě a dvacet let přibližně tak akorát, a že sice existovali lidé, kteří dostali doktorát v sedmnácti a dědicové, kteří se ve čtrnácti stali skvělými králi nebo generály, ale že v jedenácti se do učebnic dějepisu ještě nikdo nedostal.

„Dobrá,“ řekl Harry. „Vymyslet něco, co dospělí nedokážou. To je tvá výzva?“

„Takhle jsem to nemyslela,“ řekla Hermiona, hlas z ní vyšel jen jako vystrašený šepot.

Harry s námahou odtrhl zamračený výraz od Hermiony. „Nejsem rozzlobený na *tebe*,“ řekl. Hlas měl navzdory vší své snaze chladný. „Jsem rozzlobený na, já nevím, na všechno. Ale nejsem ochotný prohrát, Hermiono. Prohrazení vždycky správné řešení. Zjistím, jak udělat něco, co dospělý kouzelník nedokáže, a pak se na to podíváme. Co ty na to?“

Nastalo další ticho.

„Dobře,“ řekla Hermiona trochu kolísavým hlasem. Zvedla se z křesla a přešla ke dveřím opuštěné učebny, ve které pracovali. Ruku položila na kliku. „Zůstáváme přáteli, že? A i kdybys nedokázal na nic přijít –“

Hlas se jí zadrhl.

„Tak spolu budeme dál studovat,“ řekl Harry. Hlas teď měl ještě chladnější.

„Umm, tak teda zatím ahoj,“ řekla Hermiona, rychle vyšla ze třídy a zavřela za sebou dveře.

Občas Harry svou temnou stránku nesnášel, a to dokonce i ve chvílích, kdy byl pod jejím vlivem.

A ta jeho část, která si myslela přesně to samé jako Hermiona, že ne, děti *nedokážou* věci, které nedokážou ani dospělí, právě říkala všechny ty věci, na jejichž vyslovení byla Hermiona příliš vystrašená, jako: *To sis teda vybral sakra těžkou výzvu, a hochu, tímhle se parádně ztrapníš a aspoň pak budeš vědět, že jsi selhal.*

A ta jeho část, která si prohry zrovna neužívala, velmi chladným hlasem odpověděla: *Hah, sklapněte a sledujte.*

Byl téměř čas na oběd, ale Harryho to nezajímalo. Ani se neobtěžoval vylovit z váčku svačinu. Jeho žaludek trochu hladovění vydrží.

Kouzelnický svět byl maličký, nepřemýšleli jako vědci, o vědě nic nevěděli, nezpochybňovali věci, ve kterých vyrostli, na své stroje času ani nedávali ochranná pouzdra, hráli famfrpál, celá kouzelnická Anglie byla menší než jedno malé mudlovské město, nejlepší kouzelnická škola vzdělávala jen do sedmnácti let věku, *hloupé* nebylo tohle v jedenácti považovat za výzvu, *hloupé* bylo *předpokládat*, že kouzelníci vědí, co dělají, a že už otrhali všechno nízko visící ovoce, kterého by si někdo mnoha vědeckých oborů znalý mohl všimnout.

Prvním krokem bylo udělat si seznam všech magických omezení, které si dokázal vybavit, všech věcí, které údajně byly nemožné.

Druhým krokem bylo označit omezení, která z vědeckého hlediska dávala *nejmenší* smysl.

Třetím krokem bylo upřednostnit omezení, která by nejspíš nezpochybňoval někdo, kdo vědě *nerozumí*.

Čtvrtým krokem bylo přijít se způsoby, jak na ně zaútočit.

Když usedala u havraspárského stolu vedle Mandy, cítila se Hermiona pořád ještě trochu roztřeseně. Hermionin oběd se skládal ze dvou dílů ovoce (nakrájené rajče a oloupané mandarinky), tří dílů zeleniny (mrkev, mrkev a

další mrkev), jednoho dílu masa (smažená stehýnka z tlustobřicha, jejichž nezdravou kůrčičku opatrně odstranila), a z jednoho dílu čokoládového dortu, který si zaslouží tím, že sní ty ostatní díly.

Nebylo to tak strašné jako hodina lektvarů, o té doteď mívala noční můry. Ale tentokrát to způsobila *ona* a *cítila se toho být terčem*. Jen na chvíličku, než se ta příšerná chladná temnota odvrátila a řekla, že na ni rozhněvaná není, protože ji nechtěla vystrašit.

A pořád přetrvával pocit, že si předtím něčeho nevšimla, něčeho opravdu důležitého.

Ale neporušili přece žádné z pravidel přeměňování... že ano? Nevytvořili žádnou tekutinu, žádný plyn, nejednali podle příkazů profesora obrany...

Ta *pilulka*! To bylo něco, co by mohlo být sněženo!

...no, ne, nikdo by nesnědl jen tak někde se povalující pilulku, a stejně to ve skutečnosti nefungovalo – pokud ano, mohli by na to jednoduše seslat *Finite Incantatem*, ale stejně to bude muset Harrymu říct a dohlédnout na to, aby se o tom nikdy nezmiňovali před profesorkou McGonagallovou, aby jim nebylo studium přeměňování už navždy zapovězeno...

Hermioně začínalo být špatně od žaludku. Odstrčila od sebe talíř, protože nemohla nic sníst.

Zavřela oči a začala si v duchu recitovat pravidla přeměňování.

„Nikdy nic nepřeměním v tekutinu ani plyn.“

„Nikdy nepřeměním nic, co vypadá jako jídlo, nebo by se nějak jinak mohlo dostat do lidského těla.“

Ne, opravdu tu pilulku *neměli* zkoušet přeměňovat, nebo je to aspoň mělo *napadnout*... byla tak zaujatá Harryho geniálním nápadem, že ani *nemyslela*...

Pocit nevolnosti v Hermionině žaludku se zhoršoval. Měla pocit, že něco v její mysli čeká na rozpoznání, obraz mladé ženy, která se promění v babiznu, váza, ze které se stanou dvě tváře...

A tak pokračovala s vybavováním si pravidel přeměňování.

Když se Harry přestal snažit přeměnit vzduch před sebou do kancelářské svorky, klouby na jeho ruce svírající hůlku byly úplně bílé. Nebylo by bezpečné přeměnit svorku na vzduch, ale neviděl jediný důvod, proč by to mělo být nebezpečné naopak. Jen to nemělo být *možné*. Ale proč ne? Vzduch byl stejně skutečnou substancí jako cokoli jiného...

No, možná tohle omezení *dávalo* smysl. Vzduch byl dezorganizovaný, všechny jeho molekuly jedna vůči druhé

neustále měnily své postavení. Možná jste substancí nemohli vnutit novou formu, pokud ona substance nezůstávala stabilní dostatečně dlouho, abyste ji ovládli, a to přesto, že i atomy v pevných tělesech neustále vibrovaly...

Čím více Harry selhával, tím větší chlad cítil a tím zřetelnější bylo všechno kolem.

Dobrá. Další položka seznamu.

Bylo možné přeměnit jen celé věci. Nemohli jste přeměnit *polovinu* zápalky do jehly, museli jste přeměnit *celou věc*. To bylo také důvodem, proč, když byl předtím díky Dracovi uvězněn v té učebně, nemohl prostě přeměnit válcovitý průřez zdi na houbu a vydlabat z ní kamenem dost na to, aby se protáhl ven. Musel by vnutit novou formu celé zdi, a možné i kusu Bradavic, jen aby změnil tu jedinou část.

A to bylo *směšné*.

Věci byly tvořené atomy. Spoustou maličkých bodů. *Neexistovala žádná spojitost, žádná pevnost*, jen elektromagnetické síly, které ty maličké body držely ve vzájemných vztazích...

Mandy Brocklehurstová se zarazila s vidličkou na půli cesty k ústům. „Huh,“ řekla Su Li, která seděla naproti teď

už prázdnému místu vedle ní, „co to do Hermiony vjelo?“

Harry chtěl zabít svou gumu.

Snažil se přeměnit malý kousek na tom růžovém kvádříku v ocel, odděleně od zbytku gumy, a guma odmítala spolupracovat.

Muselo to být konceptuální omezení, ne skutečné. Muselo.

Věci byly tvořené atomy, a každý atom byl malou oddělenou věcí. Atomy držely pohromadě u kovalentních vazeb díky kvantové mlze sdílených elektronů, nebo u krátkých vzdáleností u iontové vazby nebo van der Waalsových sil jen magnetismem.

Když došlo na podstatu věci, i protony a neutrony v atomových jádrech byly maličké samostatné věci. I kvarky uvnitř protonů a neutronů byly droboučkými samostatnými částčkami! V realitě, ve světě kolem, se prostě nevyskytovalo *nic*, co by odpovídalo lidskému vnímání pevných těles. Všechno to byly jen nepatrné body.

A volné přeměňování přece už od začátku záleželo na vaší mysli. Žádná slova, žádná gesta. Jen čistý koncept formy, striktně oddělené od substance, vnucený substancí,

považované za oddělitelnou od její formy. Tohle, hůlka, a to, co z vás dělalo kouzelníka.

Kouzelníci nedokázali přeměňovat části věcí, dokázali přeměňovat jen to, co jejich mozky vnímaly jako celky, ale to jen proto, že hluboko uvnitř *nevěděli*, že všechno jsou v podstatě jen atomy.

Harry se na to vědění soustředil, jak jen dokázal, na *skutečný fakt*, že ta guma byla jen uspořádáním atomů, všechno bylo jen uspořádáním atomů a atomy z té malé části, kterou hodlal přeměnit, byly *zrovna tak* platným uspořádáním, jako jakékoli jiné uspořádání, na které dokázal pomyslet.

Ale ani tak Harry nedokázal proměnit část gumy, to přeměnění se prostě nedělo.

Tohle. Je. Směšné.

Harryho klouby na hůlce znovu zbělaly. Bylo mu *zle* z experimentálních výsledků, které *nedávaly žádný smysl*.

Možná úspěšný průběh přeměnění znemožňovalo to, že *nějaká* část jeho mozku pořád přemýšlela o okolí jako o objektech. Myslel na uspořádání atomů, které tvořilo jeho *gumu*. Myslel na uspořádání atomů, které tvořilo *malý celek*.

Bylo na čase posunout se o úroveň výš.

Harry pevněji zatlačil hůlkou na malou část gumy, a snažil se prohlédnout tu iluzi, kterou nevědci považovali za realitu, svět lavic a židlí, vzduchu a gum a lidí.

Když jste procházeli parkem, vnější svět, který vás obklopoval, existoval uvnitř vašeho mozku v podobě vzruchů mezi neurony. Vjem jasně modré oblohy nebyl něčím, co by bylo nad vámi, byl ve vašem vizuálním kortexu, a váš vizuální kortex se nacházel v zadní části vašeho mozku. Všechny vjemy toho zřetelného světa se ve skutečnosti odehrávaly uvnitř té tiché kostěné jeskyně, kterou jste nazývali svou lebkou, v místě, ve kterém sídlilo vaše *já* a nikdy, *nikdy* ho neopouštělo. Pokud byste chtěli pozdravit *skutečnou osobu*, nepotřásli byste jí rukou, ale jemně zaťukali na lebku a řekli: „Jak se ti tam daří?“ Tam lidé byli, tam ve skutečnosti žili. A ten *obraz* parku, o kterém jste si mysleli, že jím *procházíte*, byl něčím, co se objevilo uvnitř vašeho mozku díky zpracování signálů, které dostával ze sítnic očí.

Nebyla to *lež*, jak si mysleli buddhisté, Májá za závojem neskrývala nic neuvěřitelně mystického a nečekaného, to, co leželo za iluzí parku byl *skutečný park*, ale přesto park zůstával *iluzí*.

Harry neseseděl uvnitř učebny.

Harry se nedíval na gumu.

Harry byl uvnitř Harryho lebky.

Vnímal zpracovaný obraz, který jeho mozek dával dohromady ze signálů vysílaných jeho sítnicí.

Skutečná guma byla někde jinde, ne v tomto obraze.

A skutečná guma nebyla taková jako na obraze, který si o ní vytvořil Harryho mozek. Idea gumy jakožto *pevného předmětu* byla něčím, co existovalo jen uvnitř jeho vlastního mozku, v temenním laloku, který se staral o chápání tvaru a prostoru. Skutečná guma byla uspořádáním atomů držících při sobě pomocí elektromagnetických sil a sdílených kovalentních elektronů, zatímco se v okolí molekuly vzduchu odrážely jedna od druhé a od molekul gumy.

Skutečná guma byla mnohem dál a Harry, uvnitř své lebky, ji nikdy nemohl zcela pojmout, mohl si o ní jen vytvářet představy. Ale *jeho hůlka měla moc*, dokázala proměňovat věci v *okolní realitě*, jen Harryho vlastní předsudky ji *omezovaly*. Někde za závojem Máji se *skutečná věc* za Harryho konceptem ‚hůlky‘ dotýkala soustavy atomů, které Harryho mysl vnímala jako ‚kousek gumy‘, a pokud by ona hůlka byla schopná přeměnit to uspořádání atomů, které Harry považoval za ‚celou gumu‘, neexistoval sebemenší důvod, proč by nemohla přeměnit i to druhé uspořádání...

Ale přeměnění dál nefungovalo.

Harry zaťal zuby a posunul se o *další* úroveň výš.

Koncept gumy jakožto odděleného předmětu, který si jeho mysl vytvářela, byl *očividným nesmyslem*.

Byla to mapa, která neodpovídala a *nemohla* odpovídat danému území.

Lidé si svět modelovali pomocí různých úrovní organizace. Jejich myšlenky o tom, jak fungují státy, jak fungují lidé, jak fungují orgány, jak fungují buňky, jak fungují molekuly, jak fungují kvarky, byly *oddělené*.

Když Harryho mozek potřeboval přemýšlet o gumě, přemýšlel o pravidlech, která se na gumy vztahovala, jako ‚gumy dokážou odstranit čáry tužkou‘. Jen když jeho mozek potřeboval odhadnout, co se stane na nižší chemické úrovni, jen v tu chvíli začal přemýšlet – jako by to bylo něco odděleného – o molekulách gumy.

Ale to všechno bylo jen v *mysli*.

Harryho mysl sice měla oddělené *představy* o zákonitostech, kterými se řídily gumy, ale to neznamenal, že existoval nějaký *samostatný fyzikální zákon*, který by chování gum řídil.

Harryho mysl pro modelování reality používala několik úrovní organizace, a na každé úrovni měla odlišné domněnky. Ale to všechno byla jen *mapa*, skutečné území

takhle nevypadalo, *realita samotná* měla jen *jedinou* úroveň organizace, kvarky, byl to sjednocený nízkourovňový proces fungující podle jednoduchých matematických zákonů.

Nebo tak tomu alespoň Harry věřil předtím, než objevil magii. Ale guma magická nebyla.

A i pokud by guma *byla* magická, ta představa, že by mohla *skutečně existovat* jedna pevná oddělená guma byla *nemožná*. Věci jako gumy *nemohly* být základními elementy reality, byly příliš velké a komplikované, aby to byly atomy, *musely* být tvořeny částicemi. Neexistovaly věci, které byly *fundamentálně komplikované*. Automatická víra, kterou Harryho mozek měl v gumu jakožto oddělený předmět, byla jednoduše *špatně*, byla to záměna mapy a území, guma existovala jen jakožto oddělená představa v Harryho mnohoúrovňovém *modelu* světa, ne jako oddělený element jednoúrovňové reality.

...přeměnění *pořád ani nezačalo*.

Harry ztěžka dýchal, neúspěšné přeměňování bylo skoro stejně vysilující jako úspěšné, ale k čertu s tím, přece to nevzdá *ted'*.

Dobrá, pryč s tím smetím z devatenáctého století.

Realitu netvořily atomy, nejednalo se o soustavu biliónů maličkých kuliček vibrujících všude kolem. To byla jen

další lež. Vnímání atomů jako malých teček byla jen další z příhodných halucinací, ke kterým se lidé upírali, protože nechtěli čelit nelidsky cizímu tvaru podpovrchové reality. Nemohlo být divu, že jeho pokusy o přeměňování založené na této představě nefungovaly. Pokud chtěl moc, musel opustit své lidství, musel své myšlení donutit konfrontovat skutečnou podobu kvantové mechaniky.

Neexistovaly žádné částice, existovaly jen shluky amplitud v multičásticovém konfiguračním prostoru, a to, co si jeho mozek tak posedle představoval jako gumu, nebylo ničím jiným, než obřím faktorem ve vlnové funkci, která náhodou faktorovala, neměla oddělenou existenci o nic víc, než měl zvláštní existenci pevný faktor 3 skrytý v čísle 6, pokud jeho hůlka dokázala alternovat faktory v přibližně faktorizovatelné vlnové funkci, pak by taky sakra měla být schopná alternovat o něco menší faktor, který si Harryho mozek představoval jako část materiálu gumy –

Hermiona uháněla chodbami, její boty ztěžka dopadaly na kamennou dlažbu, přerývaně dýchala, adrenalin z šoku jí pořád proudil v krvi.

Jako obrázek mladé ženy před proměněním v babiznu, jako pohár, ze kterého se stávají dvě tváře.

Co to dělali?

Co to dělali?

Dorazila k učebně a prsty jí nejdřív sklouzly po klice, jak byly zpocené, ale uchopila ji pevněji, a dveře se otevřely –

– jediným pohledem postřehla Harryho, jak zírá na malý růžový obdélník na stole před ním –

– a pár kroků od něj maličké černé vlákno, z té vzdálenosti takřka neviditelné, neslo všechnu tu váhu –

„Harry, ven z učebny!“

Na Harryho tváři se objevil šok a na nohy se postavil tak rychle, že málem upadl, zastavil se jen aby ten malý

růžový obdélník sebral ze stolu, a vyběhl ze dveří, sama už ustoupila stranou a hůlku měla namířenou na to vlákno –

„Finite Incantatem!“

A Hermiona dveře znovu zabouchla zrovna když se zevnitř ozval ohlušující rachot sto kilo padajícího kovu.

Lapala po dechu, celou cestu sem běžela bez zastavení. Byla zmáčená potem a nohy a stehna ji pálily, jako by byly v plamenech, na Harryho otázky by nedokázala odpovědět ani za všechny galeony na světě.

Hermiona zamrkala a uvědomila si, že začíná padat, ale Harry ji chytil a jemně ji posadil na zem.

„...zdravě...“ dokázala zašeptat.

„Cože?“ řekl Harry, který byl bledší než ho kdy viděla.

„...cítíš, se, zdravě...“

Harry začínal vypadat ještě vyděšeněji, když mu ta otázka došla. „Nemyslím... nemyslím si, že mám nějaké symptomy –“

Hermiona na chvíli zavřela oči. „Dobře,“ hlesla. „Chytit, dech.“

To chvíli zabralo. Harry dál vypadal vyděšeně. To bylo jedině dobře, možná ho to poučí.

Hermiona se natáhla do váčku, který jí Harry koupil, a vyprahlým hrdlem zašeptala „vodu“, vytáhla láhev a mohutnými doušky ji vypila.

A pak stejně ještě chvíli trvalo, než znovu mohla mluvit. „Porušili jsme pravidla, Harry,“ řekla ochraptělým hlasem. „Porušili jsme pravidla.“

„Nevím...“ Harry polkl. „Pořád nevím jak, *promýšlel* jsem to, ale –“

„Zeptala jsem se, jestli je to přeměňování bezpečné, a *ty jsi mi to potvrdil!*“

Nastalo ticho.

„To je všechno?“ zeptal se Harry.

Mohla by zakřičet.

„Harry, ty to nechápeš?“ řekla. „Je to vytvořené z drobných vláken, co kdyby se rozpadly, kdo ví, co by se mohlo stát, *nezeptali jsme se profesorky McGonagallové!*

Nechápeš, co jsme dělali? Experimentovali jsme s přeměňováním. *Experimentovali jsme s přeměňováním!*“

Nastalo další ticho.

„Jo...“ řekl Harry pomalu. „To je pravděpodobně jedna z těch věcí, které se nám ani neobtěžují říct, protože jsou příliš očividné. Netestujte geniální nové nápady pro přeměňování sami v nepoužívané učebně, aniž byste se poradili s profesorem.“

„Mohl jsi nás oba zabít, Harry!“ Hermiona věděla, že to není fér, i ona na tom omylu měla podíl, ale stejně na něj měla vztek, vždycky zněl tak sebejistě a strhl ji bezmyšlenkovitě s sebou. „Mohli jsme zkazit bezchybný rekord profesorky McGonagallové!“

„Ano,“ řekl Harry, „tak jí o tom neřekneme, dobrá?“

„Musíme přestat,“ řekla Hermiona. „Musíme s tím přestat, nebo si něco uděláme. Jsme příliš mladí, Harry, tohle nemůžeme dělat, ne v tuhle chvíli.“

Přes Harryho tvář přelétl chabý úsměv: „Umm, v tom se tak trochu pleteš.“

A pozvedl malý růžový kvádrík, gumu se světlou kovovou skvrnou.

Hermiona na ni zmateně zírala.

„Kvantová mechanika nestačila,“ řekl Harry. „Musel jsem se dostat až k bezčasové fyzice, než se to chytlo.“

Musel jsem vnímat, že hůlka vnucuje *vztah* mezi oddělenými minulými a budoucími realitami, místo toho, aby něco *měnila* v průběhu času – a to stačilo, Hermiono, viděl jsem za iluzi objektů a vsadil bych se, že na světě neexistuje žádný jiný kouzelník, který by to mohl dokázat. I pokud by nějaký mudlorozený znal bezčasové formulace kvantové fyziky, byla by to pro něj jen víra v podivné a neskutečné kvantové pohádky, *neviděl* by to jako *realitu*, nepřijal by, že svět, který zná, je jen iluze. Přeměnil jsem *část* gumy, aniž bych přeměnil *celou věc*.“

Hermiona znovu zvedla hůlku a namířila ji na gumu.

Na okamžik se na Harryho tváři objevil vztek, ale neudělal žádný pohyb, aby ji zastavil.

„*Finite Incantatem*,“ řekla Hermiona. „Prober to s profesorkou McGonagallovou, než se o to pokusíš znovu.“

Harry přikývl, i když tvář měl pořád trochu sevřenou.

„A stejně budeme muset přestat,“ řekla Hermiona.

„*Proč?*“ řekl Harry. „Nechápeš, co to znamená, Hermiono? Kouzelníci *nevědí* všechno! Je jich příliš málo a je ještě méně těch, kteří rozumí vědě, opravdu neotrhali všechno nízko visící ovoce –“

„Není to *bezpečné*,“ řekla Hermiona. „A pokud *dokážeme* objevit nové věci, pak je to ještě *nebezpečnější*! Jsme *příliš*

mladí! Jednu velkou chybu už jsme udělali, příště můžeme prostě zemřít!“

Pak sebou Hermiona cukla.

Harry se od ní odvrátil a začal pomalu, zhluboka dýchat.

„Prosím nezkoušej to dělat sám, Harry,“ řekla Hermiona třesoucím se hlasem. „Prosím.“

Prosím nenut mě řešit, jestli to mám nahlásit profesorů Kratiknotovi.

Na dlouho nastalo ticho.

„Takže ty chceš, abychom prostě jen studovali,“ řekl Harry. Cítila, že se snaží vytlačit z hlasu vztek. „Jen studovali.“

Hermiona si nebyla jistá, zda by něco měla říkat, ale... „Jako jsi ty studoval, umm, bezčasovou fyziku, ne?“

Harry se na ni znovu podíval.

„To, co jsi udělal,“ řekla Hermiona váhavým hlasem, „to nepřišlo díky *našim* experimentům, že? Dokázal jsi to, protože jsi přečetl spoustu knih.“

Harry otevřel pusku, pak ji zase zavřel. Na jeho obličeji byl frustrovaný výraz.

„Dobrá,“ řekl Harry. „Co takhle. Budeme studovat, a pokud vymyslím něco, co *vážně* bude stát za zkoušku, napřed se zeptáme učitele a teprve pak to zkusíme.“

„Skvělé,“ řekla Hermiona. Neupadla úlevou, ale to jen proto, že už na zemi seděla.

„Půjdeme na oběd?“ řekl Harry opatrně.

Hermiona přikývla. Ano. Oběd zněl dobře. Tentokrát doopravdy.

Opatrně se z kamenné podlahy postavila na nohy a zamrkala, když na ni její tělo zaječelo -

Harry na ni namířil hůlku, a řekl „*Wingardium Leviosa*.“

Hermiona zamrkala, když se ta hrozná váha na jejích nohách smrskla do snesitelné.

Na Harryho tváři probleskl úsměv. „Je možné něco *přizvednout*, aniž bychom to vznášeli úplně,“ řekl.

„Pamatuješ si na náš experiment?“

Hermiona mu úsměv bezmocně oplátila, i když měla zato, že by dál měla být naštvaná.

A vydala se k Velké síni, cítila se na nohou pozoruhodně a úžasně lehce, jak na ni Harry opatrně udržoval namířenou hůlku.

Zvládl to udržet jen pět minut, ale důležité bylo, že s tím vůbec přišel.

Minerva pohlédla na Brumbála.

Brumbál jí tázavý pohled oplácel. „Rozuměla jste něčemu z toho?“ řekl, vyveden z míry.

Byly to ty naprosto nejpropracovanější nesmysly, jaké kdy Minerva slyšela. Cítila se trochu zahanbeně, že přivolala ředitele, aby je vyslechl, ale dostala jasné instrukce.

„Obávám se, že ne,“ řekla profesorka McGonagallová škrobeně.

„Takže,“ řekl Brumbál. Stříbrný plnovous se zhoupl směrem od ní, jiskřivý pohled starého kouzelníka přelétl zase jinam. „Máš podezření, že dokážeš něco, co ostatní kouzelníci nedokážou, něco, co považujeme za nemožné.“

Všichni tři stáli v ředitelově soukromé přeměňovací pracovně, kam jí Brumbálův patron, zářící fénix, řekl, aby Harryho přivedla, jen chvíli potom, co ho zastihl její vlastní patron. Světlo sem padalo střešními okny a osvětlovalo sedmihrotý alchymistický diagram, nakreslený uprostřed kruhové místnosti. Byl trochu zaprášený, což Minervu skličovalo. Výzkum přeměňování byl jedním z Brumbálových velkých koníčků, a ačkoli věděla, že poslední dobou trpí nedostatkem času, netušila, že až *takovým*.

A teď se Harry Potter chystal vyplýtvat ředitelova času ještě víc. Rozhodně za to nemohla vinit *Harryho*. Udělal, co udělat měl, když za ní přišel s tím, že dostal nápad na něco, o čem se v současnosti věřilo, že to v přeměňování

není možné, a ona sama udělala přesně to, co jí bylo pro takovou chvíli nakázáno: přikázala Harrymu, ať mlčí a nic jí neříká, dokud se všichni nepřesunou na zabezpečené místo a neproberou to s panem ředitelem.

Kdyby Harry začal tím, že by jí *specificky* řekl, co si myslí, že dokáže, neobtěžovala by se.

„Podívejte, je to těžké vysvětlit,“ řekl Harry, který zněl trochu v rozpacích, „ale v podstatě je to tak, že to, čemu věříte, je v rozporu s tím, čemu věří vědci, a v tomto případě upřímně očekávám, že vědci budou vědět víc než kouzelníci.“

Minerva by si povzdechla nahlas, kdyby se nezdálo, že Brumbál bere celou tu věc velmi vážně.

Harryho nápad pocházel z čisté neznalosti, z ničeho jiného. Pokud jste přeměnili polovinu kovové koule na skleněnou, pak *celá* koule změnila formu. Změnit část znamenalo změnit *celek*, a to znamenalo oddělit jednu formu a nahradit ji jinou. Co to vůbec *znamená* přeměnit jen polovinu kovové koule? Že ta kovová koule *jako celek* měla stejnou formu jako předtím, ale *polovina* té koule měla odlišnou formu?

„Pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová, „to, co chcete udělat, není jen nemožné, je to *nelogické*. Pokud změníte polovinu něčeho, změnil jste *celek*.“

„Samozřejmě,“ řekl Brumbál, „ale Harry je hrdina, takže by se mohlo stát, že dokáže i věci, které jsou logicky nemožné.“

Minerva by obrátila oči v sloup, kdyby už dlouhou dobu nebyla vůči těmto věcem otupělá.

„Předpokládejme, že by to *bylo* možné,“ řekl Brumbál, „napadá vás nějaký důvod, proč by se výsledky nějak měly lišit od běžného přeměňování?“

Minerva se zamračila. Skutečnost, že ten koncept byl doslova nepředstavitelný, jí to poněkud komplikovala, ale snažila se zaměřit na podstatu věci. Přeměnění vnucené jen polovině kovové koule...

„Zvláštní jevy ve styčné ploše?“ řekl Minerva. „Ale to by se nemělo lišit od přeměnění celých věcí do formy se dvěma odlišnými částmi...“

Brumbál přikývl. „To si myslím i já. A Harry, pokud je tvá teorie správná, znamená to, že to, co chceš udělat, je *přesně* totéž jako jakékoli jiné přeměnění, jen se vztahuje na část předmětu, místo na celek? *Vůbec žádné* změny ve zbytku?“

„Ano,“ řekl Harry pevně, „přesně o to tu jde.“

Brumbál na ni znovu pohlédl. „Minervo, napadá vás jakýkoli důvod, proč by to mělo být nebezpečné?“

„Ne,“ řekla Minerva, když dokončila zpytování své paměti.

„Ani mě ne,“ řekl ředitel. „Dobrá tedy, vzhledem k tomu, že se by se mělo jednat o postup ve všech ohledech analogický k běžnému přeměňování, a vzhledem k tomu, že nás nenapadá jakýkoliv důvod, proč by to mělo být nebezpečné, myslím, že druhý stupeň opatrnosti bude stačit.“

Minerva byla překvapená, ale neprotestovala. Brumbál byl v přeměňování podstatně zkušenější než ona, zkusil doslova tisíce nových přeměnění, aniž by kdy zvolil příliš nízký stupeň opatrnosti. Použil přeměnění *v boji*, a *pořád byl naživu*. Pokud si ředitel myslel, že druhý stupeň stačí, pak stačil.

To, že Harry určitě selže, bylo, samozřejmě, naprosto nepodstatné.

Začali s nastavováním ochran a detekčních sítí. Nejdůležitější síť byla ta, která zajišťovala, aby žádný přeměněný materiál neunikl do vzduchu. Harry bude uzavřen v oddělené schránce se svou vlastní zásobou vzduchu, jen pro jistotu, jenom jeho hůlce bude dovoleno za štít proniknout, a rozhraní bylo utěsněné. Byli v Bradavicích, takže nemohli jednoduše přemístit pryč materiál, který by vykazoval známky spontánního

vznícení, ale mohli ho vystřelit střešním oknem téměř stejně rychle – všechna okna se právě z toho důvodu otevírala ven. Harry sám by zmizel jiným oknem při první známce nebezpečí.

Harry je sledoval při práci a na tváři měl trochu vyděšený výraz.

„Nebojte se,“ vsunula profesorka McGonagallová doprostřed svého výkladu, „téměř jistě to nebude zapotřebí, pane Pottere. Pokud bychom *očekávali*, že se něco pokazí, nebylo by vám dovoleno to ani vyzkoušet. Jedná se jen o běžná předběžná opatření pro přeměňování, které nikdo nikdy dříve nevyzkoušel.“

Harry polkl a přikývl.

A o pár minut později byl Harry vpraven do bezpečnostní židle a položil svou hůlku na kovovou kouli, která by, soudě podle výsledků jeho testů, pro něj měla být příliš velká, než aby ji zvládl přeměnit dříve než za třicet minut.

A za *dalších* pár minut se Minerva s malátným pocitem opírala o zeď.

Na skleněné kouli byla malá skvrna v místě, o které se opírala Harryho hůlka.

Harry neřekl *říkal jsem vám to*, ale ten samolibý výraz na jeho zpoceně tváři to říkal za něj.

Brumbál na kouli sesílal analytická kouzla, a každou chvílí vypadal zaujatější a zaujatější. Jeho tvář omládla o třicet let.

„Fascinující,“ řekl Brumbál, „přesně, jak nám to popsal. Prostě přeměnil část předmětu, aniž by přeměnil celek. Říkal jsi, že je to skutečně jen konceptuální omezení, Harry?“

„Ano,“ řekl Harry, „ale hluboké, nestačí jen *vědět*, že se jedná o konceptuální omezení. Musel jsem potlačit tu část svého mozku, která za tu chybu může, a místo toho myslet na podpovrchovou realitu, kterou odhalili vědci.“

„Skutečně fascinující,“ řekl Brumbál. „Beru to tak, že jakémukoliv jinému kouzelníkovi by něco takového zabralo měsíce studia, pokud by to vůbec kdy dokázal? A mohl bych tě požádat, abys přeměnil nějaké další předměty?“

„Pravděpodobně ano, a samozřejmě,“ řekl Harry.

O půl hodiny později se Minerva cítila stejně udiveně, ale byla už podstatně klidnější, pokud šlo o bezpečnostní rizika.

Bylo to totéž, krom toho, že to bylo logicky nemožné.

„Myslím, že to stačí, pane řediteli,“ řekla Minerva konečně. „Mám podezření, že částečné přeměňování je namáhavější než ten běžný druh.“

„S praxí se to zlepšuje,“ řekl vyčerpaný a bledý chlapec nejistým hlasem, „ale ano, máte pravdu.“

Extrahování Harryho z ochran zabralo další minutu. Pak ho Minerva dovedla k mnohem pohodlnějšímu křeslu a Brumbál se vytasil s ledovou limonádou.

„*Gratuluji*, pane Pottere!“ řekla profesorka McGonagallová a myslela to vážně. Vsadila by téměř cokoli, že to nebude fungovat.

„Gratulace jsou skutečně na místě,“ řekl Brumbál, „ani já jsem v přeměňování neučinil žádné původní objevy, dokud mi nebylo čtrnáct. Od časů Dorotei Senjak žádný génius nerozkvetl takto brzy.“

„Díky,“ řekl Harry a zněl trochu překvapeně.

„Nicméně,“ řekl Brumbál zamyšleně, „myslím, že by bylo nejmoudřejší tuto šťastnou událost udržet zcela v tajnosti, alespoň prozatím. Harry, mluvil jsi o svém nápadu s někým jiným, než jsi vyhledal profesorku McGonagallovou?“

Nastalo ticho.

„Um...“ řekl Harry. „Nechci nikoho předhodit inkvizici, ale řekl jsem o tom jednomu dalšímu studentovi –“

Ta slova z profesorčiných úst téměř vybuchla. „Cože? Vy jste mluvil o naprosto nové formě přeměňování se

studentem předtím, než jste konzultoval uznanou autoritu? Máte vůbec tušení, jak *nezodpovědné* to bylo?“

„Omlouvám se,“ řekl Harry, „neuvědomil jsem si to.“

Ten chlapec vypadal přiměřeně vystrašeně a Minerva cítila, jak se něco uvnitř ní uvolnilo. Alespoň, že Harry chápal, jak pošetilé to bylo.

„Musíš slečnu Grangerovou zapřísáhnout k mlčenlivosti,“ řekl Brumbál vážně. „A neříkej to nikomu dalšímu, pokud pro to neexistuje mimořádně dobrý důvod, a i je nechej přísahat.“

„Ah... proč?“ zeptal se Harry.

Minerva nad tím také přemýšlela. Ředitel znovu uvažoval tak daleko dopředu, že se nechytala.

„Protože dokážeš něco, čemu by o tobě nikdo nevěřil,“ řekl Brumbál. „Něco naprosto nečekaného. Může to pro tebe být kritická výhoda, Harry, a musí to tak zůstat. Prosím, v tomto mi důvěřuj.“

Profesorka McGonagallová přikývla, její tvář neukazovala nic z jejího vnitřního zmatení. „Prosím udělejte to, pane Pottere,“ řekla.

„Dobrá...“ řekl Harry pomalu.

„Jakmile dokončíme zkoumání tvých materiálů,“ dodal Brumbál, „můžeš trénovat částečné přeměňování, a to pouze přeměnění skla na ocel a oceli na sklo, se slečnou

Grangerovou jako tvou pozorovatelkou. Přirozeně, pokud někdo z vás bude mít podezření na nějaký druh nevolnosti z přeměňování, ihned nás uvědomte.“

Těsně předtím, než Harry opustil pracovnu, se s rukou na klice otočil a řekl: „Když už tu jsme, nevšiml si někdo z vás nějakých změn u profesora Snapea?“

„Změn?“ zeptal se ředitel.

Minerva nedovolila, aby se jí na obličeji objevil její ironický úsměv. Samozřejmě, že ten hoch se stále obával ‚zlého mistra lektvarů‘, protože žádným způsobem nemohl vědět, že Severusovi se dá věřit. Bylo by přinejmenším velmi zvláštní Harrymu vysvětlovat, že Severus je stále zamilovaný do jeho matky.

„Jde mi o to, jestli se v poslední době nějak změnilo jeho chování,“ zeptal se Harry.

„Nevšiml jsem si...“ řekl ředitel pomalu. „Proč se ptáš?“

Harry zavrtěl hlavou. „Nechci vyvolat předsudky ve vašem vlastním pozorování tím, že bych vám to řekl. Jen ho, řekněme, mějte na očích?“

To Minervu zneklidnilo více, než by dokázalo jakékoli přímé obvinění.

Harry se jim oběma uctivě uklonil a odešel.

„Albusi,“ řekla Minerva po tom, co chlapec zmizel, „jak jste věděl, že Harryho máte brát vážně? Já bych si myslela, že jeho nápad je jednoduše nemožný!“

Tvář starého kouzelníka zvažněla. „Ze stejného důvodu, proč to musí zůstat v tajnosti, Minervo. Ze stejného důvodu, proč jsem vám řekl, abyste za mnou přišla, pokud bude Harry někdy něco takového tvrdit. Protože to je moc, kterou Voldemort nezná.“

Trvalo pár vteřin než jí to došlo.

A pak jí po těle přejelo ledové zamrazení, jako vždycky, když si na to vzpomněla.

Začalo to jako normální přijímací pohovor, Sybilla Trelawneyová se ucházela o místo profesorky jasnoviectví.

*PŘÍCHOD TOHO, V JEHOŽ MOCI JE PORAZIT PÁNA
ZLA, SE BLÍŽÍ,*

*NAROZEN TĚM, KTERÍ SE MU JIŽ TŘIKRÁTE
POSTAVILI,*

*NAROZEN, KDYŽ SEDMÝ MĚSÍC ROKU UMÍRÁ,
A PÁN ZLA HO OZNAČÍ ZA SOBĚ ROVNÉHO,
ON VŠAK BUDE MÍT MOC, JAKOU PÁN ZLA NEZNÁ,
A PROTO JEDEN MUSÍ ZNIČIT VŠE, AŽ NA SAMOTNÝ
ZBYTEK TOHO DRUHÉHO,*

*PROTOŽE TYTO DVĚ ODLIŠNÉ DUŠE NEMOHOU
EXISTOVAT VE STEJNÉM SVĚTĚ.*

Nezdálo se, že by ta příšerná slova, vyřčená tím strašným, dunivým hlasem, mluvila o něčem, jako je částečné přeměnění.

„Možná opravdu ne,“ řekl Brumbál, když se mu to Minerva pokusila vysvětlit. „Přiznávám, že jsem spíš doufal v něco, co by nám mohlo pomoci najít Voldemortův viteál, ať už ho ukryl kdekoli. Ale...“ Starý kouzelník pokrčil rameny, „věštby jsou zapeklitá věc, Minervo, a nejlepší bude nic neriskovat. I ta nejmenší věc se může ukázat rozhodující, pokud je nečekaná.“

„A co si myslíte, že chtěl naznačit o *Severusovi*?“ řekla Minerva.

„To nemám nejmenší tušení,“ řekl Brumbál, „pokud tím Harry nepodniká tah proti Severusovi a nemyslí si, že otevřená otázka by mohla být vzata vážně, zatímco otevřené obvinění by bylo odmítnuto. A pokud je tomu skutečně tak, pak si Harry správně odvodil, že bych nevěřil, že tomu tak je. Jednoduše bez předsudků pozorujme, jak nás požádal.“

Dohry, 1:

„Umm, Hermiono?“ řekl Harry velmi nesmělým hlasem. „Myslím, že ti dlužím jednu fakt, fakt, fakt velkou omluvu.“

Dohry, 2:

Oči Alissy Cornfootové byly lehce zamlžené, když hleděla na mistra lektvarů, který právě uštěďřoval její třídě přísný proslov; s malou bronzovou fazolkou v ruce zmiňoval něco o křičících kalužích lidského masa. Už od začátku tohoto školního roku měla problém při lektvarech udržet pozornost. V jednom kuse zírala na jejich příšerného, zlého, umaštěného profesora, a snila o zvláštních školních trestech. Pravděpodobně s ní bylo něco vážně *v nepořádku*, ale prostě si nedokázala pomoci – „Au!“ řekla najednou Alissa.

Snape ji právě bezchybně trefil bronzovou fazolkou do čela.

„Slečno Cornfootová,“ řekl mistr lektvarů kousavým hlasem, „toto je delikátní lektvar, a pokud nebudete dávat pozor, zraníte nejen sebe, ale i své spolužáky. Přijďte za mnou po hodině.“

Ta poslední věta tomu sice nepomohla, ale snažila se usilovněji a zvládla výukou proplout, aniž by někoho roztavila.

Po hodině se Alissa přiblížila ke katedře. Jedna její část chtěla pokorně stát s tváří v rozpacích a rukama pokorně sevřenýma za zády, ale nějaký tichý instinkt jí řekl, že to by mohl být *špatný nápad*. Takže místo toho jen stála na místě s neutrálním výrazem v postoji, jaký se slušel pro mladou dámu, a řekla: „Pane profesore?“

„Slečno Cornfootová,“ řekl Snape, aniž by vzhlédl od pergamenů, které známkoval. „Vaše city neopětuji, vaše pohledy mě začínají znepokojoval, od nynějška budete své oči držet na uzdě. Je to dostatečně jasné?“

„Ano,“ vydala Alissa přidušené písknutí. Snape ji propustil a ona ze třídy utekla s tvářemi žhnoucími jako tekutá láva.

29. Egocentrická předpojatost – Weasleyovic krysa, třetí generál

Pozn. autora: Luosha v komentáři poukázala na to, že teorie empatie z 27. kapitoly (používáte svůj vlastní mozek k simulování cizího) není tak docela známým vědeckým faktem. Současné důkazy tímto směrem ukazují, ale zatím jsme neanalyzovali mozkové obvody a nemáme potvrzení. V podobném duchu – bezčasové formulace kvantové fyziky (zmíněné v 28. kapitole) jsou tak elegantní, že by mě šokovalo, kdyby se zjistilo, že konečná teorie obsahuje čas, ale také zatím ještě nejsou potvrzené.

Kdykoli poslední dobou slyšela jiné studenty povídat si o ní a o Harrym, cítila Hermiona v břiše nervozitu. Dnešního rána ve sprše vyslechla rozhovor mezi Padmou a Morag, a byla to poslední kapka v už tak velmi přeplněném poháru.

Začínala si myslet, že pouštět se do rivality s Harrym Potterem byl strašlivý omyl.

Kdyby se prostě od Harryho Pottera *držela dál*, mohla být Hermionou Grangerovou, nejtalentovanější akademickou hvězdou Bradavic, která Havraspáru získávala víc bodů než kdokoli jiný. Nebyla by *tak* slavná jako Chlapec-který-přežil, ale byla by slavná *sama za sebe*.

Místo toho Chlapec-který-přežil získal akademickou soupeřku, jejíž jméno náhodou bylo Hermiona Grangerová.

A co hůř, šla s ním na rande.

Nápad zažít s Harrym Romanci zpočátku vypadal přitažlivě. Přečetla pár takových knih, a pokud v Bradavicích někdo byl kandidátem na hrdinčin milostný zájem, očividně to byl Harry Potter. Chytrý, vtipný, slavný, občas strašidelný...

Takže Harryho donutila jít s ní na rande.

Ale tím teď byla jen jeho milostným zájmem.

Nebo ještě hůř, jednou z možností na jeho večerním programu.

Dnes ráno byla ve sprchové kabině a právě se chystala pustit vodu, když zvenčí uslyšela hihňání. A zaslechla, jak Morag mluví o tom, že ta mudlorozená holka proti Ginevře Weasleyové pravděpodobně nevyhraje, a pak Padminy spekulace o tom, že Harry Potter by se mohl rozhodnout, že je chce *obě*.

Skoro jako by nechápaly, že to DÍVKY měly večer na výběr, a KLUCI se o ně měli přetahovat.

Ale ani tohle nebyla ta část, která ji opravdu zbolela. Ta přišla až když v jednom testu profesorky McGonagallové získala 98 bodů, a po škole se nerozlétlo,

že nejvíc bodů v tom předmětu získala Hermiona Grangerová, ale že rivalka Harryho Pottera dostala o sedm bodů víc než on.

Pokud jste se příliš přiblížili k Chlapci-který-přežil, stali jste se součástí jeho příběhu.

Na vlastní jste neměli nárok.

A Hermionu napadlo, že by se mohla jednoduše stáhnout, ale to by bylo příliš smutné.

Ale přála si získat *nazpět* to, čeho se nedopatřením vzdala, když se nechala zaškatulkovat jako Harryho rivalka. Chtěla být samostatnou osobou a ne Harryho třetí nohou. Chtěla toho snad příliš?

Jakmile jste do této pasti spadli, bylo těžké vyškrábat se ven. Bez ohledu na to, kolik bodů jste získali při vyučování, dokonce i když jste udělali něco, co stálo za speciální oznámení u večeře, vždycky to jen znamenalo, že se zase snažíte trumfnout Harryho Pottera.

Myslela si, že na něco přijde.

Na něco, co *nebude* vypadat, jako by se odrážela vzhůru na opačném konci Harryho houpačky.

Bude to těžké.

Půjde to proti její povaze.

Bude se muset utkat s někým velmi zlým.

A bude muset požádat o pomoc někoho ještě *horšího*.

Hermiona zvedla ruku, aby zaklepala na ty hroživé dveře.

Zaváhala.

Uvědomila si, že se chová *hloupě*, a zvedla ruku o něco výš.

Znovu se pokusila zaklepat.

Její ruce se ale jaksi nepodařilo dotknout dveří.

A pak se dveře stejně rozlétly dokořán.

„No tedy,“ řekl pavouk, prodlévající na své pavučině, „to opravdu bylo tak těžké ztratit jeden Quirrell bod, slečno Grangerová?“

Hermiona jen stála na místě se zvednutou rukou a rudnoucími tvářemi. *Bylo.*

„Dobrá, slečno Grangerová, budu milosrdný,“ řekl zlý profesor Quirrell, „považujte ten bod za ztracený. Tak, zbavil jsem vás těžké volby. Už cítíte vděčnost?“

„Pane profesore,“ zvládla ze sebe Hermiona dostat hlasem, který byl pisklavý jen malinko, „mám dost Quirrell bodů, že ano?“

„To skutečně máte,“ řekl profesor Quirrell, „ačkoliv teď už máte o jeden méně. Strašné, že? A teď si představte, že když se mi nebude líbit důvod, proč jste sem přišla, můžete jich ztratit dalších padesát. Možná vám je odeberu postupně – jeden... druhý... třetí...“

Hermioniny tváře zrudly ještě víc. „Jste skutečně zlý, řekl vám to už někdy někdo?“

„Slečno Grangerová,“ řekl profesor Quirrell vážně, „může být nebezpečné rozdávat podobné komplimenty, pokud nebyly plně zasloužené. Příjemce by se mohl cítit rozpačitě a nehodně a mohl by získat chuť udělat něco, čím by vaší chvále dostál. Nuže, o čem jste se mnou chtěla mluvit, slečno Grangerová?“

Byl čtvrtek po obědě a Harry s Hermionou v knihovně okupovali malý výklenek, kde měli seslaný *Quietus*, aby si mohli povídat. Harry ležel na zemi na břicho s lokty opřenými o podlahu a hlavou v dlaních, nohama uvolněně kopal za sebou. Hermiona seděla v bohatě polstrovaném křesle, které pro ni bylo příliš velké, jako by byla hermionovou náplní cukrátky.

Harry navrhl, že jako první krok by mohli jen přečíst názvy všech knih v knihovně, a pak by Hermiona mohla přečíst všechna shrnutí jejich obsahu.

Hermiona to považovala za úžasný nápad. Nic takového v knihovně ještě nikdy nezkoušela.

Bohužel v jejich plánu byla drobná chybka.

Totíž, oba byli Havraspáři.

Hermiona se začetla do knihy s názvem *Magická mnemotechnika*.

Harry se začetl do knihy s názvem *Skeptický kouzelník*.

Oba si mysleli, že jen pro jednu udělají malou výjimku, a ani jednomu nedošlo, že je nemožné, aby přečtení všech titulů knih v knihovně dokončili bez ohledu na to, jak moc se budou snažit.

Ticho jejich malého koutku bylo přerušeno dvěma slovy.

„Ale ne,“ řekl náhle Harry hlasitě a znělo to, jako by z něj ta slova vyrvali.

Znovu nastalo ticho.

„To *neudělal*,“ řekl Harry tím samým hlasem.

Pak slyšela, jak se Harry začal bezmocně hihňat.

Hermiona zvedla hlavu od knížky.

„Dobrá,“ řekla, „o co jde?“

„Právě jsem zjistil, proč se nikdy nemáš ptát Weasleyů na jejich rodinnou krysou,“ řekl Harry. „Je to *vážně* příšerný a neměl bych se smát, ale jsem hrozný člověk.“

„Ano,“ řekla Hermione upjatě, „to jsi. Podělíš se?“

„Dobře, nejdřív kontext. Je tu celá kapitola věnovaná konspiračním teoriím o Siriusovi Blackovi. Pamatuješ si, kdo to je, že?“

„Samozřejmě,“ řekla Hermione. Sirius Black byl zrádce, přítel Jamese Pottera, který Voldemortovi vyzradil místo

pobytu Harryho rodičů.

„Takže se ukázalo, že je tu dost, no, řekněme *nesrovnalostí*, spojených s Blackovým odsouzením do Azkabanu. Nekonal se žádný soud a zodpovědným mladším ministrem, když bystrozoři Blacka zatkli, nebyl nikdo jiný než Kornelius Popletal, náš současný ministr kouzel.“

To Hermioně znělo trochu podezřele a taky to řekla.

Harry vleže na podlaze a s očima upřenýma do knihy pokrčil rameny. „Podezřelé věci se stávají v jednom kuse a pokud se zabýváš vymýšlením konspiračních teorií, vždycky si dokážeš najít *něco*.“

„Ale *žádný soud*?“ řekla Hermiona.

„Bylo to hned po porážce Pána zla,“ řekl Harry vážným hlasem, „panoval tehdy neuvěřitelný chaos, a když bystrozoři Blacka vystopovali, stál uprostřed ulice po kotníky v krvi a smál se. Dvacet svědků vypovědělo, že zabil otcova přítele Petera Pettigrewa a s ním dvanáct lidí kolem. Neříkám, že souhlasím s tím, že se nedostal před soud. Ale mluvíme tu o kouzelnících, takže to není o nic podezřelejší než, já nevím, ty věci, na které někdo upozorňuje, když se chce hádat, kdo zabil Johna F. Kennedyho. No, Sirius Black je prostě kouzelnický Lee Harvey Oswald. Existují nejrůznější konspirační teorie o

tom, kdo *ve skutečnosti* zradil mé rodiče, a jedním z favoritů je právě Peter Pettigrew, a tady se to začíná komplikovat.“

Hermiona fascinovaně naslouchala. „Ale jakou má tohle souvislost s Weasleyovic rodinnou krysou –“

„Okamžiček,“ řekl Harry, „právě se k tomu dostávám. Takže: po Pettigrewově smrti vyšlo najevo, že byl špehem pro Dobro – ne dvojitým agentem, prostě jen někým, kdo čmuchal kolem a zjišťoval věci. V tom byl dobrý už jako teenager, i v Bradavicích měl pověst člověka, který odhaluje všemožná tajemství. A ta konspirační teorie tvrdí, že Pettigrew se ještě v Bradavicích stal neregistrovaným zvěromágem, jeho zvěromágská forma bylo něco malého, takže mohl cupitat kolem a poslouchat hovory. Hlavním problémem tu je, že zvěromágové jsou vzácní, a dokázat to jako teenager by bylo vážně nepravděpodobné, takže ta teorie samozřejmě tvrdí, že můj otec a Black byli neregistrovanými zvěromágy také. A podle té teorie Pettigrew zabil dvanáct lidí kolem, proměnil se do své malé zvěromágské formy a utekl. Michael Shermer uvádí, že se tu dají najít čtyři další problémy. Zaprvé, jen Black věděl, kde mí rodiče jsou.“ (Harryho hlas byl trochu ztuhlý, když to říkal.) „Za druhé, Black byl už od začátku pravděpodobnějším podezřelým

než Pettigrew, existuje zvěst, že se Black ještě v Bradavicích pokusil zabít jednoho studenta, a taky pochází z jedné té vážně odporné čistokrevné rodiny, Bellatrix Blacková je jeho sestřenice. Za třetí, Black byl dvacetkrát lepší bojový mág než Pettigrew, i když nebyl tak chytrý. Souboj mezi těmi dvěma by byl jako profesor Quirrell versus profesorka Prýtová. A za čtvrté, Black stál na ulici a *smál se*.“

„Ale ta *krysa* –“ řekla Hermiona.

„Jasně,“ řekl Harry, „no, abych to zkrátil, Bill Weasley si usmyslel, že krysa jeho mladšího bratra Percyho je Pettigrew ve zvěromágské podobě.“

Hermioně klesla čelist.

„Ano,“ řekl Harry, „jeden by nečekal, že Zlý Pettigrew bude žít smutný a marný život jako domácí krysa zrovna u nepřátelské kouzelnické rodiny. Buď by byl u Malfoyů, nebo ještě pravděpodobněji daleko v Karibiku po plastické operaci. No každopádně Bill svého mladšího brášku Percyho omráčil, znehybnil a chytil krysu, rozeslal všemožné nouzové zprávy po sovách –“

„Ale *ne*,“ řekla Hermiona, jako by z ní ta slova vyrvali.

„– a nějak se mu podařilo přivolat Brumbála, ministra kouzel a vrchního bystrozora –“

„To *neudělal!*“ řekla Hermiona

„A samozřejmě, když se tam všichni dostali, mysleli si, že se zbláznil, ale stejně na tu krysu seslali *Veritas Oculum*, jen pro jistotu, a hádej, co objevili?“

Umřela by. „Krysu.“

„Vyhráváš sušenku! Takže dotáhli chudáka Billa Weasleyho ke svatému Mungovi a ukázalo se, že jde o docela běžné vypuknutí schizofrenie, některým lidem se to prostě stane, zvláště mladým mužům ve vysokoškolském věku. Byl přesvědčený, že je mu devadesát sedm let a už zemřel a vrátil se zpátky v čase do svého mladšího já. A na antipsychotika reagoval fakt dobře, už je zase normální a všechno je v pořádku, až na to, že lidi teď už ve vztahu k Blackovi tolik nemluví o konspiračních teoriích a Weasleyových se nikdy nesmíš ptát na jejich rodinnou krysu.“

Hermiona se bezmocně hihňala. Bylo to opravdu příšerné a neměla by se smát, byla hrozný člověk.

„Nerozumím jedné věci,“ řekl Harry, když jejich hihňání odeznělo, „proč se Black snažil chytit Pettigrewa, namísto aby utíkal tak rychle, jak jen dokázal. Musel vědět, že po něm bystrozoři půjdou. Zajímaloby mě, jestli ten důvod zjistili, než ho poslali do Azkabanu? Vidiš, to je zrovna ten důvod, proč lidé, kteří jsou naprosto jednoznačně vinní,

stejně musí projít celým legálním procesem a jít před soud.“

S tím musela Hermiona souhlasit.

Brzy na to Harry svou knihu dočetl, zatímco Hermiona byla v té své teprve v polovině. Ta její byla mnohem složitější než Harryho, ale stejně se kvůli tomu cítila zahanbeně. A pak musela *Magickou mnemotechniku* vrátit zpátky na policičku a vyrazit, protože nastal čas čelit tomu nejděsivějšímu předmětu v Bradavicích, LÉTÁNÍ NA KOŠTĚTI.

Harry ji při její cestě doprovázel jako bojový letoun doprovázející smutné malé vyhlídkové letadélko na jeho cestě k vlastnímu pohřbu, přestože jeho vlastní létání začínalo až o hodinu a půl později.

Pak se s ní tichým, soucitným hlasem rozloučil, a ona odešla na travnatá pole Zkázy.

A následovala spousta ječení a téměř-padání a příšerných setkání se smrtí a zem byla pokaždé na *naprosto* nevhodném místě a slunce ji pálilo do očí a Morag ji málem ohlušila a Mandy si myslela, že je *nenápadná* s tím, jak se jí pořád snaží být nablízku, aby ji mohla chytit, kdyby spadla, a ona věděla, že se ostatní studentky smějou jim oběma, ale raději Mandy nic neřekla, protože si vlastně nepřála zemřít.

Po deseti milionech let hodina skončila a ona se ocitla zpátky na zemi, kam patřila, až do příštího čtvrtka.

Pro Hermionu byla naprostá a neproniknutelná záhada, *proč* se tohle všichni musí učit, když jakmile budou dospělí, budou se moci kamkoli přemístit nebo odletaxovat nebo použít přenášedlo. V dospělosti nikdo doopravdy nepotřeboval létat na koštěti, bylo to jako muset v tělocviku hrát vybíjenou.

Alespoň měl Harry dost slušnosti na to, aby se tvářil zahanbeně kvůli tomu, že jemu to jde.

O několik hodin později byla v mrzimorské studijní místnosti s Hannah, Susan, Leanne a Megan. Profesor Kratiknot, na učitele překvapivě ostýchavý, se jí zeptal, jestli by třeba náhodou nemohla na chvíli pomoci těmto čtyřem s jejich úkoly z formulí i přesto, že nebyly z Havraspáru, a Hermiona cítila takovou hrdost, že málem *pukla*.

Hermiona vzala kus pergamenu, vylila na něj trochu inkoustu, roztrhla ho na čtyři kusy, zmačkala je a odhodila na stůl.

Jí by stačilo ho jen zmačkat, ale díky tomu všemu to víc připomínalo nepořádek, a to pomáhalo, když jste trénovali své první uklízací kouzlo.

Hermiona nastražila oči a uši a řekla. „Dobrá, zkuste to.“

„Evertó.“

„Evertó.“

„Evertó.“

„Evertó.“

Nemyslela si, že zaregistrovala úplně všechny problémy. „Můžete to zkusit ještě jednou?“

O hodinu později Hermiona usoudila, že 1. Leanne a Megan byly tak trochu lajdačky, ale když jste jim řekli, aby něco nepřestávaly trénovat, udělaly to, 2. Hannah a Susan byly soustředěné a odhodlané až do té míry, že jim musela říct, aby *zpomalily, uvolnily se a přemýšlely* o věcech, místo aby se tak moc *snažily* – myšlenka, že ty dvě budou brzy *její*, byla zvláštní – a 3. Mrzimorům pomáhala ráda, v celé studovně panovala velmi optimistická atmosféra.

Když před večerí odešla, našla Chlapce-který-přežil, jak čeká, aby ji doprovodil, a přitom si čte knihu. Polichotilo jí to a také ji to trochu znepokojilo, protože se nezdálo, že by se Harry bavil s kýmkoli jiným kromě ní.

„Věděl jsi, že ve čtvrtém ročníku v Mrzimoru je jedna dívka metamorfomág?“ řekla Hermiona, zatímco mířili k Velké síni. „Dokáže si změnit vlasy do úplně rudé, jakože ne jako weasleyovská rudá, ale rudá jako značka stop, a

když se polila horkým čajem, proměnila se v černovlasého chlapce, dokud se zase neovládla.“

„Vážně? Cool,“ řekl Harry trochu roztržitě. „Umm, Hermiono, jenom abych se ujistil, víš, že zítra je poslední den pro zápis do armád profesora Quirrella, že?“

„Ano,“ řekla Hermiona. „Armády zlého profesora Quirrella.“ Hlas jí zněl trochu vztekle, i když Harry samozřejmě neměl tušení proč.

„Hermiono,“ řekl Harry podrážděně, „on není zlý. Je trochu temný a hodně zmijozelský. To není to samé jako zlý.“

Harry Potter měl pro věci příliš mnoho jmen, v tom byl ten problém. Byl by na tom lépe, kdyby celý vesmír jednoduše dělil na Dobro a Zlo. „Profesor Quirrell mě vyvolal před celou třídou, a řekl, abych na někoho *vypálila!*“

„Měl pravdu,“ řekl Harry suše. „Je mi líto, Hermiono, ale měl. Měla jsi střelit *mě*, nevadilo by mi to. Bojovou magii se nemůžeš naučit, pokud nebudeš cvičit proti skutečným protivníkům, za pomoci skutečných kouzel. A teď už si v zápasech vedeš dobře, ne?“

Hermioně bylo teprve dvanáct, takže to sice věděla, ale nedokázala to vyjádřit slovy, nedokázala vymyslet, co by měla říct, aby Harryho přesvědčila.

Profesor Quirrell vybral mladou dívku a přede všemi ji vyvolal a přikázal jí, aby bez provokace napadla spolužáka.

Nezáleželo na tom, jestli profesor Quirrell měl pravdu v tom, že se to potřebuje naučit.

Profesorka McGonagallová by nikdy nic takového neudělala.

Profesor Kratiknot by nikdy nic takového neudělal.

Možná ani profesor Snape by to neudělal.

Profesor Quirrell byl *ZLÝ*.

Ale nedokázala pro to najít slova a taky věděla, že Harry by jí to nikdy neuvěřil.

„Hermiono, mluvil jsem se staršími studenty,“ řekl Harry. „Profesor Quirrell možná bude *jediný* schopný učitel obrany, na kterého za celých sedm let v Bradavicích narazíme. Cokoli dalšího se můžeme naučit později, ale pokud chceme studovat obranu, musíme to udělat *tento rok*. Studenti, kteří se zapsali na tu mimoškolní aktivitu, se toho naučí spoustu, podstatně víc, než si na ministerstvu myslí, že by prváci měli vědět – věděla jsi, že se budeme učit kouzlo Patronus? V *lednu*?“

„*To* kouzlo Patronus?“ řekla Hermiona a hlas se jí překvapením zvýšil.

V jejích knihách stálo, že se jedná o jedno z nejsvětlejších známých kouzel, zbraň proti stvořením

Temnoty, sesílanou s čistě pozitivními emocemi. Nebylo to něco, co by čekala, že bude zlý profesor Quirrell učit – nebo co zařídí, aby bylo vyučováno, protože Hermiona si nedokázala představit, že on sám by to kouzlo dokázal seslat.

„Ano,“ řekl Harry. „Studenti se kouzlo Patronus obvykle učí až v pátém ročníku nebo i později! Ale profesor Quirrell říká, že ministerské rozvrhy byly sepsány mluvícími tlustočervy, a že schopnost sesílat Patrona závisí víc na emocích než na magické síle. Profesor Quirrell říká, že si myslí, že většina studentů dělá *podstatně* méně, než by mohla, a že to tento rok dokáže.“

Harry měl v hlase tón zbožné úcty jako vždy, když mluvil o profesoru Quirrellovi, takže Hermiona jen zatnula zuby a kráčela dál.

„Vlastně už jsem se zapsala,“ řekla Hermiona o něco tišším hlasem. „Dnes ráno. Do všeho, zrovna jak jsi říkal.“

Když už, tak už, znělo to obvyklé rčení.

Krom toho nechtěla *prohrát*, a pokud chtěla vyhrát, musela se učit.

„Takže ty tedy *budeš* v armádách?“ Harryho hlas náhle zněl nadšeně. „To je úžasné, Hermiono! Já už mám svůj seznam vojáků, ale jsem si jistý, že mi profesor Quirrell dovolí jednoho přidat nebo vyměnit –“

„Nepřidám se ke *tvé* armádě,“ Hermionin hlas byl ostrý. Věděla, že to je od něj rozumný předpoklad, ale *stejně* ji to rozčílilo.

Harry zamrkal. „Ale k armádě Draca Malfoye určitě taky ne. Takže chceš být v té třetí armádě? Dokonce i když se zatím ještě *neví*, kdo bude jejím generálem?“ Harry zněl překvapeně a trochu raněně a ona mu to nemohla mít za zlé, až na to, že mu to samozřejmě měla za zlé, protože tohle všechno byla jeho vina. „Ale proč ne v té *mojí*?“

„Přemýšlej o tom,“ utrhla se na něj Hermiona, „a možná ti to dojde!“

A pak zrychlila krok a Harryho s pokleslou čelistí nechala za sebou.

„Profesore Quirrelle,“ řekl Draco svým nejformálnějším hlasem, „musím protestovat proti vašemu ustanovení Hermiony Grangerové třetím generálem.“

„Ah?“ řekl profesor Quirrell, který se nenuceně a uvolněně rozvaloval na své židli. „Tak do toho, pane Malfoyi.“

„Grangerová se na tu pozici nehodí,“ řekl Draco.

Profesor Quirrell si zamyšleně poklepával prstem na tvář. „Ale ano, ano, je to tak. Máte ještě nějaké další námitky?“

„Profesore Quirrelle,“ řekl Harry Potter vedle něj, „s veškerým respektem k mnoha vynikajícím akademickým talentům slečny Grangerové a k bodům, které si spravedlivě vysloužila ve vašich hodinách, její osobnost není uzpůsobena k vojenskému velení.“

Dracovi se ulevilo, když Harry souhlasil, že ho do profesorovy pracovny doprovodí. A to *nejen* proto, že Harry byl neskutečným učitelským mazánkem profesora Quirrella. Draco se také začínal obávat, že se Harry s Grangerovou *skutečně* přátelí, protože už to bylo nějakou dobu a ještě stále nepodnikl žádný tah... ale takhle to bylo mnohem lepší.

„Souhlasím s panem Potterem,“ řekl Draco. „To, že byla zvolena generálem, z toho celého dělá frašku.“

„Nevybíravě řečeno,“ řekl Harry, „přesto s panem Malfoyem nemohu nesouhlasit. Ale bez servítků, pane profesore, úmysl zabít Hermiony Grangerové je asi na úrovni misky ovocného salátu.“

„To,“ řekl profesor Quirrell mile, „není věc, která by mně samotnému unikla. Neříkáte mi nic, co bych nevěděl.“

Teď byla řada na Dracovi, aby něco řekl, ale rozhovor se náhle zasekl. Tahle odpověď *nebyla* mezi možnostmi, na které se s Harrym před příchodem připravili. Co vlastně

můžete říct poté, co učitel řekne, že ví všechno, co víte vy, a přesto se stále chystá udělat očividnou chybu?

Ticho se natahovalo.

„Je to nějaká intrika?“ řekl Harry pomalu.

„Musí všechno, co dělám, být nějaká intrika?“ řekl profesor Quirrell. „To nikdy nemůžu působit chaos jen pro chaos samotný?“

Draco se málem zakuckal.

„Ne v hodinách bojové magie,“ řekl Harry s klidnou jistotou, „jinde možná, ale v tomto ne.“

Profesor Quirrell pomalu zvedl obočí.

Harry mu pohled pevně oplácel.

Draco se zachvěl.

„Dobrá tedy,“ řekl profesor Quirrell. „Nezdá se, že by někdo z vás zvažil velmi jednoduchou otázku. Koho bych měl zvolit místo slečny Grangerové?“

„Blaise Zabiniho,“ řekl Draco bez váhání.

„Nějaké jiné návrhy?“ řekl profesor Quirrell poměrně pobaveně.

Anthony Goldstein a Ernie Macmillan, napadlo Draca, než se jeho zdravý rozum vzpamatoval a vyřadil z úvah mudlovské šmejdy a Mrzimory bez ohledu na to, jak agresivně zápasili. Takže místo toho Draco jen řekl, „Co je špatného na Zabinim?“

„Chápu...“ řekl Harry pomalu.

„Já *ne*,“ řekl Draco. „Proč ne Zabini?“

Profesor Quirrell pohlédl na Draca. „Protože, pane Malfoyi, bez ohledu na to, jak moc se snaží, nikdy nebude schopen udržet krok ani s vámi, ani s panem Potterem.“

Ten šok Draca málem porazil. „Nemůžete věřit, že *Grangerová* bude –“

„Vsází na ni,“ řekl Harry tiše, „není to jistota. Šance nejsou úplně dobré. Pravděpodobně pro nás nikdy nebude představovat skutečnou konkurenci, a i pokud ano, zabere jí měsíce, než se to naučí. Ale v našem ročníku je jediná, kdo má vůbec nějakou šanci nás někdy porazit.“

Dracovi zaškubalo v dlaních, ale nesevřel je do pěstí. Předstírat, že někoho podporujete a pak vycouvat byla klasická podlamovací taktika, takže Harry Potter *držel* s Grangerovou, a *to* znamenalo –

„Ale, pane profesore,“ pokračoval Harry hladce, „já se bojím, že Hermiona to jakožto generálka nebude *zvládat*. Teď mluvím jako její přítel, pane profesore. To soupeření může být dobré pro Draca a pro mě, ale to, co po ní chcete, není dobré *pro ni!*“

No tak nic.

„Vaše přátelství k Hermioně Grangerové vás ctí,“ řekl profesor Quirrell suše, „obzvlášť když se zároveň dokážete

přátelít s Dracem Malfoyem. To je obdivuhodný výkon.“

Harry náhle začal vypadat trochu nervózně, což znamenalo, že se pravděpodobně cítil ještě *o hodně* nervózněji, a Draco v duchu zaklel. Samozřejmě, že Harry neobelstí profesora Quirrella.

„Leč pochybuji, že by slečna Grangerová váš *přátelský* zájem ocenila,“ řekl profesor Quirrell. „To ona mě o tu pozici požádala, pane Pottere, já ji neoslovil.“

Na to Harry na chvíli zmlkl. Pak vrhl k Dracovi rychlý pohled, ve kterém se mísila omluva s varováním, zároveň říkající, *Promiň, udělal jsem, co jsem mohl* a *Raději to už nebudeme tlačit dál*.

„A pokud jde o to, zda bude mizerná,“ pokračoval profesor Quirrell, lehký úsměv na rtech, „mám podezření, že si s nástrahami své pozice poradí mnohem lépe, než můžete tušit, a že vám bude schopna konkurovat dříve, než si myslíte.“

Harry i Draco zalapali po dechu.

„Nechystáte se jí *radit*, že ne?“ řekl naprosto zděšený Draco.

„Nikdy jsem neodsouhlasil, že budu bojovat proti *vám!*“ řekl Harry.

Úsměv hrající kolem profesorových koutků se rozšířil. „Po pravdě, *nabídl* jsem slečně Grangerové, že se s ní

podělím o pár tipů k jejím prvním bitvám.“

„*Profesore Quirrelle!*“ řekl Harry.

„Ach, bez obav,“ řekl profesor Quirrell. „Odmítla mě. Jak jsem očekával.“

Dracovi se zúžily oči.

„No tedy, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell, „to vám nikdy nikdo neřekl, že zírat je neslušné?“

„Nechystáte se jí tajně pomoci nějakým *jiným* způsobem, že ne?“ řekl Harry.

„Udělal bych někdy něco takového?“ řekl profesor Quirrell.

„Ano,“ řekli Draco s Harrym současně.

„Jsem raněn vaším nedostatkem důvěry. Dobrá tedy, slibuji, že generálce Grangerové nepomohu ani způsobem, o kterém vy dva nevíte. A teď navrhuji, abyste se oba šli věnovat svým vojenským záležitostem. Listopad se rychle blíží.“

Dracovi ty implikace došly, ještě než se dveře od profesorovy sborovny stačily dovřít.

Harry jednou pohrdlivě mluvil o ‚lidských záležitostech‘.

A to teď byla Dracova jediná naděje.

Ať si to neuvědomí, jen ať si to neuvědomí...

„Měli bychom prostě napřed zaútočit na Grangerovou a odstranit ji z cesty,“ řekl Draco. „A až ji rozdrtíme, můžeme spolu bojovat bez dalšího rozptylování.“

„No, to vůči ní ale není fér, ne?“ řekl Harry měkce.

„Proč by to *tebe* mělo zajímat?“ řekl Draco. „Je to tvoje rivalka, ne?“ Pak, přesně s tou správnou kapkou podezření v hlase: „Neříkej mi, že jsi ji *doopravdy* začal mít rád během toho, jak jsi s ní soupeřil...“

„Zakladatelé mě chraňte,“ řekl Harry. „Co ti na to mám říct, Draco? Jen mám přirozený smysl pro spravedlnost. Grangerová zrovna tak. Má velmi jasné chápání dobra a zla, a na zlo pravděpodobně zaútočí jako první. Víš, že se jménem ‚Malfoy‘ si o to úplně koleduješ.“

K ČERTU!

„Harry,“ řekl Draco zraněně a možná trošku nadřazeně, „ty proti mně nechceš bojovat *fér*?“

„Myslíš místo toho, abych tě napadl až potom, co ztratíš část sil porážením Grangerové?“ řekl Harry. „Hmm, nevím. Možná až mě začne nudit jednoduché vyhrávání, mohl bych celou tu ‚fér‘ věc zkusit.“

„Možná zaútočí *na tebe*,“ řekl Draco. „Ty jsi její rival.“

„Ale já jsem její *přátelský* rival,“ řekl Harry se zlým úšklebkem. „Koupil jsem jí hezký narozeninový dárek a tak. Svého přátelského rivala nemůžeš takhle sabotovat.“

„A sabotování šance svého *přítele* na spravedlivý boj je ok?“ řekl Draco vztekle. „Myslel jsem, že jsme přátelé!“

„Dovol mi to přeformulovat,“ řekl Harry. „*Grangerová* by nesabotovala přátelského rivala. Ale to jen proto, že její úmysl zabít je úrovni misky ovocného salátu. Ty bys to udělal. Ty bys to *rozhodně* udělal. A hádej co, já zrovna tak.“

K ČERTU!

Pokud by to byla divadelní hra, doprovázela by ji dramatická hudba.

Hrdina v bezchybně upraveném zeleně lemovaném hábitu a s perfektně učesanými blondáto-bílými vlasy čelil zlodušce.

Zloduška seděla opřená v jednoduché dřevěné židli, její výrazné přední zuby byly jasně viditelné a toulavé pramínky kaštanových vlasů jí padaly do tváře, a čelila hrdinovi.

Byla středa, 30. října, a první bitva se měla konat v sobotu.

Draco stál v úřadovně generálky Grangerové, místnosti o velikosti menší učebny. (Draco netušil *proč* všechny generálské úřadovny byly tak velké. Židle a stůl by mu stačily. Nebylo mu ani jasné, proč generálové vůbec

úřadovny potřebují; jeho vojáci věděli, kde ho mohou najít. Pokud jim tedy profesor Quirrell velké kanceláře nepřidělil záměrně jako známku vyššího postavení, v kterémžto případě byl Draco všemi deseti pro.)

Grangerová seděla daleko od něj na jediné židli v místnosti jako na trůně. Uprostřed místnosti mezi nimi se nacházel dlouhý oválný stůl a čtyři malé kulaté stoly byly roztroušené po stranách, jen ta jediná židle byla až úplně na opačném konci. Místnost měla na jedné stěně okna a paprsek slunečního světla dělal Grangerové z vlasů na temeni hlavy zářící korunu.

Bylo by hezké, kdyby Draco mohl jít pomalu vpřed. Ale v cestě byl stůl a Draco ho musel diagonálně obejít a to se prostě nedalo udělat dramatickým a důstojným způsobem. Bylo to záměrné? Pokud by to byl jeho otec, tak určitě ano; ale tohle byla Grangerová, takže určitě ne.

Neměl, kam by se posadil, a Grangerová se nepostavila.

Draco udržel svou tvář zcela prostou pobouření.

„Dobrá, pane Draco Malfoyi,“ řekla Grangerová, jakmile se před ní ocitl, „požádal jste mne o audienci a já byla tak laskavá, že jsem vyhověla. S jakou žádostí přicházíte?“

Pojďte se mnou navštívit panství Malfoyů, otec a já bychom vám chtěli ukázat pár zajímavých kouzel.

„Váš rival, Potter, za mnou přišel s nabídkou,“ řekl Draco a na tvář vložil vážný výraz. „Nevadí mu prohrát se mnou, ale byl by zesměšněn, kdybyste vyhrála vy. Takže se se mnou chce spojit a hned v počátku vás rozdrtit. Ne jen v první bitvě, ale ve všech. Pokud to neudělám, Potter chce, abych vás zdržel nebo zaneprázdnil, zatímco na vás jako svůj první tah plnou silou zaútočí.“

„Chápu,“ řekla Grangerová a vypadala překvapeně. „A vy mi nabízíte, že mi proti němu pomůžete?“

„Samozřejmě,“ řekl Draco hladce. „Nemyslím, že to, co vám chce udělat, je fér.“

„Tedy, to je od vás velmi milé, pane Malfoyi,“ řekla Grangerová. „Omlouvám se za to, jak jsem s vámi prve mluvila. Měli bychom být přátelé. Můžu vám říkat Dráčku?“

V Dracově hlavě se rozezněly poplašné zvonky, ale byla tu *možnost*, že to myslela vážně...

„Samozřejmě,“ řekl Draco, „pokud vám já můžu říkat Hermy.“

Byl si celkem jistý, že zaznamenal, jak se její výraz zachvěl.

„Na každý pád,“ řekl Draco, „napadlo mě, že by si Potter zasloužil, kdybychom ho napadli oba a smetli ho.“

„Ale to by k panu Potterovi nebylo fér, že ano?“ řekla Grangerová.

„Já myslím, že by to bylo velmi fér,“ řekl Draco. „On to plánoval udělat vám jako první.“

Grangerová mu věnovala pohled, který by ho možná mohl zastrašit, kdyby byl Mrzimorem a ne Malfoyem. „Vy si myslíte, že jsem úplně hloupá, že, pane Malfoyi?“

Draco se šarmantně usmál. „Ne, slečno Grangerová, ale napadlo mě, že bych si to určitě měl *ověřit*. Takže, co si přejete?“

„Nabízíte mi *úplatek*?“ řekla Grangerová.

„Jistě,“ řekl Draco. „Můžu vám nabídnout galeon, abyste po zbytek roku útočila na Pottera namísto na mě?“

„Ne-e,“ řekla Grangerová, „ale můžete mi nabídnout deset galeonů a já napadnu oba stejnou silou, místo abych šla jen po vás.“

„Deset galeonů je spousta peněz,“ řekl Draco opatrně.

„Nevěděla jsem, že Malfoyovi jsou chudí,“ řekla Grangerová.

Draco na Grangerovou vytřeštil oči.

Začínal z toho mít divný pocit.

Nezdálo se, že by tato konkrétní odpověď měla přijít od této konkrétní dívky.

„No,“ řekl Draco, „rozhazováním peněz nikdo nezbohatne, chápejte.“

„Nevím, jestli víte, kdo je to dentista, pane Malfoyi, ale moji rodiče jsou *dentisti* a cokoli pod deset galeonů není hodno mého času.“

„Tři galeony,“ řekl Draco, spíš jen tak na zkoušku.

„Ne,“ řekla Grangerová. „Pokud vůbec chcete rovný boj, nevěřím, že by Malfoy chtěl rovný boj méně, než chce deset galeonů.“

Draco z toho začínal mít *velmi* divný pocit.

„Ne,“ řekl Draco.

„Ne?“ řekla Grangerová. „Jde o časově omezenou nabídku, pane Malfoyi. Jste si jistý, že chcete riskovat, že byste celý rok mohl být odporně drcen Chlapcem-který-přežil? To by pro rod Malfoyů bylo dost zahanbující, ne?“

To byl velmi přesvědčivý argument, takový, který bylo těžké odmítnout, ale nezbohatli jste utrácením peněz, když vám vaše srdce říkalo, že jde o past.

„Ne,“ řekl Draco.

„Uvidíme se v neděli,“ řekla Grangerová.

Draco se otočil a beze slova vyšel z kanceláře.

Něco na tom *nesedělo*...

„Hermiono,“ řekl Harry trpělivě, „*máme* proti sobě intrikařit. Mohla bys mě klidně i zradit a mimo bitevní pole by to nic neznamenal.“

Hermiona zavrtěla hlavou. „To by nebylo hezké, Harry.“

Harry si povzdechl. „Myslím, že pořád vůbec nechápeš ducha věci.“

To by nebylo hezké. Skutečně to řekla. Hermiona nevěděla, jestli se má cítit uraženě kvůli tomu, co si o ní Harry myslel, nebo jestli se má strachovat, že i normálně zní jako taková nedůvtipná dobračka.

Pravděpodobně bylo načase změnit téma.

„Každopádně máš na zítřek naplánováno něco zvláštního?“ řekla Hermiona. „Je–“

Náhle se odmlčela, když jí to došlo.

„Ano, Hermiono,“ řekl Harry trochu napjatě, „co máme za den?“

Mezihra:

Kdysi byl 31. říjen v kouzelnické Anglii nazýván Halloweenem.

Teď z něho byl Den Harryho Pottera.

Harry odmítl všechny nabídky, dokonce i tu od ministra Popletala, která by v budoucnu mohla přinést politické laskavosti, a u které *vážně* měl zatnout zuby a přijmout ji.

Ale pro Harryho 31. říjen vždy bude Den Kdy Pán Zla Zabil Mé Rodiče. Někde by se měla konat tichá, důstojná vzpomínková akce, ale pokud se tak dělo, nebyl na ni pozván.

Bradavice na oslavu měly den volna. Dokonce ani Zmijozelové se neodvažovali nosit černou mimo své podzemí. Byly tu speciální akce a speciální jídlo a učitelé se koukali druhým směrem, když někdo běhal po chodbách. Přeci jen, bylo to desáté výročí.

Harry strávil celý den v kufru, aby to nikomu nepokazil, místo jídel jedl tyčinky, přečetl si pár svých smutnějších sci-fi knih (žádnou fantasy) a dopis, který napsal mámě a tátovi, byl podstatně delší než obvykle.

30. Skupinová práce, část první – První bitva

Byla neděle, 3. listopadu, a tři mocnosti prvního ročníku, Harry Potter, Draco Malfoy a Hermiona Grangerová, se již brzy měly utkat v boji o svrchovanou nadvládu.

(Harry byl trochu podrážděný, protože jako Chlapec-který-přežil byl degradován ze své svrchované nadvlády na pozici jednoho ze tří rovnocenných rivalů jen tím, že se účastnil této soutěže, ale očekával, že svou pozici brzy získá zpět.)

Za bitevní pole byla zvolena část neZapovězeného lesa, hustě posetá stromy, protože profesor Quirrell byl toho názoru, že vidět všechny nepřátelské síly by bylo příliš nudné dokonce i v úplně první bitvě.

Všichni studenti, kteří nebyli *součástí* armád prvního ročníku, byli utáboření poblíž a sledovali obrazovky, které profesor Quirrell připravil. Až na tři Nebelvíry ze čtvrtého ročníku, kterým momentálně nebylo dobře a byli madame Pomfreyovou odkázáni do nemocničních postelí, tu byli všichni.

Bojující studenti nebyli oblečeni v obvyklých školních hábitech, ale v mudlovských maskovacích uniformách, které profesor Quirrell někde obstaral a dodal v

dostatečném množství a velikostech, aby seděly všem. Nebylo to proto, že by se studenti báli skvrn nebo potrhání, od toho tu byla kouzla. Ale jak profesor Quirrell vysvětlil překvapeným čarodějkorozeným, hezké, důstojné oblečení není vhodné pro ukrývání se v lese a běhání mezi stromy.

A na každé uniformě vpředu byla nášivka se jménem a odznakem vaší armády. *Malá* nášivka. Pokud jste chtěli, aby vaši vojáci nosili, řekněme, barevné stuhy, aby mohli jeden druhého poznat z dálky, a riskovat tím, že se nepřítel jejich stuh zmocní, no, bylo to jen na vás.

Harry se pokusil získat jméno Dračí armáda.^[5]

Draco ztropil scénu a prohlásil, že to by všechny naprosto zmátlo.

Profesor Quirrell rozhodl, že pokud si Draco přeje, má na to jméno přednostní nárok.

Takže Harry teď bojoval proti Dračí armádě.

To pravděpodobně nebylo dobré znamení.

Za svůj znak si Draco namísto příliš předvídatelné dračí hlavy chrlící oheň jednoduše zvolil oheň. Elegantní, srozumitelné, smrtící: *Tohle zbude, až projdeme*. Velmi Malfoyovské.

Harry se poté, co zvážil alternativní možnosti jako ,501. prozatímní prapor^[6] a ,Harryho mimoni zkázy', rozhodl, že

jeho armáda ponese prostý a důstojný název Legie Chaosu.

Jejich znakem byla ruka s prsty připravenými k lusknutí.

Panovala *obecná* shoda, že to není dobré znamení.

Harry dal Hermioně upřímně míněnou radu, že mladí kluci, kteří pod ní slouží, budou pravděpodobně nervózní, že je vede dívka proslulá svou laskavostí, a že by si měla zvolit něco děsivého, co by je ujistilo o její drsnosti a naplnilo je pýchou, že jsou součástí její armády, například Krvavé komando nebo něco takového.

Hermiona svou armádu pojmenovala Sluníčkový regiment.

Jejich znakem byl smajlík.

A za deset minut začne válka.

Harry stál na prosvětlené lesní mýtině, která jim byla přiřazena jako startovní lokace, v otevřeném prostoru se starými, hnijícími pařezy stromů, které byly z nějakého neznámého důvodu pokáceny. Zem byla pokryta menším množstvím hnědých listů a uschlými zbytky trávy, která padla za oběť letnímu horku. Slunce shora jasně svítilo.

Okolo sebe měl dvacet tři vojáků, které mu profesor Quirrell přiřadil. Samozřejmě se zapsali skoro všichni Nebelvíři, stejně jako větší polovina Zmijozelů, menší

polovina Mrzimorů a hrstka Havraspárů. V Harryho armádě bylo dvanáct Nebelvírů, šest Zmijozelů, čtyři Mrzimorové a ještě jeden Havraspár kromě něho... ale podle jejich uniforem to stejně nešlo poznat. Žádná červená, žádná zelená, žádná žlutá, žádná modrá. Jen mudlovské maskovací vzory a nášivka na hrudi se znakem ruky připravené k lusknutí.

Harry svých dvacet tři vojáků přelétl pohledem. Všichni byli oblečeni ve stejné uniformě, žádný znak skupinové příslušnosti kromě nášivky neměli.

A Harry se usmál, protože chápal smysl mistrovského plánu profesora Quirrella; sám ho také hodlal využívat pro své *vlastní* účely.

Jedna legendární epizoda sociální psychologie se jmenovala Experiment Robbers Cave. Byl uskutečněn v užaslé době po skončení druhé světové války s cílem zjistit, co způsobuje a urovnává skupinové konflikty. Vědci zařídili letní tábor pro 22 chlapců z 22 různých škol. Všechny vybrali ze stabilních, středostavovských rodin. První část experimentu měla určit, co je potřeba, aby konflikt mezi skupinami *vznikl*. 22 chlapců bylo rozděleno do dvou skupin po 11 –

– a to naprosto stačilo.

Nepřátelství začalo už v okamžiku, kdy se skupiny v národním parku dozvěděly o existenci těch druhých, a urážky začaly létat už při jejich prvním setkání. Dali si jméno Orli a Chřestýši (dokud si mysleli, že jsou v parku sami, žádné jméno nepotřebovali) a pokračovali dál vytvořením kontrastujících skupinových stereotypů; Chřestýši se považovali za tvrdé a drsné a mohutně kleli, Orli se v souladu s tím začali považovat za spořádané a slušné.

Druhá část experimentu zkoumala, jak skupinové konflikty urovnat. Přivést chlapce, aby společně pozorovali ohňostroje, nezafungovalo. Jen na sebe pokřikovali a zůstali oddělení. Co ale *fungovalo*, bylo varování, že v parku se mohou pohybovat vandalové, a že obě skupiny musí spolupracovat, aby vyřešily problém s vodovodním systémem. Společný úkol, společný nepřítel.

Harry měl silné podezření, že profesor Quirrell tomuto principu velmi dobře rozumí, vzhledem k tomu, že se v každém ročníku rozhodl vytvořit *tři* armády.

Tři armády.

Ne čtyři.

A rozhodně *ne* rozdělené podle kolejí... až na to, že k Dracovi nebyli kromě pánů Crabba a Goyla přiřazeni žádní další Zmijozelové.

Právě takové věci Harryho ujišťovaly, že profesor Quirrell navzdory svému strojeně temnému naladění a svému předstírání neutrality v boji mezi Dobrem a Zlem tajně podporuje Dobro; i když ne, že by se to Harry kdy odvážil říct nahlas.

A Harry se rozhodl plně využít profesorova plánu a definovat skupinovou identitu *po svém*.

Chřestýši, jakmile potkali Orly, o sobě začali smýšlet jako o drsňácích, a chovali se podle toho.

Orlové o sobě začali přemýšlet jako o slušňácích.

A na té lesní mýtině, shromáždění kolem starých, hnijících pařezů, osvětlených jasně zářícím sluncem, se generál Potter a jeho dvacet tři vojáků rozestoupili způsobem, který ani zdaleka nepřipomínal nějakou formaci. Někteří vojáci stáli, někteří seděli, někteří stáli na jedné noze, jenom aby se lišili.

Přece jen, byla to Legie *Chaosu*.

A pokud neexistoval *důvod*, řekl Harry pohrdavě, proč stát srovnání v upravených řadách, v žádných upravených řadách stát nebudou.

Harry svou armádu rozdělil do šesti jednotek po čtyřech vojácích, každá jednotka byla vedena jednotkovým Navrhovatelem. Všem jednotkám bylo striktně přikázáno, aby neuposlechly žádný rozkaz, pokud jim to v onom

okamžiku bude připadat jako dobrý nápad, včetně tohoto rozkazu samého... dokud Harry nebo Navrhovatel rozkaz nezačali „Merlin říká“, v kterémžto případě měli skutečně poslechnout.

Hlavním útokem Legie Chaosu bylo rozdělit se, rozutíkat se do různých směrů, ty nadále náhodně měnit, a střílet povolená uspávací zaklínadla tak rychle, jak jen se jim bude doplňovat magie. A pokud někdo spatřil šanci ke zmatení nepřítele nebo odvedení jeho pozornosti, měl se jí chopit.

Rychlí. Kreativní. Nepředvídatelní. Nehomogenní. Neposlouchat jen rozkazy, ale přemýšlet o tom, zda to, co *právě teď* dělám, dává smysl.

Harry si nebyl tak jistý, jak předstíral, že to skutečně je ideál vojenské efektivnosti... ale dostal neopakovatelnou příležitost změnit způsob, jakým *o sobě někteří studenti přemýšlejí*, a takto ji zamýšlel využít.

Podle Harryho hodinek zbývalo pět minut do začátku boje.

Generál Potter došel (nenapochodoval) k místu, kde napjatě čekaly jeho vzdušné síly, košťata pevně sevřená v rukách.

„Všechny letky se ohlásí,“ řekl generál Potter. Tohle si nacvičovali během svého jediného sobotního tréninku.

„Červený vůdce na pozici,“ řekl Seamus Finnigan, který neměl nejmenší ponětí, co to znamená.^[7]

„Červená pět na pozici,“ řekl Dean Thomas, který celý život doufal, že to bude moci říct.

„Zelený vůdce na pozici,“ řekl Theodore Nott poněkud upjatě.

„Zelená čtyřicet jedna na pozici,“ řekla Tracy Davisová.

„Chci, abyste byli ve vzduchu hned, jak uslyšíte zvon,“ řekl generál Potter. „Nezapojujte se, opakuji, nezapojujte se. Ustupte, pokud se ocitnete pod palbou.“ (Samozřejmě, na košťata jste uspávací zaklínadla mířit *nesměli*; vypálili jste zaklínadlo, které při zásahu na chvíli rudě rozzářilo vše, co zasáhlo. Pokud jste zasáhli koště nebo jeho jezdce, bitva pro ně skončila.) „Červený vůdce a Červená pětka, doleťte k Malfoyově armádě tak rychle, jak jen dokážete, zůstaňte tak vysoko, jak jen bude možné, aniž byste je spustili z dohledu, a vraťte se ihned, jak s jistotou zjistíte, co dělají. Zelený vůdce, to samé s armádou Grangerové. Zelená čtyřicet jedničko, létej nad námi a vyhlížej jakákoli blížící se košťata nebo vojáky; ty a pouze ty jsi zmocněná k palbě. A pamatujte si, k ničemu z toho jsem neřekl ,Merlin říká‘, ale ty informace opravdu *potřebujeme*. Pro Chaos!“

„Pro Chaos!“ ozvali se ti čtyři s různým stupněm nadšení.

Harry očekával, že Hermione okamžitě zaútočí na Draca, v kterémžto případě by přesunul své jednotky do pozice a začal ji podporovat, ale teprve potom, co by utrpěla vážné ztráty a způsobila nějaké škody. Pokud bude možno, zaonačí to jako hrdinnou záchranu; přece jen nechtěl, aby si Sluníčka myslela, že Chaos není jejich přítel.

Ale čistě pro případ, že to Hermione *neudělá*... no, z toho důvodu zůstávala Legie Chaosu na místě, dokud se Zelený vůdce nenahlásí zpátky.

Dracovy tahy budou v jeho vlastním zájmu. Pravděpodobně svou armádu připraví na obranu vůči Hermioně; mohl ale nemusel by si uvědomit, že Harry lhal o tom, že chce zaútočit až po této bitvě. Harry na Dračí armádu stejně poslal koštata dvě, pro případ, že by se do něčeho pustili, nebo pro případ, že by Draco, pan Goyle nebo pan Crabbe dokázali sestřelit koště z nebe.

Ale generálka Grangerová tu byla tou nepředvídatelnou, a Harry se nemohl pohnout, dokud se nedozví, kam se ubírá.

Uprostřed lesa, kde stíny po zemi tančily podle toho, jak se nad nimi houpaly baldachýny listů, stál generál Malfoy na místě, kde byly stromy relativně řidší, a s klidným uspokojením hleděl na své jednotky. Šest jednotek, každá po třech vojácích, vzdušná jednotka se čtyřmi (k té byl přiřazen Gregory), a velící jednotka, která se skládala z něho a Vincenta. Trénovali jen krátce, předchozí sobotu, ale Draco si byl jistý, že základy zvládli. Zůstaňte se svými druhy, hlídejte jim záda a důvěřujte jim, že budou dělat totéž. Pohybujte se jako jediné tělo. Poslouchejte rozkazy a nedávejte najevo strach. Zamířit, vypálit, znovu zamířit, znovu vypálit.

Šest jednotek bylo shromážděno v ochranném pásmu okolo Draca a pozorně hleděli do lesa. Stáli k sobě zády, hůlky skloněné k zemi, dokud je nebudou potřebovat k palbě.

Už teď pozoruhodně připomínali bystrozorské jednotky, jejichž trénink Draco sledoval během otcových inspekcí.

Chaos a Sluníčka nebudou chápat, co se přes ně přehnal.

„Pozor,“ řekl generál Malfoy.

Šest jednotek se rozvinulo a otočilo se k Dracovi; tváře letců s košťaty v rukou se k němu na svých místech otočily.

Draco se rozhodl, že salutování bude požadovat až po první vyhrané bitvě, kdy už Nebelvíři a Havraspáři budou Malfoyovi salutovat ochotněji.

Ale jeho vojáci už teď stáli tak zpříma, a obzvlášť Nebelvíři, že Draco přemítal, zda je to vůbec potřeba odkládat. Gregory v tichosti odposlouchával a pak Dracovi nahlásil, že Dracova dobrovolná nabídka stát při Harrym Potterovi v hodinách obrany, když ho tenkrát profesor Quirrell učil prohrávat, Draca označila za přípustného velitele. *Ne všichni Zmijozelové jsou stejní, jsou Zmijozelové, a pak tu jsou Zmijozelové*, jak teď Nebelvíři v Dracově armádě citovali svým spolužákům.

Draca upřímně *ohromilo*, jak neuvěřitelně *jednoduché* to bylo. Zprvu protestoval, že mu nebyli přiřazeni žádní Zmijozelové, a profesor Quirrell mu řekl, že pokud se chce stát prvním Malfoyem, který získá zem pod svou naprostou kontrolu, musí se naučit, jak vládnout zbylým třem čtvrtinám populace. Právě takové věci Draca ujišťovaly o tom, že profesor Quirrell ke správné straně cítí mnohem víc sympatií, než dává najevo.

Sama bitva nebude jednoduchá, obzvlášť pokud Grangerová Draky napadne jako první. Draco se trápil tím, zda by neměl veškeré své síly vrhnout proti Grangerové v preventivním úderu, ale bál se, že 1) Harry mu lhal v tom,

co Grangerová pravděpodobně udělá, a 2) Harry mu lhal v tom, že chce počkat až do konce útoku Grangerové, než se do bitvy sám zapojí.

I když Dračí armáda měla tajnou zbraň, popravdě dokonce tři, což by mohlo stačit, aby vyhráli, i kdyby byli napadeni oběma armádami najednou...

Už téměř nastal čas, a to znamenalo, že přišla řada na Dracovu řeč před bitvou, kterou si napsal a naučil se nazpaměť.

„Bitva za chvíli začne,“ řekl Draco. Jeho hlas zněl klidně a přesně. „Pamatujte na všechno, co jsme vám já, pan Crabbe a pan Goyle ukázali. Armáda vyhraje, když je disciplinovaná a smrtící. Generál Potter a Legie Chaosu nebudou disciplinovaní. Grangerová a Sluníčkový regiment nebudou smrtící. My jsme disciplinovaní a jsme i smrtící, my jsme Draci. Bitva za chvíli začne a my ji vyhraje.“

(Ex tempore řeč generála Pottera ke své Legii Chaosu, těsně před první bitvou, 3. listopadu 1991 ve 14:56)

Mí vojáci, nebudu vám lhát, naše dnešní situace vůbec není růžová. Dračí armáda nikdy neprohrála jedinou bitvu. A Hermiona Grangerová... má velmi dobrou paměť. Pravdou je, že většina z vás pravděpodobně zemře. A

přeživší budou mrtvým jejich osud závidět. Ale my tohle musíme vyhrát. Musíme vyhrát, aby jednoho dne naše děti mohly znovu okusit chuť čokolády. Všechno je tu v sázce. Doslova všechno. Pokud prohrájeme, celý vesmír zabliká a zhasne jako žárovka. A já si právě uvědomil, že většina z vás ani neví, co to žárovka je. No, věřte mi, je to špatné. Ale musíme-li padnout, padneme v boji jako hrdinové, aby, než nás temnota obejmě, jsme si mohli pomyslet *alespoň jsme si užili srandu*. Bojíte se zemřít? Já rozhodně ano. Cítím na sobě ty studené vlny strachu, jako by mi někdo pumpoval zmrzlinu pod tričko. Ale já vím, že... nás historie pozoruje. A pozorovala nás, zatímco jsme se převlékali do našich uniforem. Pravděpodobně si i pořizovala fotky. A historie, mé jednotky, je psána vítězi. Pokud tohle vyhraje, budeme si moci napsat svou vlastní historii. Historii, ve které byly Bradavice založeny čtyřmi zběhlými domácími skřítky. Budeme moci každého přinutit, aby tu historii studoval, i když vůbec není pravdivá, a pokud neodpoví správně při našich testech... nepostoupí do dalšího ročníku. No, nemá snad cenu pro něco takového zemřít? Ne, neodpovídejte mi. Některé věci lépe nevědět. Nikdo z nás neví, proč tu jsme. Nikdo z nás neví, proč bojujeme. Prostě jsme se probudili v těchto uniformách v tomto záhadném lese s jediným vědomím –

a to, že neexistuje jiný způsob, jak získat naše jména a vzpomínky zpět, než je vítězství. Studenti v těch jiných armádách... jsou zrovna jako my. Nechtějí zemřít. Bojují, aby ochránili jeden druhého, jediné přátele, kteří jim ještě zbyli. Bojují, protože vědí, že mají rodiny, které je budou postrádat, dokonce i když si na ně teď nedokážou vzpomenout. Možná dokonce bojují, aby zachránili svět. Ale my máme k boji lepší důvod než oni. My bojujeme, protože se nám to líbí. My bojujeme, abychom pobavili tajuplné monstróznosti z říše za Časem a Prostorem. My bojujeme, protože máme rádi Chaos. Bitva brzy začne, takže mě nechte říct vám teď, protože později už tu šanci nedostanu, že mi bylo ctí být vaším velitelem, jakkoli krátce. Děkuji vám, děkuji vám všem. A pamatujte si, naším cílem není jen rozdrtit nepřitele, chceme v něm vzbudit strach.

Lesem se rozlehl ohlušující gong.

A Sluníčkový regiment se dal na pochod.

Napětí rostlo a rostlo. Harry a dalších devatenáct vojáků čekali na návrat letectva. Nemělo by to trvat dlouho, košťata byla rychlá, a vzdálenosti v lese nebyly velké –

Přiblížila se dvě košťata, rychle a ve směru od Dracova tábora, a všichni vojáci se napjali. Košťata neprováděla manévry, které byly dnešním kódem pro *přátelská* košťata.

„*Rozprostřete se a palte!*“ zakřičel generál Potter a pak se podle svých slov sám zařídil, nejvyšší rychlostí doběhl do krytu lesa a hned jakmile byl mezi stromy, otočil se, zvedl hůlku a pokusil se na nebi zaměřit košťata –

„Čisto!“ zakřičel hlas. „Míří zpátky!“

Harry v duchu pokrčil rameny. Neexistoval způsob, jakým by Dracovi v získání této informace mohl zabránit, a dali najevo jen to, že zůstávají na místě.

A Chaotici se zvolna vynořili z lesa –

„Blíží se sem koště ze směru Grangerové!“ zakřičel jiný hlas. „Myslím, že je to Zelený vůdce, udělal ten pokles a otočku!“

O chvílku později se z nebe snesl Theodore Nott a zastavil se uprostřed vojáků.

„Grangerová své síly rozdělila napůl!“ volal Nott ze svého koštěte. Na uniformě měl skvrny od potu, a z hlasu mu zmizela veškerá rezervovanost. „Útočí na obě armády! Dvě košťata hlídají každý oddíl, pronásledovali mě půlku cesty sem!“

Rozdělila svou armádu, co to sakra –

Velká skupina, koncentrující palbu na menší skupinu, onu skupinu mohla rychle rozpráshit, aniž by sama utrpěla mnoho ztrát. Pokud dvacet vojáků čelilo deseti vojákům, dvacet uspávacích zaklínadel bude namířeno na deset vojáků, zatímco opačným směrem bude směřovat jen deset uspávacích zaklínadel, takže i pokud by se netrefila úplně každá střela první skupiny, menší jednotka ztratí více lidí, než kolik zvládne skolit. *Rozděl a panuj* bylo známé označení pro podobné rozdělení sil. Co si ta Hermiona jenom *myslí*...

Pak to Harrymu došlo.

Snaží se být spravedlivá.

Ohledně obrany to bude sakra dlouhý rok.

„Dobrá,“ oslovil Harry nahlas svou armádu, „počkáme na červenou letku a pak půjdeme trochu zastínit Sluníčka.“

Draco poslouchal hlášení svých letců s klidnou tváří, všechen šok skrýval uvnitř. Co by tím tak Hermiona mohla zamýšlet?

Pak to Dracovi došlo.

Je to past.

Jedna z jednotek Grangerové změnila směr, a obě se stočí na... koho?

Neville Longbottom pochodoval lesem směrem k blížící se sluníčkové síle, občas kvůli košťatům vzhlédl k nebi. Kolem něj pochodovali jeho druhové z jednotky, Melvin Coote a Levandule Brownová z Nebelvíru a Allen Flint ze Zmijozelu. Allen Flint byl jejich Navrhovatelem, i když Harry předtím Nevillovi v soukromí řekl, že ta pozice je jeho, pokud o ni stojí.

Harry řekl Nevillovi v soukromí docela hodně věcí, počínaje s „Víš, Neville, jestli chceš být tak úžasný jako ten imaginární Neville, co žije uvnitř tvé hlavy, a nikdy se k ničemu nedostane, protože se bojíš, fakticky by ses měl zapsat do armád profesora Quirrella.“

Neville si teď byl *jistý*, že Chlapec-který-přežil dokáže číst myšlenky. Žádným jiným způsobem by to Harry Potter zjistit nemohl. Neville o tom *nikdy s nikým* nemluvil, ani to nedal nijak najevo; a *ostatní* lidé takoví nebyli, alespoň pokud si Neville dokázal všimnout.

A Harryho slib se vyplnil, tohle *bylo* jiné než trénink v hodinách obrany. Neville doufal, že tréninky napraví všechno, co s ním je v nepořádku, ale– no, nenapravily. I když v hodinách mohl vypálit pár kouzel na jiného studenta pod dohledem profesora Quirrella, aby bylo jisté, že se nic nezvrtne, i když mohl uskočit a vypálit zpět, když

to bylo dovoleno a všichni ostatní to od něj *očekávali* a divně by něj zírali, kdyby to *neudělal*, nic z toho nebylo stejné jako umět se postavit sám za sebe.

Ale být součástí *armády*...

Jak tak Neville pochodoval lesem po boku svých druhů v uniformách s nášivkou prstů připravených k lusknutí, probouzelo se v něm cosi zvláštního.

Mohl jednoduše kráčet, kdyby chtěl, ale on prostě měl chuť pochodovat.

Melvin, Levandule a Allen vedle něj očividně taky měli chuť pochodovat.

A Neville začal tiše zpívat Píseň Chaosu.

Melodii by mudla mohl identifikovat jako Imperial March Johna Williamse, také známý jako ‚Darth Vaderova znělka‘; a slova, která k ní Harry přidal, se dala lehce zapamatovat.

Doom doom doom^[8]

Doom doom doom doom doom doom

Doom doom doom

Doom doom doom doom doom doom

DOOM doom DOOM

Doom doom doom-doom-doom doom doom

Doom doom-doom-doom doom doom

Doom doom doom, doom doom doom.

Skoro obratem se připojili i ostatní, a brzo bylo slyšet stejný tlumený nápěv přicházet i z okolních částí lesa.

A Neville pochodoval vedle svých Legionářů Chaosu, v srdci se mu probouzely zvláštní pocity, a představy se stávaly skutečností, jak z jeho rtů splývala děsivá píseň zkázy.

Harry zíral na těla roztroušená po lese. Nějaká jeho část cítila mírnou nevolnost a musel sám sobě důrazně připomínat, že všichni jen spí. Mezi padlými byly dívky, a to celou věc tak nějak zhoršovalo, i když si musel dát pozor, aby to nezmínil před Hermionou, protože jinak by bystrozoři našli jeho zbytky nacpané do *malinké* čajové konvičky.

Polovina Sluníček celému Chaosu nedokázala moc vzdorovat. Devět pěších vojáků se na ně vrhlo s neartikulovanými výkřiky a s pozvednutými jednoduchými štíty, kulatou clonou, která jim chránila tvář a hrud'. Ale nemohli jste zároveň pálit a držet štít, a Harryho vojáci jednoduše mířili na nohy. Všichni až na jediného sluníčkového vojáka padli ihned, jak se vzduch naplnil výkřiky „*Somnium!*“. Ta poslední z nich upustila svůj štít a zvládla dostat jednoho z Harryho vojáků, než byla zasažena druhou vlnou uspávacích kouzel (u

uspávacích zaklínadel mnohonásobné zásahy nevadily). Dva sluníčkové letce bylo mnohem těžší dostat a připsali si tři Chaotiky, než byli zasaženi mohutnou pozemní palbou.

Hermiona mezi padlými nebyla. Musel ji dostat Draco, a to Harryho naprosto nepochopitelným způsobem *rozčílilo*. Nebyl si jistý, jestli má potřebu Hermionu chránit, nebo jestli se cítí podvedený, protože ji nemohl dostat sám, nebo možná *obojí*.

„Dobrá,“ zvedl Harry hlas. „V jednom si udělejme jasno, tohle nebyl skutečný boj. To byl jen omyl, který generálka Grangerová udělala ve své první bitvě. Skutečný boj dnes proběhne proti Dračí armádě, a tomuhle se vůbec nebude podobat. Bude mnohem zábavnější. A teď vzhůru.“

Z nebe padalo koště – blížilo se odporně rychle, otočilo se kolem svého konce, zabrzdilo tak prudce, že jste téměř slyšeli, jak vzduch skučí na protest, a zastavilo se těsně vedle Draca.

Nebylo to nebezpečné chlubení. Gregory Goyle jednoduše *byl* takhle dobrý a neplýtvat časem.

„Potter se blíží,“ řekl Gregory, v jeho hlase nebyla ani stopa po jeho obvyklém falešném protahování slabik.

„Pořád mají všechna čtyři košťata, chceš, abych si je vzal na starost?“

„Ne,“ řekl Draco ostře, „bojovat nad jejich armádou by pro ně bylo příliš výhodné, budou na tebe střílet ze země a ani tobě by se nemuselo podařit vyhnout se všemu.

Počkej, dokud nezačne boj.“

Draco ztratil čtyři Draky výměnou za dvanáct Sluníček. Jak se ukázalo, Grangerová skutečně *byla* tak neuvěřitelně hloupá, i když mezi útočníky sama nebyla, takže Draco nedostal šanci se jí kvůli tomu posmívat, nebo se jí zeptat, co si to u Merlina myslela.

Skutečná bitva, jak všichni věděli, proběhne proti Harrymu Potterovi.

„Připravte se!“ zařval Draco na své jednotky.
„Zůstávejte poblíž svých druhů, jednejte jako jeden celek, střílejte, jakmile se nepřítel ocitne v dohledu!“

Disciplína versus Chaos.

To by neměl být těžký boj.

Další a další adrenalin se vléval do Nevillovy krve, až už takřka nemohl dýchat.

„Přibližujeme se,“ ozval se hlas generála Pottera, slyšitelný sotva tak, aby ho zachytila celá armáda. „Čas se rozptýlit.“

Nevillovi druhové se od něj vzdálili. Stále se budou podporovat, ale pokud by se shlukovali u sebe, nepříteli by se na ně mnohem lépe pátilo; kouzlo vypálené na jednoho z vašich druhů by mohlo minout a místo toho zasáhnout vás. Budete mnohem obtížnějším cílem, pokud se rozprostřete a budete se pohybovat tak rychle, jak jen dokážete.

První věc, kterou generál Potter při jejich tréninkové schůzce udělal, bylo, že jim řekl, aby za rychlého běhu pátili jeden na druhého, nebo oba zůstali v klidu a dali si čas na zamíření, nebo aby se jeden z nich pohyboval a druhý zůstával na místě – protikouzlo k uspávacímu zaklínadlu bylo jednoduché, i když v samotných bitvách ho nebylo povoleno používat. Generál Potter pečlivě zaznamenal všechno, co se stalo, trochu počítal a přemýšlel, a pak oznámil, že dává mnohem větší smysl zaměřit se nikoli na zpomalování, aby mohli pečlivě mířit, ale na rychlý pohyb, aby nemohli být zasaženi.

Nevillovi stále trochu vadilo, že už nepochoduje bok po boku svých druhů, ale ty děsivé bojové pokřiky, co se naučili, už mu duněly v hlavě, a tím se to vynahrazovalo.

Neville sám sobě v duchu přísahal, že tentokrát mu hlas zcela jistě nevykvikne.

„Nahodit štíty,“ řekl generál Potter, „nabít přední deflektory.“

„Contego,“ zamumlala armáda a před horními částmi jejich těl se objevily kulaté clony.

Neville ucítil v ústech ostrou pachuť. Generál Potter by jim nepřikazoval seslat štíty, pokud už by nebyli téměř v dosahu. Neville spatřil, jak se mezi hustými šiky stromů pohybují uniformované siluety Draků, a i Draci je museli být schopní vidět –

„Útok!“ ozval se výkřik z dálky hlas Draca Malfoye a generál Potter zařval, „*Připravit –*“

Všechn adrenalin v Nevillově krvi už se vyčerpal a iniciativu převzaly jeho nohy, které se rozeběhly přímo k nepříteli rychleji, než Neville kdy předtím běžel. Věděl, že se nemusí rozhlížet, aby věděl, že všichni jeho druhové dělají totéž.

„*Krev pro boha krve!*“ zakřičel Neville. „*Lebky na náš trůn! Ia! Shub-Niggurath! Nepřátelská brána je dole!*“

Došlo k nehluchému nárazu, jak se uspávací kouzlo rozpustilo o Nevillův štít. Byla vypálena i další kouzla, ale nezasáhla cíl.

Neville spatřil krátký výraz strachu na tváři Wayne Hopkinse, který stál po boku dvou Nebelvírů, které Neville nepoznával, a pak –

– Neville pustil štít a vypálil na Wayne –

– minul –

– jeho běžící nohy ho zavedly přímo *za* nepřátelskou skupinku a k dalším třem Drakům, jejich hůlky na něj zamířily, jejich ústa se otevřela –

– aniž by na to myslel, Neville padl do lesního podrostu právě v okamžiku, kdy tři hlasy zvolaly „*Somnium!*“

Bolelo to, tvrdé kameny a tvrdé klacky se do Nevilla při kutálení zabodávaly. Nebylo to tak hrozné jako pád z koštěte, ale i tak na zem narazil dost prudce. A pak Neville díky náhlému nápadu zůstal ležet a zavřel oči.

„Přestaňte!“ zakřičel hlas. „Nepalte na nás, my jsme Draci!“

Se zábleskem vítězoslavného uspokojení si Neville uvědomil, že se mu podařilo dostat se mezi dvě skupiny Draků zrovna ve chvíli, kdy na něj jedna vypálila. Harry o tom mluvil jako o taktice, jak nepřítel donutit bát se vystřelit, ale očividně to mohlo fungovat ještě lépe.

A nejen to, ti Draci si mysleli, že ho *dostali*, vzhledem k tomu, že Neville padl zrovna když vypálili.

Neville v duchu napočítal do dvaceti, pak na škvírku otevřel oči.

Oni tři Draci byli velmi blízko, zběsile otáčeli hlavami, jak pokřiky „*Somnium!*“ a „*Lebky na lebkový trůn!*“ plnily

vzduch. Všichni tři teď měli vykouzlené jednoduché štíty.

Neville měl stále hůlku v ruce a nedalo mu příliš námahy namířit ji na boty jednoho kluka a zašeptat „*Somnium*.“

Neville zase zavřel oči a uvolnil ruku, když slyšel, jak kluk padl k zemi.

„*Odkud to přilétlo?*“ zakřičel hlas Justina Finch-Fletchleyho a Neville slyšel šustění listí, jak se dva Draci otáčeli kolem a pátrali po nepříteli.

„*Obnovte řady!*“ zařval Malfoyův hlas. „*Všichni ke mně, nenechte se rozptýlit!*“

Neville slyšel, jak dva Draci za běhu přeskočili jeho ležící tělo.

Neville otevřel oči, s trochou bolesti se zvedl na nohy, potom namířil hůlkou a řekl ono nové kouzlo, které je generál Potter všechny naučil. Nedokázali zakouzlit skutečné iluze, aby nepřítel zmatli, ale už i ve svém věku dokázali –

„*Ventriliquo*,“ zašeptal Neville, hůlku namířenou vedle Justina a toho druhého chlapce, a pak zakřičel: „*Za Cthulhu a slávu!*“

Justin a ten druhý kluk se rázem zastavili, své štíty otočili směrem, ze kterého Neville nasměřoval svůj bojový pokřik, a pak se ozvalo mnohohlasné zvolání „*Somnium!*“

a ten druhý kluk padl k zemi ještě než Neville stihl zamířit.

„*Ten poslední je můj!*“ zaječel Neville a pak se rozběhl rovnou k Justinovi, který na něj byl zlý, dokud ho starší Mrzimirové nesrovnali. Neville byl obklopen svými druhy a to znamenalo –

„*Speciální útok, Chaotický skok!*“ zařval Neville za běhu a cítil, jak se jeho tělo nadlehčilo, a pak ještě dvakrát, jak k němu jeho druhové obrátili hůlky a tiše sesílali vznášecí zaklínadlo. Neville zvedl levou ruku a luskl prsty, pak se nohama odrazil od země tak silně, jak jen dokázal, a vznesl se do vzduchu. Justinovu tvář ovládl náhlý šok, jak Neville přelétl přes jeho štít, hůlku namířil dolů na postavu pod sebou a zakřičel „*Somnium!*“

Prostě to tak zrovna cítil, tak proto.

Nevillovi se při dopadu nepodařilo tak úplně správně položit nohy a rozryl zem, ale dvěma ze tří Legionářů Chaosu se podařilo udržet hůlku namířenou na něj a tak nedopadl příliš tvrdě.

A Neville se s lapáním po dechu zvedl na nohy. Věděl, že by se měl dát do pohybu, všude kolem něj se ozývaly výkřiky „*Somnium!*“ –

„*Jsem Neville, poslední z rodu Longbottomů!*“ zařval Neville do nebes nad sebou, hůlku držel namířenou přímo

vzhůru, jako kdyby vzýval samotné jasné modré nebe, věděl, že po tomhle dni už nic nebude jako dřív. „*Neville z Chaosu! Čelte mi, pokud se odva-*”

(Když se Neville později probudil, řekli mu, že Dračí armáda to vzala jako pobídku k protiútoku.)

Dívka vedle Harryho padla k zemi, vzala na sebe střelu, která byla určená pro něj. Z dálky slyšel výsměšný smích pana Goyla, jak se kolem nich přehnalo jeho koště a rozráželo vzduch tak rychle, že by se za ním měl tříštit.

„*Luminos!*“ zakřičel jeden z kluků vedle Harryho, který nedokázal sebrat magickou sílu dost rychle na to, aby to udělal dříve, a pan Goyle se hladce vyhnul.

Chaosu teď zbývalo posledních šest vojáků a Dračí armádě zbývali dva. Jediným problémem tu bylo, že z těch dvou vojáků byl jeden neporazitelný a ten druhý použil tři vojáky jen proto, aby se zabezpečil uvnitř svého štítu.

Kvůli panu Goylovi ztratili víc vojáků, než kvůli všem ostatním Drakům dohromady. Kličkoval a uhýbal ve vzduchu tak rychle, že ho nikdo nedokázal trefit, a *přitom ještě dokázal zasahovat lidi.*

Harryho už napadly nejrůznější způsoby, jak pana Goyla zastavit, ale žádný z nich nebyl *bezpečný*, ani použití vznášecího zaklínadla, aby ho zpomalili (byl to

nepřerušný paprsek a bylo ho mnohem snadnější zamířit) by nebylo bezpečné, protože by mohl spadnout z koštěte, a vrhnout mu něco do cesty by nebylo bezpečné – a pro Harryho byl čím dál těžší si to připomínat, jak mu krev začínala chladnout.

Je to hra. Nesnažíš se ho zabít. Nezahod' všechny své budoucí plány kvůli jedné hře...

Harry viděl ten vzor, podle kterého pan Goyle kličkoval, viděl jak a kdy by bylo třeba střelit, aby vytvořili síť střel, které se pan Goyle nebude moci vyhnout, ale nedokázal to svým vojákům dostatečně rychle vysvětlit, nemohli své střely dostatečně dobře koordinovat, a teď už na to ani neměli dostatek lidí –

Odmítám prohrát, ne takhle, odmítám odepsat celou svou armádu kvůli jednomu vojákov!

Koště pana Goyla se otočilo rychleji, než by mělo být možné, a mířilo k Harrymu a jeho přeživším jednotkám. Harry cítil, jak se chlapec vedle něj napíná a připravuje se skočit před svého generála.

K ČERTU S TÍM.

Harry zvedl hůlku, namířil ji na pana Goyla, jeho mozek si vybavil onen vzor, jeho rty se otevřely a jeho hlas zakřičel –

Harry se pomalu posadil. Jeho *magie* byla rozbolavělá – zvláštní, ne úplně nepříjemný pocit, dost jako pálení a letargie, která následovala po těžkém fyzickém cvičení.

Čtyři z jeho vojáků drželi hůlky namířené na mihotající se duhovou polokouli, a Harry si uvědomil, že bitva ještě neskončila. Správně... nebyl trefen uspávacím zaklínadlem, jen se vyčerpal, a tak, když se probudil, byl stále ve hře.

Harry měl podezření, že od někoho dostane lekci o tom, že vyčerpá veškerou svou magii až k bezvědomí kvůli dětské hře. Ale nezranil pana Goyla, i když ztratil své sebeovládání, a to tu bylo důležité.

Pak Harryho mozek narazil na další implikaci a Harry pohlédl na ocelový prsten na malíčku levé ruky a málem zaklel nahlas, když spatřil, že maličký diamant je pryč, a na zemi blízko místa, kam padl, leží marshmallow.

Udržel to přeměnění po sedmnáct dní, ale teď bude muset začít znovu.

No, mohlo to být horší. Mohlo by se mu to stát až o čtrnáct dní později, *potom*, co by mu profesorka McGonagallová povolila přeměnit kámen jeho otce. Pokud šlo o vstřebání poučení tím lehčím způsobem, tohle k tomu byla velmi dobrá příležitost.

Poznámka pro sebe: Vždy si sundat prsten předtím, než naprosto vyčerpám svou magii.

Harry se zvedal a nešlo mu to zrovna snadno. Vyčerpání magie sice vaše svaly neunavilo, ale kličkování kolem stromů rozhodně ano.

Doklopýtal až k duhové polokouli, která obsahovala Draca Malfoye, který svou hůlku držel namířenou vzhůru, aby štít udržel, a chladně se na Harryho usmíval.

„Kde máme pátého vojáka?“ zeptal se Harry.

„Um...“ řekl kluk, jehož jméno si teď Harry nedokázal vybavit. „Vypálil jsem na štít uspávací zaklínadlo a ono se odrazilo a trefilo Levanduli, on ten úhel tomu vůbec neodpovídal, ale nějak se to to...“

Draco se uvnitř svého štítu křenil.

„Takže, mohl bych si tipnout?“ řekl Harry, dívaje se Dracovi přímo do očí. „Ty hezké malé tříčlenné jednotky jsou formacemi, které používají profesionální kouzelnické

armády? Tvořené trénovanými vojáky, kteří hladce dokážou strefit pohybující se cíle, pokud mají pevnou ruku, a kteří dokážou svou defenzivní sílu zkombinovat, pokud drží při sobě? Na rozdíl od *tvých* vojáků?“

Dracovi úsměv z tváře zmizel a ta byla teď tvrdá a pochmurná.

„Víš,“ řekl Harry zlehka, věděl, že ostatní nebudou rozumět skutečné zprávě, kterou si předají, „tohle jen ukazuje, že bys vždycky měl zpochybňovat všechno, co tvé vzory dělají, uvažovat, proč to dělají, a jestli pro tebe ve tvých podmínkách dává smysl, abys to dělal také. Mimochodem nezapomeň tuhle radu uplatnit ve skutečném životě. A díky za ty pomalu se pohybující shluknuté cíle.“

Dracovi ta lekce už očividně došla, a, jak se Harry domníval, ignoroval ji kvůli podezření, že se Harry snaží oslabit jeho loajalitu vůči čistokrevné tradici. O což se Harry samozřejmě *snažil*. Ale díky tomuto příkladu bude mít příští sobotu skvělou výmluvu pro tvrzení, že zpochybňování autority je pouhá praktická technika pro běžný život. Stejně tak zmíní experimenty, které udělal nejprve s jednotlivci a pak se skupinami, aby zjistil, zda jeho představy o důležitosti rychlosti jsou *pravdivé*, a tím

pěkně upevní své tvrzení, že Draco musí vytrvale pátrat po tom, jak tyto metody uplatňovat v každodenní praxi.

„Ještě *stále* jste nevyhrál, generále Pottere!“ odsekl Draco. „Možná nám dojde čas, a profesor Quirrell to označí jako remízu.“

Dobrá a znepokojující poznámka. Bitva končila v okamžiku, kdy profesor Quirrell dle svého vlastního úsudku rozhodne, že jedna armáda vyhrála dle běžných měřítek ze skutečného života. Neexistovala žádná *formální* podmínka vítězství, protože, jak profesor Quirrell vysvětlil, Harry by vymyslel, jak toho pravidla zneužít. Harry musel uznat, že to je férové opatření.

A Harry profesora Quirrella nemohl vinit ani za to, že neohlásil konec, protože bylo možné, že poslední zbývající voják Dračí armády dostane všech pět přeživších z Legie Chaosu.

„Dobrá,“ řekl Harry. „Víš tu někdo něco o štítovém kouzlu generála Malfoye?“

Ukázalo se, že Dracův štít je verzí standardního *Protega*, která měla několik nevýhod, z nichž ta největší byla, že se nemůže pohybovat spolu se svým sesílatelem.

Výhodou – z Harryho perspektivy nevýhodou – bylo, že se dalo snadněji naučit, snadněji sesílat a snadněji udržet po delší dobu.

Budou muset ten štít prosekát útočnými kouzly, aby ho zrušili.

A Draco očividně měl nějakou míru kontroly nad tím, jakým směrem se ta kouzla budou odrážet.

Harryho napadlo, že by mohli použít Wingardium Leviosa, aby na štít naskládali kameny, až ho Draco oproti tomu tlaku nebude schopný udržet... ale tak by kameny později mohly spadnout na Draca, a doopravdy zranit nepřátelského generála dnes nebylo na programu.

„Takže,“ řekl Harry. „Existují takové věci, jako jsou kouzla na prorážení štítů?“

Existovaly.

Harry se zeptal, zda je někdo z jeho vojáků ovládá. Nikdo je neovládal.

Draco se za svým štítem znovu šklebil.

Harry se zeptal, zda existuje nějaký druh útočného kouzla, které se *neodráží*.

Blesky, jak se zdálo, byly štítem obvykle pohlceny, místo toho, aby se od něj odrazily.

...Nikdo nevěděl, jak seslat jakýkoli druh blesku příbuzného kouzla.

Draco se ušklíbl.

Harry si povzdechl.

Ostentativně položil hůlku na zem.

A pak oznámil, tak trochu unavený hlasem, že prostě půjde a štít odstraní sám způsobem, který zůstane neodhalen; všichni ostatní na Draca vypálí hned jak štít zmizí.

Legionáři Chaosu se tvářili nervózně.

Draco vypadal klidně, což znamenalo kontrolovaně.

Z Harryho váčku se vynořila tenká, složená deka.

Harry se posadil vedle mihotajícího se štítu, a přetáhl si deku přes hlavu, aby nikdo neviděl, co dělá – až na Draca, samozřejmě.

Z Harryho váčku se vynořila autobaterie a set spojovacích kabelů.

...v žádném případě by neopustil mudlovský svět a nezačal novou éru magického výzkumu, aniž by si sebou nevzal něco, čím by bylo možné generovat elektřinu.

Krátce nato Legionáři Chaosu uslyšeli lusknutí prstů, následované praskavým zvukem zpod deky. Štít se rozzářil jasněji, a Harryho hlas řekl, „Nerozptylujte se, prosím, sledujte generála Malfoye.“

Na Dracově tváři se spolu s hněvem, podrážděním a frustrací začínalo objevovat napětí.

Harry se na něj usmál a rty naznačil, *Řeknu ti to později.*

A v tu chvíli z lesa přiletěla spirála zelené energie, a narazila do štítu, který vydal zvuk jako kousky skla třené

proti sobě, a Draco podklesl.

V náhlé, zběsilé panice Harry vytrhl spojovací kabely z baterie a nacpal je do váčku, potom tam nacpal samotnou baterii, a pak si strhl deku, popadl hůlku a postavil se.

Všichni jeho vojáci pořád byli na místě a zběsile se rozhlíželi.

„Contego,“ řekl Harry, a jeho vojáci ho následovali, ale Harry ani nevěděl, kterým směrem by štít měl upřít. „Viděl někdo odkud to přilétlo?“ zavrtění hlavami. „A generále Malfoyi, nemohl byste mi říci, zda vaše armáda dostala generálku Grangerovou?“

„Přesně tak,“ řekl Draco kysele, „to bych nemohl.“

Ale sakra.

Harryho mozek rychle začal kalkulovat. Draco za svým štítem, Draco do určitého stupně vyčerpaný, Harry rovněž vyčerpaný, Hermione bůhvídkde mezi stromy, a Harry a čtyři zbývající Legionáři...

„Víte, generálko Grangerová,“ řekl Harry nahlas, „váženě jste měla počkat, až generála Malfoye porazím. Potom jste mohla dostat všechny přeživší.“

Odněkud se ozval vysoko posazený dívčí smích.

Harry ztuhl.

To nebyla Hermione.

A pak se všude kolem nich rozezněla děsivá, podivná, veselá píseň.

*„Neboj se a nebud' smutný,
dostanem všechny vás špatný...“*

„Grangerová podváděla!“ vyhrkl Draco uvnitř svého štítu. „Probudila své vojáky. Proč profesor Quirrell ne–“

„Nech mě hádat,“ řekl Harry, kterému už se břichem začala šířit nevolnost. Opravdu nenáviděl prohrávání.

„Byla to velmi jednoduchá bitva, že? Popadali jako mouchy?“

„Ano,“ řekl Draco. „Všechny jsme je dostali na první zásah –“

Výraz zděšeného uvědomění se rozšířil od Draca na Legionáře Chaosu.

„Ne,“ řekl Harry, „to teda nedostali.“

Maskované postavy se objevily mezi stromy.

„Spojenci?“ řekl Harry.

„Spojenci,“ řekl Draco.

„Dobře,“ ozval se hlas generálky Grangerové, z lesa vyletěla spirála zelené energie a roztrhala Dracův štít na kousky.

Generálka Grangerová přehlížela bitevní pole s jednoznačným pocitem triumfu. Zbývalo jí devět

sluníčkových vojáků, ale to nejspíš stačilo k zvládnutí posledního přeživšího nepřítele, obzvlášť, když Parvati, Anthony a Ernie už drželi hůlky namířené na generála Pottera, kterého přikázala zajmout živého (no, při vědomí).

Bylo to Špatné, to věděla, ale opravdu, opravdu, *opravdu* si to chtěla vychutnat.

„Je v tom nějaký trik, že ano?“ řekl Harry, v hlase mu znělo vypětí. „*Musí* v tom být nějaký trik. Nemůžeš se jen tak změnit ve skvělého generála. Ne ještě k tomu všemu ostatnímu. Nejsi tak zmijozelská! Nepíšeš ujeté básničky! *Nikdo není takhle dobrý ve všem!*“

Generálka Grangerová pohlédla na své sluníčkové vojáky a pak zpátky na Harryho. Tohle pravděpodobně na venkovních obrazovkách sledovali všichni.

A generálka Grangerová řekla: „Dokážu cokoli, když to budu dost pilně studovat.“

„Ale no tak, to je prostě krav–“

„*Somnium.*“

Harry padl k zemi uprostřed věty.

„SLUNÍČKA VYHRÁVAJÍ,“ ozval se mohutný hlas profesora Quirrella. Zdálo se, že přichází odevšad a odnikud.

„Laskavost zvítězila!“ zvolala generálka Grangerová.

„Hurá!“ zakřičeli sluníčkoví vojáci. I nebelvírštví chlapci to řekli, a řekli to s hrdostí.

„A jak zní poučení z dnešní bitvy?“ řekla generálka Grangerová.

„Dokážeme cokoli, když budeme dost pilně studovat!“

A přeživší ze Sluníčkového regimentu se vydali pochodem k vítěznému poli za zpěvu své pochodové písně, která zněla:

*Neboj se a nebud' smutný,
dostanem všechny vás špatný,
za mříže pak do fajn domu,
s kopou nových přátel k tomu,
zaslání s dobrou náladou
jsou Sluníčkovou Armádou!*

31. Skupinová práce, část druhá – První bitva, dohry

Dohry:

Harry rázoval sem a tam po své generálské kanceláři. Aspoň se v ní skutečně skvěle rázovalo sem a tam, když už zatím nepřišel na nějaké další využití.

Jak?

Jak?

Hermiona přece tu bitvu nemohla vyhrát! Ne na svůj první pokus, ne, když vůbec neměla sklony k násilí. Že by automaticky byla i skvělou vojenskou velitelkou, to přece bylo *příliš* i pro ni.

Načetla si tu taktiku v nějaké knize o vojenské historii? Jenže ono nešlo jen o tu jednu taktiku, její síly byly umístěny přesně tak, aby zabránily jakémukoli možnému ústupu, její jednotky byly koordinovány lépe než jeho i Dracovy...

Porušil profesor Quirrell svůj slib, že jí nepomůže? Dal jí deník generála Tactica, nebo něco takového?

Harry cítil, že mu něco uniká, něco velmi důležitého, a jeho mysl se jen točila v kruzích, aniž by to dokázal rozluštit.

S povzdechem skončil. Takhle se nikam nedostane, a před další bitvou se od Hermiony nebo někoho jiného potřeboval naučit to kouzlo na provrtání štítu – profesor Quirrell Harrymu pobaveným hlasem, který v sobě ale nesl ostrý podtón varování, vysvětlil, že „žádné magické věci, kromě těch, které jsem vám dal já“ zahrnuje i mudlovskou technologii bez ohledu na to, že to vůbec *nebyla magie*. Harry také potřeboval vymyslet, jak příště sundat pana Goyla...

Když jste byli generálem, bitvy se počítaly za hodně Quirrell bodů, a Harry se do toho musel opřít, jestli chtěl vyhrát profesorovo vánoční přání.

Ve svém soukromém pokoji ve Zmijozelu zíral Draco Malfoy do prázdna, jako by zeď před ním byla tím nejzajímavějším povrchem na světě.

Jak?

Jak?

Při pohledu zpět to byl úplně očividný nápad, jak už to u mazaných intrik bývalo. Ale Grangerová *neměla* být mazaná! Byla příliš mrzimorská než aby použila i jednoduchou údernou kletbu! Poradil jí snad profesor Quirrell navzdory svému slibu, nebo...

A pak Draco konečně udělal to, co měl udělat už mnohem dřív.

To, co měl udělat hned po tom svém prvním setkání s Grangerovou.

To, co ho Harry Potter *naváděl*, aby dělal, to, k čemu ho *trénoval*, aby dělal, ale u čeho ho Harry také varoval, že bude nějaký čas trvat, než jeho mozku dojde, že ty metody je potřeba uplatňovat ve skutečném životě, a tomu Draco až do dneška *nerozuměl*. Mohl se vyhnout každému jednomu ze svých omylů, kdyby prostě *aplikoval* to, co už mu Harry *řekl* –

Draco řekl nahlas: „Všímám si, že jsem zmatený.“

Jako racionální jedinec máš neobvyklou schopnost cítit se víc zmatený výmysly než skutečností...

Draco byl zmatený.

Tudíž něco, čemu věřil, nebylo skutečné.

Grangerová by neměla být schopna tohle všechno dokázat.

Takže to nejspíš nedokázala.

Slibuji, že generálce Grangerové nepomohu žádným způsobem, o kterém vy dva nevíte.

Se zděšeným uvědoměním Draco smetl stranou papíry a začal se prohrabávat nepořádkem na svém stole, dokud to nenašel.

A bylo to tam.

Přímo v seznamu lidí a vybavení přiřazených každé ze tří armád.

K čertu s profesorem Quirrellem!

Draco to *četl* i předtím a stejně to v tom *neviděl* –

Odpolední slunce zalévalo kancelář Sluníčkového regimentu a osvětlovalo generálku Grangerovou na její židli, jako by zářila zlatou aurou.

„Jak dlouho si myslíš, že bude trvat, než to Malfoyovi dojde?“ řekla generálka Grangerová.

„Dlouho ne,“ řekl plukovník Blaise Zabini, „jestli už mu to nedošlo. Jak dlouho bude trvat, než to dojde Potterovi?“

„Celou věčnost,“ řekla generálka Grangerová, „pokud mu to neřekne Malfoy, nebo to nedojde některému z jeho vojáků. Harry Potter takhle prostě neuvažuje.“

„Vážně?“ vzhlédl kapitán Ernie MacMillan od jednoho z rohových stolků, kde byl právě drcen v šachu kapitánem Ronem Weasleyem. (Hned, jak Malfoy odešel, samozřejmě všechny ostatní židle donesli zpátky.) „Chci říct, mně to připadá úplně zřejmé. Kdo by se snažil vymyslet úplně všechno sám?“

„Harry,“ řekla Hermiona přesně ve chvíli, kdy Zabini řekl: „Malfoy.“

„Malfoy si myslí, že je o hodně lepší, než všichni ostatní,“ řekl Zabini.

„A Harry... Harry se na ostatní lidi takhle prostě *nedívá*,“ řekla Hermiona.

Vlastně to bylo svým způsobem smutné. Harry vyrůstal velmi, velmi osamoceně. Ne snad, že by si skutečně myslel, že jen géniové mají právo existovat. Prostě ho jen *nenapadlo*, že by v Hermionině armádě mohl mít dobré nápady i někdo další.

„Na každý pád,“ řekla Hermiona, „kapitáni Goldstein a Weasley, jste pověřeni vymýšlením strategických nápadů do příští bitvy. Kapitáni Macmillan a Susan – promiňte, chtěla jsem říct, kapitáni Macmillan a Bonesová – snažte se přijít s taktikami, které bychom mohli využít, a s tréninky, který by se nám mohly hodit. Ah, a gratuluji k vaší bojové hymně, kapitáne Goldsteine, myslím, že pro *esprit de corps* udělala mnohé.“

„Co budete dělat vy?“ řekla Susan. „A plukovník Zabini?“

Hermiona se zvedla ze židle a protáhla se. „Já se pokusím zjistit, co si myslí Harry Potter, a plukovník Zabini se pokusí přijít na to, co by mohl udělat Draco Malfoy, a oba dva se k vám vrátíme, až na něco přijdeme.“

Já se při přemýšlení půjdu projít. Zabini, chcete se ke mně připojit?“

„Jistě, generále,“ řekl Zabini toporně.

Nebylo to myšleno jako rozkaz. Hermiona si sama pro sebe trochu povzdechla. Tohle si vyžádá trochu přivykání, a přestože Zabiniho první nápad rozhodně fungoval, nebyla si tak *docela* jistá, že, citace profesora Quirrella, mix pozitivních a negativních pobídek, konec citátu, bude stačit, aby tohoto Zmijozela udržela na své straně až do prosince, kdy budou poprvé dovoleni zrádci...

Taky ji zatím vůbec nenapadlo, jak využije profesorovo vánoční přání. Možná se prostě zeptá Mandy, jestli něco nechce, až na to dojde.

32. Mezihra: Správa osobních financí – Duch Vánoc

„Ale pane řediteli,“ namítl Harry a do jeho hlasu prosáklo i něco z jeho zoufalství, „nechat všechno mé jmění v jednom nediverzifikovaném trezoru, plném zlatých mincí – to je šílené, pane řediteli! To je jako, já nevím, dělat experimenty s přeměňováním bez konzultování uznané autority! Takhle se to s penězi prostě nedělá!“

Z vráscité tváře starého kouzelníka – zpod svátečního klobouku, který připomínal katastrofickou srážku automobilů z červené a zelené látky – se do Harryho opíral vážný, smutný pohled.

„Je mi líto, Harry,“ řekl Brumbál, „a omlouvám se, ale dovolit ti teď ovládat tvé finance by ti dalo příliš velkou nezávislost jednání.“

Harrymu se otevřela ústa a nevyšel z nich žádný zvuk. Byl doslova oněmělý.

„Dovolím ti vybrat pět galeonů na vánoční dárky,“ řekl Brumbál, „což je více, než by hoch tvého věku měl utrácet, ale snad by to nemělo představovat hrozbu –“

„*Nemůžu uvěřit, že jste právě řekl něco takového!*“ ta slova Harrymu vyletěla z úst. „*Vy se přiznáváte, že jste tak manipulativní?*“

„Manipulativní?“ řekl starý kouzelník s lehkým úsměvem. „Ne, manipulativní by bylo, kdybych to *nepřiznal*, nebo kdybych kromě toho očividného měl i nějaký postranní motiv. Tohle je naprosto přímé, Harry. K hraní této hry ještě nejsi připraven, a bylo by pošetilé pustit tě k tisícům galeonů, se kterými bys hrací plochu mohl rozházet.“

S blížícími se Vánocemi byl ruch a shon na Příčné ulici stonásobný. Všechny obchody se zahalily do zářivých kouzel, která svítily a jiskřily, jako by se duch svátků měl co nevidět vymknout kontrole a celé okolí proměnit do jednoho veselého svátečního kráteru. Ulice byly tak přečpané kouzelníky a čarodějnicemi ve svátečním a *křiklavém* oblečení, že vaše oči byly pod téměř stejně silným útokem jako vaše uši; a z udivující rozmanitosti nakupujících bylo jasné, že Příčná ulice je považována za mezinárodní atrakci. Byly tu čarodějnice omotané do obrovských pruhů látky jako ručníkové mumie a kouzelníci ve vysokých formálních kloboucích a županech, a malé děti sotva odrostlé batolecímu věku, které byly ozdobeny světly a zářily skoro tak jasně, jako obchody samotné, když je rodiče za ruku prováděli tou říší divů a

nechávali je výskat, jak se jim zlíbilo. Bylo to období jako stvořené k veselí se.

A uprostřed všeho toho světla a veselí jako kapka nejtemnější noci chladná, temná atmosféra, která si pro sebe dokázala uvolnit pár drahocenných kroků osobního prostoru dokonce i uprostřed všeho toho shonu.

„Ne,“ řekl profesor Quirrell s výrazem zachmuřeného odporu, jako by právě kousl do jídla, které nejen že chutnalo příšerně, ale ještě ke všemu bylo morálně odpudivé. Byl to přesně ten zachmuřený výraz, který by normální člověk mohl udělat ve chvíli, když by se zakousl do masového šátečku a zjistil, že je plesnivý a vyrobený z koťat.

„Ale *no tak*,“ řekl Harry, „určitě máte *nějaké* nápady.“

„Pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell, rty stažené do úzké čáry, „Souhlasil jsem s tím, že na této expedici budu vaším dospělým poručníkem. S tím, že bych vám pomáhal s výběrem dárků, jsem souhlas nedal. Já Vánoce neslavím, pane Pottere.“

„A co takhle Newtonovice?“ zeptal se Harry živě. „Isaac Newton se *skutečně* narodil 25. prosince, narozdíl od jistých jiných historických postav, které bych mohl jmenovat.“

To na profesora Quirrella dojem neudělalo.

„Poslyšte,“ řekl Harry, „je mi to líto, ale musím pro Freda a George vymyslet něco *speciálního*, a zatím netuším, co by to mělo být.“

Profesor Quirrell si zamyšleně broukal. „Mohl byste se zeptat, které členy rodiny mají v nejmenší oblibě, a pak najmout assassina. Znáám člověka z jisté exilové vlády, který je poměrně schopný a na větší množství Weasleyů by vám mohl poskytnout slevu.“

„O *těchto* Vánocích,“ řekl Harry o tónem hlubším hlasem, „dejte svým přátelům dar... *smrti*.“

To profesora Quirrella rozveselilo. Úsměv se mu odrazil i v očích.

„No,“ řekl Harry, „alespoň jste nenavrhl, abych jim pořídil krysu –“ Harryho pusa sklapla, těch slov litoval téměř hned, jak je vypustil.

„Co prosím?“ řekl profesor Quirrell.

„Nic,“ řekl Harry okamžitě, „je to dlouhá, hloupá historka.“ A vyprávět ji mu připadalo jaksi nesprávné. Možná proto, že se bál, že by se profesor Quirrell smál, i kdyby Bill Weasley *nebyl* vyléčen a všechno nebylo zase napraveno...

A kde profesor Quirrell *byl*, že tu historku nikdy neslyšel? Harry měl dojem, že o tom v kouzelnické Anglii slyšeli všichni.

„Podívejte,“ řekl Harry, „snažím se *posílit jejich loajalitu ke mně*, chápete? Udělat si z Weasleyových dvojčat své poskoky. Jako v tom starém přísloví: Přítel není někdo, koho můžete jednou využít a pak se ho zbavit, je to někdo, koho můžete využívat znovu a znovu. Fred s Georgem jsou jedni z nejužitečnějších přátel, které v Bradavicích mám, profesore Quirrelle, a mám v úmyslu je využívat znovu a znovu. Takže kdybyste mi tu pomohl být Zmijozelem a navrhl něco, za co by byli *velmi* vděční...“ Harryho hlas se vyzývavě vytratil.

Tyhle věci prostě musíte vyložit tím správným způsobem.

Ušli slušný kus cesty, než profesor Quirrell znovu promluvil, z hlasu mu prakticky odkapával odpor. „Weasleyovic dvojčata používají hůlky z druhé ruky, pane Pottere. Na vaši štědrost by je upomínalo každé kouzlo, které sešlou.“

Harry rukama zatleskal v bezděčném vzrušení. Bude stačit ty peníze jednoduše vložit na Ollivanderův účet, a panu Ollivanderovi říct, aby je rozhodně nevracel – ne, ještě lépe, aby je poslal Luciusovi Malfoyovi, pokud by se u něj dvojčata neukázala před začátkem dalšího školního roku. „To je *geniální*, pane profesore!“

Profesor Quirrell nevypadal, že by ten kompliment ocenil. „Předpokládám, že Vánoce v *tomto* duchu mohu tolerovat, pane Pottere, i když jen stěží.“ Pak se zlehka usmál. „Samozřejmě, to vás bude stát čtrnáct galeonů, a vy jich máte jen pět.“

„Pět galeonů,“ řekl Harry s pobouřeným odfrknutím. „S kým si to ředitel vůbec myslí, že jedná?“

„Myslím,“ řekl profesor Quirrell, „že ho jednoduše nenapadlo bát se následků toho, že byste svou vynalézavost využil k obstarávání financí. I když od vás bylo moudré prohrát, než abyste z toho dělal otevřenou hrozbu. Jen tak ze zvědavosti, pane Pottere, co byste byl dělal, kdybych se znuděně *neodvrátil* zrovna když jste si v záchvatu dětinského rozmaru odpočítával pět galeonů ve svrčcích?“

„No, nejjednodušší by bylo si ty peníze půjčit od Draca Malfoye,“ řekl Harry.

Profesor Quirrell se krátce zasmál. „Vážně, pane Pottere.“

Pochopeno a zapamatováno. „Pravděpodobně bych si nechal zaplatit za pár vystoupení jakožto celebrita. Neuchyloval bych se k nějakému rozvracení ekonomiky jen kvůli drobným na útratu.“ Harry to zkontroloval, a ukázalo se, že *bude* mít dovoleno nechat si obraceč času,

až pojede na prázdniny domů, aby jeho spánkový cyklus nezačal rotovat. Ale *také* bylo možné, že kouzelnické trhy někdo hlídá. Ten trik se stříbrem a zlatem by se stal na mudlovské straně a začal by plodit peníze, a skřeti by po prvním cyklu mohli pojmout podezření. A rozjet skutečnou banku by obnášelo *hodně* práce... Harry ještě tak úplně nedomyslel žádný způsob získávání peněz, který by byl rychlý *a* jistý *a* bezpečný, takže byl velmi potěšen, když se ukázalo, že profesora Quirrella bude tak snadné ošálit.

„Doufám, že vám těch pět galeonů vystačí ještě dlouho, když jste je počítal tak pečlivě,“ řekl profesor Quirrell.

„Pochybuji, že mi ředitel znovu s takovou ochotou svěří váš klíč od trezoru, když zjistí, že jsem byl obelstěn.“

„Jsem si jistý, že jste dělal, co jste mohl,“ řekl Harry s hlubokou vděčností.

„Potřebujete nějakou pomoc s nalezením bezpečného místa, kam uložit všechny ty svrčky, pane Pottere?“

„No, tak trochu,“ řekl Harry. „Nevíte o nějakých dobrých investičních příležitostech, profesore?“

A kráčeli dál, ve své nepatrné sféře ticha a izolace, skrze oslňující a hemžící se davy; a pokud jste se dívali skutečně pozorně, viděli jste, že kolem nich větve stromků klesají,

květiny vadnou a tón zvonků veselých dětských hraček klesá do nižší a zlověstnější tóniny.

Harry si toho *všiml*, ale nic neřekl, jen se pro sebe zlehka usmál.

Každý měl svůj způsob, jak slavit svátky, a Grinch byl součástí Vánoc zrovna tak jako Santa.

33. Problémy s koordinací, část první – Bitva o jezero

Pozn. autora: Verze teorie rozhodování použitá v této kapitole není tou akademicky převládající. Je založená na něčem zvaném „bezčasová teorie rozhodování“, která je právě rozvíjena (mimo jiné) Garym Drescherem, Wei Dai, Vladimírem Nesovem, a, no... (několikrát zakašle) mnou.

Děsivé na tom bylo, jak rychle se celá ta věc vymkla kontrole.

„Albusi,“ řekla Minerva, když vstoupili do Velké síně, a ani se neobtěžovala potlačovat obavy v hlase, „něco se s tím musí dělat.“

Předvánoční atmosféra v Bradavicích obvykle bývala rozzářená a veselá. Velká síň už byla vyzdobena zelenou a červenou na památku Zmijozela a Nebelvírky, jejichž novoroční svatba se stala symbolem přátelství a spojení, překračujícího propasti mezi kolejemi. Ta tradice byla téměř tak stará jako Bradavice samotné a dokonce se rozšířila i do mudlovských zemí.

Teď se ale studenti u večere nervózně ohlíželi přes ramena a vysílali nevraživé pohledy k jiným stolům, nebo se – u jiných stolů – zapáleně hádali. Atmosféra by se snad

dala popsat jako *napjatá*, ale fráze, která přišla na mysl Minervě, zněla *pátý stupeň obezřetnosti*.

Vezměte jednu školu rozdělenou do čtyř kolejí...

A do každého ročníku přidejte tři armády ve válce.

Fandění Drakům, Sluníčkům a Chaosu se rozšířilo i mimo první ročníky: byly to armády pro ty, kteří do žádné armády nevstoupili. Studenti na ramenou nosili pásky se znakem ohně, smajlíka nebo luskající ruky, a proklínali se na chodbách. Všichni generálové z prvního ročníku jim nakázali, ať přestanou – dokonce i Draco Malfoy ji vyslechl a pak zachmuřeně přikývl – ale jejich údajní příznivci neposlechli.

Brumbál vzdáleným pohledem zalétl ke stolům. „*Lidé v každém městě,*“ začal starý kouzelník recitovat, „*byli rozděleni již od dávných časů na Modré a Zelené... Bojovali proti svým protivníkům, aniž by věděli, proč riskují... Vyrůstá mezi nimi nenávist k barvám bez důvodu, která přetrvává až do konce věků, nezajímají se o rodinné vazby, příbuzenství ani zákony přátelství, pokud trvá podpora jiné barvy. Proto musím říci, že podle mě se jedná o nemoc duše...*“

„Je mi líto,“ řekla Minerva, „ne–“

„Prokopios,“ řekl Brumbál. „Ve starém Římě brali závody válečných vozů velmi vážně. Ano, Minervo, souhlasím, že se s tím něco musí udělat.“

„A rychle,“ řekla Minerva a ztišila hlas ještě víc. „Albusi, myslím, že se s tím něco musí udělat ještě před sobotou.“

V neděli většina studentů opustí Bradavice, aby strávili svátky se svými rodinami; poslední bitva tří armád prvních ročníků, která rozhodne o tom, kdo vyhraje to třikrát prokleté vánoční přání profesora Quirrella, se tedy měla konat v sobotu.

Brumbál na ni pohlédl a vážně si ji prohlížel. „A vy se bojíte, že až to vybuchne, někdo přijde k úrazu.“

Minerva přikývla.

„A že z toho bude obviněn profesor Quirrell.“

Minerva se sevřenou tváří znovu přikývla. Už před nějakým časem získala povědomí o způsobech, jakými učitelé obrany přicházeli o místo. „Albusi,“ řekla Minerva, „nemůžeme teď profesora Quirrella ztratit, *nemůžeme!* Pokud zůstane alespoň do ledna, naši pátáci složí své N.K.Ú., pokud tu přežije i březen, naši sedmáci zvládnou O.V.C.E., během měsíců napravuje roky zanedbávání, celé generace kouzelníků se budou schopny bránit navzdory kletbě Pána zla – musíte tu bitvu zastavit, Albusi! Zakažte armády teď!“

„Nejsem si jistý, zda by to profesor obrany přijal,“ řekl Brumbál a pohlédl k profesorskému stolu, kde si Quirrell slintal do polévky. „Zdá se, že je na své armády

mimořádně upnutý, ačkoliv, když jsem s nimi souhlasil, myslel jsem si, že v každém ročníku budou čtyři.“ Starý kouzelník si povzdechl. „Inteligentní muž, pravděpodobně s těmi nejlepšími úmysly; ale obávám se, že možná není inteligentní tím správným způsobem. A zákaz armád by výbuch mohl vyprovokovat také.“

„Ale co tedy budete *dělat*, Albusi?“

Starý kouzelník ji obdařil dobrotivým úsměvem. „No, budu intrikařit, samozřejmě. Zdá se, že to je teď v Bradavicích nová móda.“

A už došli tak blízko k profesorskému stolu, že Minerva nemohla dodat nic dalšího.

Děsivé na tom bylo, jak rychle se celá ta věc vymkla kontrole.

První prosincová bitva byla... komplikovaná, nebo tak se to alespoň k Dracovi doneslo.

Druhá bitva byla *vyšinutá*.

A ta další bude ještě *horší*, pokud oni tři neuspějí ve svém posledním zoufalém pokusu to zarazit.

„Profesore Quirrelle, tohle je šílenství,“ řekl Draco zpříma. „Tohle už není Zmijozel, to je prostě...“ Dracovi došla slova. Bezmocně zamával rukama. „S tím vším, co se tu děje, už ani není možné dělat opravdové intriky. Během

minulé bitvy jeden z mých vojáků zinscenoval vlastní sebevraždu. I *Mrzimorové* se teď pokoušejí intrikařit, myslí si, že na to mají, ale jsou úplně *mimo*. Všechno se teď děje úplně náhodně, nemá to nic společného s tím, kdo je nejchytřejší nebo čím armáda nejlépe bojuje, je to...“ Nedokázal to ani popsat.

„Souhlasím s panem Malfoyem,“ řekla Grangerová tónem někoho, kdo by v životě nečekal, že tahle slova pronese. „Umožnění zrádců nefunguje, pane profesore.“

Draco se ve své armádě pokusil zakázat intrikařit všem kromě sebe, ale to jen intriky skrylo mimo dohled, nikdo nechtěl být ochuzen, když vojáci v *druhých* armádách intrikařit mohli. Poté, co bíděně prohrál poslední bitvu, svůj zákaz konečně odvolal, ale tou dobou už jeho vojáci uvedli do pohybu své osobní plány bez jakékoli centrální koordinace.

Potom, co vyslechl všechny plány, nebo to, o čem jeho vojáci tvrdili, že to plány jsou, se Draco pokusil načrtnout intriku, kterou by poslední bitvu vyhrál. Vyžadovala, aby se stalo podstatně víc než jen tři různé věci, a Draco papír spálil *Incendiem* a *Evertem* se zbavil popela, protože kdyby tohle otec někdy spatřil, vydědil by ho.

Profesorova víčka byla zpola zavřená a bradu měl položenou v dlaních, když se předklonil nad svůj stůl. „A

vy, pane Pottere?“ řekl profesor obrany. „Rovněž souhlasíte?“

„Stačí střílet Franze Ferdinanda a začali jsme První světovou válku,“ řekl Harry. „Je to tu naprostý chaos. Rozhodně bych to tak nechal.“

„*Harry!*“ řekl Draco v naprostém šoku.

Až o vteřinu později si uvědomil, že to řekl přesně ve stejný čas a přesně tím samým pobouřeným tónem jako Grangerová.

Grangerová po něm vrhla poplašený pohled a Draco pečlivě udržel svou tvář bez výrazu. Ups.

„Přesně tak!“ řekl Harry. „Zrazuju vás! Vás oba! Znovu! Ha ha!“

Profesor Quirrell se lehce usmál, i když jeho oči byly stále zpola zavřené. „A pročpak to, pane Pottere?“

„Protože si myslím, že se s chaosem dokážu vypořádat lépe, než slečna Grangerová nebo pan Malfoy,“ řekl ten zrádce. „Naše válka je hra s nulovým součtem a nezáleží na tom, jestli je v absolutním smyslu lehká nebo těžká – jen na tom, kdo si vede lépe a kdo hůř.“

Harry Potter se učil až nehorázně rychle.

Profesorovy oči se pod víčky pohnuly, jak pohlédl na Draca a pak na Grangerovou. „Po pravdě, pane Malfoyi, slečno Grangerová, bych se sebou jednoduše nedokázal

žít, pokud bych to velké finále měl ukončit ještě před vyvrcholením. Z jednoho z vašich vojáků se stal dokonce čtyřnásobný agent.“

„Čtyřnásobný?“ řekla Grangerová. „Ale vždyť v naší válce jsou jen tři strany!“

„Ano,“ řekl profesor Quirrell, „to byste si myslela, že ano. Nejsem si jistý, jestli se vůbec kdy v dějinách vyskytl čtyřnásobný agent nebo armáda s tak vysokým procentem skutečných a domnělých zrádců. Prozkoumáváme nová území, slečno Grangerová, a nemůžeme jen tak udělat čelem vzad.“

Draco opustil kancelář učitele obrany s pevně zaťatými zuby a Grangerová vedle něj vypadala ještě podrážděněji.

„Nemůžu uvěřit, že jsi to udělal, Harry!“ řekla Grangerová.

„Promiň,“ řekl Harry, který omluvně nezněl ani v nejmenším a rty měl zkroucené do šťastně zlého úsměvu. „Pamatuj si, Hermiono, je to jen *hra*, a proč by generálové měli být těmi jedinými, kdo dostane šanci intrikařit? A krom toho, co s tím vy dva chcete dělat? Spojit se proti mně?“

Draco si vyměnil pohled s Grangerovou. Věděl, že jeho tvář je zrovna tak sevřená jako její. Harry se stále otevřeněji a s výsměchem spoléhal na Dracovo odmítnutí

spojit se s mudlovskou šmejdkou a Dracovi už začínalo být zle z toho, jak to využívá proti němu. Pokud to tak bude pokračovat dál, *spojí* se s Grangerovou, jenom aby Harryho Pottera rozdrtil, a pak se uvidí, jak se to tomu synovi mudlovské šmejdky bude líbit.

Děsivé na tom bylo, jak rychle se celá ta věc vymkla kontrole.

Hermiona zírala na pergamen, který jí dal Zabini, a cítila se naprosto a dokonale bezmocná.

Byla na něm jména a čáry, které ta jména spojovaly s jinými jmény, a některé z těch čar byly v různých barvách a...

„Pověz mi,“ řekla generálka Grangerová, „je v mé armádě někdo, kdo *není* špehem?“

Nebyli spolu v kanceláři, ale v jiné opuštěné učebně, a byli o samotě, protože, jak plukovník Zabini řekl, teď už bylo téměř jisté, že přinejmenším jeden z kapitánů je zrádce. Pravděpodobně kapitán Goldstein, ale Zabini si nebyl jistý.

Její otázka na tváři mladého Zmijozela vykouzila ironický úsměv. Blaise Zabini na ni vždy pohlížel trochu přezíravě, ale nezdálo se, že by ji přímo nesnášel; nic, co by se podobalo výsměchu, který projevoval k Malfoyovi,

nebo odporu, který se u něj vyvinul pro Harryho Pottera. Nejprve se bála, aby ji Zabini nezradil, ale ten kluk se zoufale snažil ukázat, že druzí dva generálové nejsou o nic lepší než on, a Hermione byla toho názoru, že ačkoli by ji Zabini s radostí zaprodal komukoli *jinému*, nikdy by nenechal vyhrát Malfoye nebo Harryho.

„Většina tvých vojákům ti *je* stále věrná, tím jsem si jistý,“ řekl Zabini. „Ale nikdo nechce přijít o tu zábavu.“ Pohrdavý pohled na tváři mladého Zmijozela nenechával nikoho na pochybách, co si myslí o lidech, kteří intrikaření neberou vážně. „Takže si myslí, že mohou dělat dvojité agenty, tajně pracovat pro naši stranu a přitom předstírat, že nás zradili.“

„Ale to samé bude platit taky pro členy druhých armád, kteří říkají, že chtějí být *našimi* špióny,“ řekla Hermione opatrně.

Mladý Zmijozel pokrčil rameny. „Myslím, že se mi podařilo určit, kteří z nich pro tebe chtějí zradit Malfoye, a nemyslím si, že by kvůli tobě *kdokoli* chtěl zradit Pottera. Ale Nott představuje jistou sázku na zrazení Pottera Malfoyovi, a vzhledem k tomu, že jsem nechal Entwhistla, aby ho oslovil jménem Malfoye, a Entwhistle se ve skutečnosti hlásí k nám, bude to téměř tak dobré, jako –“

Hermiona na chvilku zavřela oči. „My prohrajeme, že ano?“

„Podívej,“ řekl Zabini trpělivě, „v tuto chvíli vedeš na Quirrell body. Stačí jen, abychom tu bitvu neprohráli *úplně*, a budeš mít dost bodů na to vánoční přání.“

Profesor Quirrell oznámil, že rozhodující bitva bude probíhat na základě formálního bodovacího systému, aby se zabránilo pozdějším námitkám. Pokaždé, když někoho zastřelíte, generál vaší armády získá dva body. Celou bitevní arénou (zatím ještě nevěděli, kde budou bojovat, i když Hermione doufala, že to znovu bude v lese, tam se Sluníčkům vedlo dobře) se rozezní gong, a jeho tón vám řekne, kdo právě získal body. A pokud někdo zasažení jen hrál, gong se stejně rozezní, a později, po odmlce nejisté délky, se rozezní dvojitý gong, aby oznámil zrušení bodů. Pokud jste zvolali název armády – zakřičeli jste „Za Sluníčka!“ nebo „Za Chaos!“ nebo „Za Draky!“ – přiřadilo to vaši příslušnost ke zvolené armádě...

Dokonce i Hermione byla schopná spatřit chybu v *téhle* sadě pravidel. Ale profesor Quirrell pokračoval oznámením, že pokud jste byli původně přiřazeni ke Sluníčkům, nikdo vás jménem Sluníček nemohl zastřelit – nebo, lépe řečeno, udělat to mohl, ale pak by Sluníčka ztratila jeden Quirrell bod, oznámeno trojitým gongem.

To vám bránilo střílet své vlastní vojáky kvůli bodům, a odrazovalo to od sebevražd před příchodem nepřítele, ale pokud bylo třeba, pořád jste mohli popravovat špehy.

Hermiona právě teď měla dvě stě čtyřicet čtyři bodů, Malfoy měl dvě stě devatenáct, a Harry dvě stě dvacet dva; a v každé armádě bylo dvacet čtyři vojáků.

„Takže budeme bojovat opatrně,“ řekla Hermione, „a prostě se pokusíme neprohrát *příliš*.“

„Ne,“ řekl Zabini. Tvář mladého Zmijozela teď byla vážná. „Problém je, že Malfoy i Potter vědí, že mohou vyhrát jediné, když se spojí a rozdrtí nás, a až pak si to rozdají mezi sebou. Takže si myslím, že bychom měli –“

Hermiona opouštěla učebnu tak trochu v tranzu. Zabini neměl v plánu tu očividnou věc, jeho plán byl podivný a komplikovaný a mnohohrstvý a byl to ten druh plánu, u kterého by spíš očekávala, že s ním přijde Harry, ne Zabini. Připadala si zlá už jen proto, že dokáže takový plán *pochopit*. Mladé dívky by něčeho takového neměly být schopné. Klobouk by ji zařadil do Zmijozelu, kdyby věděl, že dokáže takové plány chápat...

Úžasné na tom bylo, jak rychle dokázal ten chaos eskalovat, jakmile to začal dělat úmyslně.

Harry seděl ve své kanceláři; byl zplnomocněn objednat si od domácích skřítků nábytek, a tak si objednal trůn a závěsy v černých a rudých barvách. Světlo, šarlatové jako krev, se mísilo se stíny a přelévalo se po podlaze.

Něco uvnitř Harryho se cítilo, jako by se konečně vrátil domů.

Před ním stáli čtyři poručíci Chaosu, jeho nejdůvěryhodnější služebníci, z nichž jeden byl zrádcem. Takhle. Takhle by jeho život měl vypadat.

„Shromáždili jsme se,“ řekl Harry.

„Nechť zavládne Chaos,“ ozvali se jeho čtyři pobočníci.

„Moje vznášedlo je plné úhořů,“ řekl Harry.

„Tuhle gramodesku si nekoupím, je poškrábaná,“ ozvali se jeho čtyři pobočníci.

„Vetchaří hadroušci jsou roztruchleni.“

„A selvy syští tesknoskuhravě!“

Tím byly formality uzavřeny.

„Jak pokračuje matení?“ zašeptal Harry suchým hlasem císaře Palpatina.

„Dobře, generále Chaosu,“ řekl Neville tónem, který vždy používal pro vojenské záležitosti, a který byl tak hluboký, že se často musel zarazit, aby si odkašlal. Poručík Chaosu byl úhledně oblečen do svého žlutě lemovaného školního hábitu, vlasy měl sčesány a rozděleny v pěšinku

ve svém obvyklém vzhledu mladého, upřímného chlapce. Harrymu se ten nesoulad líbil víc, než jakýkoli z plášťů, které zkoušeli. „Naši legionáři od včerejšího večera začali pět nových intrik.“

Harry se zle usmál. „Má některá z nich šanci uspět?“

„Nemyslím,“ řekl Neville z Chaosu. „Tady je hlášení.“

„Výtečně,“ řekl Harry a ledově se zachechtal, když pergamen z Nevillovy ruky přebíral. Snažil se jak jen mohl, aby to znělo, jako když se dusí prachem. S tímhle jich je šedesát.

Jen ať to Draco *zkusí* zvládnout. Jen ať to *zkusí*.

A pokud jde o Blaise Zabiniho...

Harry se znovu zasmál, tentokrát mu ani nedalo práci, aby to znělo zle. Vážně si na své služební schůzky musí od někoho sehnat maguára, aby v takovýchto chvílích mohl hladit kočku.

„Může už teď Legie přestat spřádat intriky?“ zeptal se Finnigan z Chaosu. „Chci říct, jestli už jich nemáme dost –“

„Ne,“ řekl Harry zpříma. „*Nikdy* nemůžeme mít dost intrik.“

Profesor Quirrell to vyjádřil dokonale. Posouvali hranice, možná dál, než kdy byly posunuty; a Harry by sám se sebou nedokázal žít, pokud by to teď zarazil.

Ozvalo se zatukání na dveře.

„To bude Dračí generál,“ řekl Harry a usmál se ve zlé předtuše. „Přichází přesně, jak jsem očekával. Nechtě jde dovnitř a vy ven.“

A čtyři poručíci Chaosu se odšourali pryč, na odchodu vrhali temné pohledy na Draca, jak nepřátelský generál vstupoval do Harryho tajného doupěte.

Pokud už tohle v pozdějším věku nebude moci dělat, chtěl Harry zůstat dítětem navždy.

Slunce dovnitř protékalo červenými záclonami, krvavé paprsky tančily po podlaze za Harryho dospěláckým, polstrovaným křeslem, které pokryl zlatými a stříbrnými třpytkami, a tvrdohlavě je nazýval svým trůnem.

(Draco začínal cítit mnohem jistěji, že dělá správnou věc, když se rozhodl Harryho svrhnout, než se stihne zmocnit vlády nad světem. Draco si nechtěl ani *představovat*, jak by vypadal život pod jeho vládou.)

„Dobrý večer, Dračí generále,“ řekl Harry Potter ledovým šepem. „Dorazil jste, právě jak jsem očekával.“

Na tom nebylo nic překvapujícího, vzhledem k tomu, že Draco s Harrym se na tomto setkání domluvili předem.

Taky nebyl žádný večer, ale Draco už teď věděl, že nemá cenu nic namítat.

„Generále Pottere,“ řekl Draco s veškerou důstojností, kterou dokázal sebrat, „dobře víte, že naše dvě armády musí spolupracovat, aby profesorovo přání mohl vyhrát alespoň *jeden* z nás, že?“

„Jissstě,“ zasyčel Harry, jako by si ten kluk myslel, že ovládá hadí jazyk. „Musíme spolupracovat, abychom zničili Sluníčka, a teprve pak si to rozhodnout mezi sebou. Ten z nás, kdo toho druhého zradí o něco dříve, získá v pozdějším boji výhodu. A Sluníčková generálka, která tohle všechno ví, se nás bude snažit obelstít, abychom uvěřili, že nás ten druhý zradil. A vy a já, jelikož to víme, budeme v pokušení jeden druhého zradit a předstírat, že je to podvod Grangerové. A Grangerová ví i *tohle*.“

Draco přikývl. To bylo očividné. „A... oba nechceme *nic* než výhru, a není tu nikdo, kdo by mohl potrestat naši zradu...“

„Přesně tak,“ řekl Harry Potter, jeho tvář teď zvažněla. „Zdá se, že tu čelíme *skutečnému* Vězňovu dilematu.“

Vězňovo dilema v Harryho podání znělo následovně: Dva vězňové byli zamčeni v oddělených celách. Existovaly důkazy proti oběma vězňům, ale jen vedlejší, takové, že by vedly k rozsudku v podobě dvou let pro oba. Oba vězni měli možnost *zběhnout*, zradit toho druhého, svědčit proti němu u soudu; to by z jejich rozsudku strhlo jeden rok, ale

přidalo by to dva k rozsudku toho druhého. Nebo by vězni mohli *spolupracovat*, nepromluvit. Takže pokud by oba vězni zběhli a svědčili by proti sobě, každý z nich by si odseděl tři roky; pokud by oba spolupracovali nebo mlčeli, každý z nich by si odseděl dva roky; pokud by jeden zradil a druhý spolupracoval, zrádce by si odseděl jeden rok, spolupracující čtyři.

A obě vězni se rozhodovali, aniž věděli o volbě toho druhého, a neměli šanci své rozhodnutí později změnit.

Draco poznamenal, že pokud by ti dva vězni byli Smrtijedi během Kouzelnické války, Pán zla by zabil jakéhokoli zrádce.

Harry přikývl a řekl, že to by byl *jeden* způsob, jak Vězňovo dilema vyřešit – oba Smrtijedi by vlastně *chtěli*, aby tu nějaký Pán zla byl, přesně z tohoto důvodu.

(Draco Harryho požádal, aby se zarazil, a nechal ho to chvilku promyslet, než budou pokračovat. Vysvětlovalo to *dost* o tom, proč otec a jeho přátelé sloužili Pánu zla, který k nim často nebyl milý...)

Po pravdě, řekl Harry, to byl přesně ten důvod, proč lidé mají vlády – vy *sami* byste na tom mohli být lépe, pokud byste druhému něco ukradli, zrovna tak, jako by na tom každý vězeň byl individuálně lépe, pokud by ve Vězňově dilematu zradil. Ale pokud by takhle přemýšleli všichni,

země by upadla do chaosu, a všichni by na tom byli hůře, zrovna jako kdyby oba vězni zradili. Proto si lidé nechávali vládnout vládou, zrovna jako si Smrtijedi nechávali vládnout Pánem zla.

(Draco Harryho znovu požádal, aby se zarazil. Vždycky považoval za samozřejmé, že se ambiciózní kouzelníci zmocňují moci, protože chtějí vládnout, a že se lidé nechávají ovládat, protože jsou to ustrašení malí Mrzimoři. A ačkoli mu to i po zamyšlení nadále připadalo jako pravda, Harryho náhled byl fascinující, i když nesprávný.)

Ale, pokračoval potom Harry, strach, že vás třetí strana potrestá, nebyl *jediným* možným důvodem, proč ve Vězňově dilematu spolupracovat.

Předpokládejme, řekl Harry, že tu hru hraješ proti své vlastní, identické, magicky vytvořené kopii.

Draco řekl, že kdyby tu byli dva Dracové, pak by žádný z Draců nechtěl, aby se tomu druhému stalo něco špatného, nemluvě o tom, že žádný Malfoy by se neprojevil jako zrádce.

Harry znovu přikývl, a řekl, že tohle bylo ještě *jiné* řešení Vězňova dilematu – lidé mohli spolupracovat, protože jeden druhého měli rádi, nebo měli smysl pro čest, nebo si chtěli udržet svou reputaci. Ve skutečnosti, řekl

Harry, je dost těžké představit si *skutečné* Vězňovo dilema – v opravdovém životě mívají lidé zájem o toho druhého nebo o svou reputaci, nebo se bojí trestu Pána zla, nebo tu jsou ještě *další* skutečnosti vedle hrozícího rozsudku. Ale předpokládejme, že by šlo o kopie někoho *naprosto* sobeckého –

(Jako příklad použili Pansy Parkinsonovou)

– takže každou Pansy zajímalo jen to, co se stane jí, a ne té druhé Pansy.

Za předpokladu, že o nic jiného se Pansy nezajímala... a že tu nebyl žádný Pán zla... a že se Pansy nebála o svou pověst... a že Pansy neměla žádný smysl pro čest, nebo se nepovažovala za zavázanou té druhé vězenkyni... bylo by *pak* pro takovou Pansy racionální spolupracovat nebo zradit?

Někteří lidé, řekl Harry, tvrdili, že racionální by pro Pansy bylo svou kopii zradit, ale Harry, plus někdo jménem Douglas Hofstadter, si myslel, že tito lidé nemají pravdu. Protože, jak Harry řekl, pokud by Pansy zradila – a to ne jen tak, ale z něčeho, co by jí připadalo jako *racionální důvody* – pak by ta druhá Pansy smýšlela zrovna tak. Dvě identické kopie by se nerozhodly pro dvě odlišné věci. Takže Pansy si musela vybrat mezi světem, kde obě Pansy spolupracovaly, a světem, kde obě Pansy zradily, a

dopadla by lépe, pokud by obě kopie spolupracovaly. A pokud by si Harry myslel, že ‚racionální‘ lidé ve Vězňově dilematu *zrazují*, pak by žádný takový druh ‚rationality‘ nechtěl šířit, protože země nebo konspirace plná ‚racionálních‘ lidí by upadla do chaosu. To své *neprátele* byste učili ‚racionalitě‘.

Což *předtím* znělo rozumně, ale *ted'* Draca napadalo, že...

„Ty tvrdíš,“ řekl Draco, „že racionálním řešením ve Vězňově dilematu je spolupracovat. Jenže ty taky chceš, abych tomu věřil, samozřejmě.“ A pokud by se Draco dal ošálit ke spolupráci, pak by Harry prostě řekl, *Ha ha, znovu jsem tě zradil!* a později by se mu za to vysmál.

„Lekce pro tebe bych nefalšoval,“ řekl Harry vážně. „Ale musím ti připomenout, Draco, že jsem neřekl, že bys měl jednoduše automaticky spolupracovat. Ne ve *skutečném* vězňově dilematu, jako máme tady. Co jsem řekl bylo, že když vybíráš, neměl bys zvažovat, jako bys vybíral jen pro sebe, *ani* jako bys vybíral pro všechny. Měl bys o tom přemýšlet tak, že vybíráš pro všechny *dostatečně podobné* lidi, kteří by si vybrali podobně z podobných důvodů. A taky si vybírat předpovědi těch, kteří tě znají dost na to, aby tě dokázali dobře předvídat, abys nikdy nemusel litovat své racionality kvůli předpovědím, které o tobě

udělají druzí – připomeň mi někdy, abych ti vysvětlil Newcombův problém. Takže otázka, kterou si musíme položit, Draco, zní: jsme si dostatečně podobní, abychom udělali *tu samou* věc, bez ohledu na to, jaká je?

Rozhodujeme se podobně? Nebo známe jeden druhého dost na to abychom toho druhého dokázali předvídat, abych *já* dokázal předpovědět, jestli ty budeš spolupracovat nebo zradíš, a *ty* dokázal předpovědět, že jsem se rozhodl udělat *tu samou* věc, jakou jsem předpověděl, že uděláš ty, protože *já* vím, že ty dokážeš předpovědět, že se tak rozhodnu?“

...a Draco si nemohl pomoci, ale vzhledem k tomu, jak se musel namáhat, aby porozuměl jen *polovině* z toho všeho, odpověď očividně zněla „Ne“.

„Ano,“ řekl Draco.

Nastalo ticho.

„Chápu,“ řekl Harry zklamaně. „No dobrá. Tak asi budu muset přijít s něčím jiným.“

Draco nečekal, že by to mohlo zafungovat.

Probrali to spolu skrz naskrz. Už o dost dříve se shodli na tom, že cokoli, co na bitevním poli udělají, se *nebude* počítat jako porušený slib ve skutečném životě – i když Draca trochu naštválo, co Harry udělal v kanceláři profesora Quirrella, a taky mu to řekl.

Ale pokud se nemohli spolehnout na čest nebo přátelství, zůstávala tu *nadále* otevřená otázka, jak mají jejich dvě armády spolupracovat, aby Sluníčka porazily, a to navzdory všemu, co by Grangerová mohla zkusit, aby jejich spojenectví zničila. Díky profesorovým pravidlům nebylo lákavé dovolit Sluníčkům, aby zabíjeli vojáky té druhé strany – to by jen zvyšovalo laťku, přes kterou se museli dostat – ale na druhou stranu bylo lákavé pokoušet se druhé armádě vyfouknout zabití, namísto abyste jednali jako jediná armáda, nebo v bitevního zmatku zasáhnout pár vojáků druhé strany...

Hermiona mířila zpátky do Havraspáru, aniž by se doopravdy dívala, kudy jde, její mysl byla zaneprázdněna válkou a zradou a jinými věku nepřiměřenými tématy, a když zahrnula za roh, narazila do někoho dospělého.

„Omlouvám se,“ řekla automaticky, a pak, dočista bez přemýšlení, „*Íííík!*“

„Žádný strach, slečno Grangerová,“ řekl veselý úsměv, umístěný pod párem jiskřících očí a nad stříbrným plnovousem ŘEDITELE BRADAVIC. „Budiž vám odpuštěno.“

Její pohled se bezmocně zasekl na laskavé tváři nejmocnějšího kouzelníka na světě, který byl nejvyšším

divotvůrcem a nejvyšším hlavounem, a který se před několika lety zbláznil ze stresu, který s sebou nesl boj proti Pánu zla, a v hlavě se jí na přeskáčku vynořovala spousta dalších faktů, zatímco její hrdlo nadále vypouštělo tiché zahanbující pískání.

„Vlastně, slečno Grangerová,“ řekl Albus Percival Wulfric Brian Brumbál, „je docela štěstí, že jsme na sebe narazili. Tedy, zrovna jsem tak zvědavě přemítal, o co vy tři asi tak požádáte ve svých přáních...“

Sobotní úsvit byl jasný a čistý a studenti mluvili tlumenými hlasy, jako by první výkřik mohl odpálit výbuch.

Draco doufal, že budou znovu bojovat ve vyšších patrech Bradavic. Profesor Quirrell řekl, že u skutečných bitev je mnohem pravděpodobnější, že se budou konat ve městech než v lesích, a boj uvnitř učeben a chodeb to měl, s povoleným areálem vyznačeným stuhami, simulovat. V takových bojích se Dračí armádě vedlo dobře.

Místo toho, zrovna jak se Draco bál, profesor Quirrell pro tuto bitvu vymyslel něco *speciálního*.

Bitevním polem bylo Bradavické jezero.

A na lodičky mohli také zapomenout.

Budou bojovat *pod vodou*.

Obří oliheň byla dočasně paralyzována; byla seslána kouzla na udržení ďasovců stranou; profesor Quirrell si zašel promluvit s jezerními lidmi; všichni vojáci byli vybaveni *lektvary podvodní akce*, které jim dovolovaly dýchat, jasně vidět, mluvit, a když kopali nohama, mohli plavat takřka tempem rychlé chůze.

Ve středu bojiště visela obrovská stříbrná koule, která zářila jako malý podvodní měsíc. Měla pomoci s orientací – alespoň zpočátku. Jak bude bitva pokračovat, měsíc bude zvolna přecházet do novu, a až zmizí zcela, bitva skončí, pokud ještě v tu dobu bude probíhat.

Bitva ve vodě. Nemohli jste hájit žádnou hranici, útočníci mohli připlavat z jakéhokoli směru, a ani s lektvarem jste ve vodě neviděli daleko.

Pokud uplavete příliš daleko od akce, za chvíli začnete zářit, aby bylo snazší vás odchytit – normálně, pokud se armáda místo boje rozprášila nebo utekla, profesor Quirrell je prostě prohlásil za poražené, ale dnes bojovali podle formálního bodového systému. Samozřejmě, pořád jste měli chvíli čas, než jste začali zářit, takže kdo si chtěl zahrát na assassina, měl možnost.

Dračí armáda byla na začátku hry umístěna hluboko pod vodou; nad nimi a daleko od nich zářil podvodní měsíc.

Kalnou vodu teď osvětlovala kouzla *Lumos*, ale jeho vojáci je zhasnou hned, jak začnou s manévry. Nebyl důvod dávat nepříteli šanci vás spatřit dříve než vy jeho.

Draco párkrát kopnul nohama a přesunul se výš, aby mohl lépe shlížet na své vojáky, vznášející se ve vodě.

Pod Dracovým ledovým pohledem hovory umlkly téměř okamžitě, jeho vojáci na něj pohlédli s překrásnými výrazy strachu a znepokojení.

„Poslouchejte mě velmi pozorně,“ řekl generál Malfoy. Hlas z něj vyšel o něco hlouběji, doprovázen bublinkami, *boslouchejte me belmi bozorne*, ale byl čistě srozumitelný.

„Existuje jen jediný způsob, jakým tohle můžeme vyhrát. Musíme s Chaosem vyrazit proti Sluníčkům a Sluníčka porazit. *Potom* budeme bojovat s Potterem a vyhrajeme. To se *musí* stát, chápete? Bez ohledu na to, co jiného se stane, toto je část, která se stát *musí* –“

A Draco vysvětlil ten plán, který s Harrym vymysleli.

Vojáci si vyměnili ohromené pohledy.

„- a pokud se tomu některá z *vašich* intrik postaví do cesty,“ dokončil Draco, „hned, jak se dostaneme z vody, *zapálím vás*.“

Ozval se sbor nervózních „anopane“.

„A všichni s tajnými rozkazy, ujistěte se, že je splníte *do písmene*,“ řekl Draco

Přibližně polovina jeho vojáků *otevřeně přikývla*, a Draco si je označil jako zralé na popravu, až se ujme moci.

Všechny soukromé rozkazy byly samozřejmě falešné, jednomu Drakovi bylo například řečeno, aby dal falešnou nabídku ke zradě jinému Drakovi, a druhému Drakovi bylo přikázáno, aby v tajnosti nahlásil všechno, co mu ten první Drak řekne. Draco řekl každému Drakovi, že celá válka může záviset na téhle jediné věci, a že doufá, že chápou, že je to důležitější, než plány, se kterými přišli sami. Tohle s trochou štěstí potěší všechny idioty, a možná i vynese na světlo pár špiónů, pokud se hlášení nebudou shodovat s instrukcemi.

Dracův skutečný plán na výhru proti Chaosu... no, byl jednodušší, než ten, který spálil, ale otci by se i tak nelíbil. Ale Draco přes všechnu snahu nebyl schopen přijít s ničím lepším. Byla to intrika, která by *nikdy* nemohla fungovat proti nikomu jinému než Harrymu Potterovi. Po pravdě to i *byl* Harryho původní plán, podle toho zrádce, i když to by Draco uhádl sám. Draco a onen zrádce ho jen trochu upravili...

Harry se zhluboka nadechl a cítil, jak mu voda neškodně zabublala v plicích.

Bojovali v lese a nedostal šanci to říct.

Bojovali v bradavických chodbách a nedostal šanci to říct.

Bojovali ve vzduchu, všichni vojáci se svými košťaty, a přesto nedávalo smysl to říct.

Harry už si začínal myslet, že ta slova nebude moci vyslovit v čase, kdy je pořád dost mladý na to, aby vyzněla opravdově...

Legionáři Chaosu se na Harryho zmateně dívali, když se jejich generál otočil nohama ke vzdálenému světlu povrchu, a hlavou směrem dolů ke kalným hloubkám.

„*Proč jste vzhůru nohama?*“^[9] zakřičel mladý velitel na svou armádu, a začal vysvětlovat, jak bojovat v situaci, kdy jste museli ožet privilegium směrů určených gravitací.

Dutý, dunivý gong se rozlehl vodou, a přesně v tom okamžiku Zabini, Anthony a pět dalších vojáků vypluli dolů do kalných hlubin jezera. Parvati Patilová, jediná Nebelvírka ve skupině, na okamžik otočila hlavu a vesele jim zamávala a po chvilce Scott a Matt udělali to samé. Zbytek jen klesal, až zmizeli.

Generálka Grangerová polkla hrudku v krku, když pozorovala, jak mizí. Na tohle vsadila všechno, když riskovala rozdělení své armády místo toho, aby se snažila dostat tolik nepřátelských vojáků, kolik jen dokáže.

Je nutné si uvědomit, řekl jí Zabini, že žádná armáda se nepohne, dokud nebude mít plán, který by jim umožnil počítat s vítězstvím. Sluníčka nemohou jen tak plánovat, že sama vyhrajou, musí nechat obě armády *myslet si*, že vyhrajou oni, dokud nebude příliš pozdě.

Ernie a Ron pořád vypadali jako v šoku. Susan hleděla na mizející vojáky s kalkuluujícím pohledem. Její armáda, nebo to, co z ní zbylo, vypadala udiveně, a jak pluli pod sluncem ozářeným povrchem jezera, na jejich uniformách se mihotaly světelné vzory vln.

„Co *ted*?“ řekl Ron.

„Teď počkáme,“ řekla Hermiona, dost hlasitě, aby to slyšeli všichni vojáci. Připadalo jí zvláštní mluvit s plnou pusou vody, nemohla se zbavit dojmu, že se dopouští příšerné neslušnosti u jídelního stolu a brzy se celá poslintá. „Všichni, kdo jsme tu zbyli, to schytáme, ale to by se stalo tak jako tak, když se proti nám Draci s Chaosem spojili. Musíme s sebou jen vzít tolik z nich, kolik dokážeme.“

„Já bych měla plán,“ řekla jedna z jejich Sluníček... Hannah, jen její hlas napřed nemohla rozpoznat. „Je, no, docela komplikovaný, ale myslím si, že vím, jak přimět Draky a Chaos, aby začali bojovat proti sobě –“

„Já taky!“ řekla Fay. „Já mám taky plán! Protože Neville Longbottom je tajně na naší straně –“

„Ty jsi mluvila s Nevillem?“ řekl Ernie. „To neseď, to *já* jsem –“

Dafné Greengrassová a pár dalších Zmijozelů, kteří nezmizeli se Zabinim, se začali bezmocně chechtat, jak se výkřiky „Ne, počkej, to já jsem přesvědčil Longbottoma“ ozývaly od dalších a dalších vojáků.

Hermiona se na ně jen unaveně dívala.

„Dobrá,“ řekla Hermiona, když to všechno odeznělo, „už to chápou všichni? Všechny vaše intriky byly zfalšované Legií Chaosu, některé možná Dračí armádou. Každý, kdo skutečně *chtěl* zradit Harryho nebo Malfoye, šel rovnou za mnou nebo za Zabinim, ne za vámi. Jen do toho, porovnejte si všechny vaše tajné intriky a uvidíte to sami.“ Možná v intrikaření nebyla tak dobrá jako Zabini, ale rozuměla všemu, co jí její důstojníci řekli, a to byl důvod, proč profesor Quirrell udělal generála z ní. „Takže až se k nám jejich armády dostanou, nenamáhejte se žádné intriky zkoušet. Prostě bojujte, dobrá? Prosím?“

„Ale,“ řekl Ernie s šokem ve tváři, „Neville je v *Mrzimoru*! Chceš říct, že nám *lhal*?“

Dafné se smála tak srdečně a tak bezmocně, že ji vlastní výdechy ve vodě obrátily vzhůru nohama.

„Nejsem si jistý, co je Longbottom zač,“ řekl Ron temně, „ale nemyslím si, že by ještě byl Mrzimorem. Ne, když se k němu dostal *Harry Potter*.“

„Víš,“ řekla Susan, „že zrovna na tohle jsem se ho zeptala? Řekl mi, že se z něj stal chaotický Mrzimor.“

„*Tak jako tak*,“ řekla Hermiona hlasitě, „Zabini s sebou vzal všechny, o kterých jsme si mysleli, že by skutečně mohli být špióny, takže doufám, že *naše* armáda už může přestat být tak ve střehu.“

„*Anthony* byl špión?“ zařval Ron.

„*Parvati* byla špiónka?“ zalapala po dechu Hannah.

„*Parvati rozhodně* byla špiónka,“ řekla Dafné.

„Nakupovala ve špiónské obuvi a nosila špiónskou rtěnku a jednoho dne si vezme hezkého špiónského manžela a budou mít spoustu malých špiónků.“

A pak se vodou rozlehl gong oznamující, že Sluníčka právě získala dva body.

Krátce na to zazněl krátký gong Draků ztrácejících jeden bod.

Zrádci neměli povoleno zabíjet generály, ne po té katastrofě v první prosincové bitvě, kdy byli všichni tři generálové zastřeleni během první minuty. Ale s trochou štěstí...

„Ach,“ řekla Hermiona. „To zní, jako by si pan Crabbe šel dát šlofíka.“

Armády plavaly pospolu jako dvě hejna ryb.

Neville Longbottom nohama kopal pomalými, odměřenými pohyby. Klesat, stále klesat, ať už jste mířili kterýmkoli směrem. Chtěli jste ze sebe nepříteli ukázat co nejmenší plochu, ukázat se jen hlavou či nohama. Takže jste pořád klesali, dolů a hlavou napřed, a nepřítel byl vždy *dole*.

Jako každý Legionář Chaosu, i Neville při plavání neustále otáčel hlavou, hleděl nahoru, dolů, kolem, do všech stran. Nedával pozor jen na Sluníčkové vojáky, ale hlídal i sebemenší náznak, že by jiný Legionář vytáhl hůlku a zradil je. Zrádci obvykle čekali až na zmatek bitvy, než se projeví, ale kvůli tomu brzkému gongu všichni zpozorněli.

Neville z toho vlastně byl trochu smutný. V listopadu byl vojákem ve sjednocené armádě, všichni táhli za jeden provaz a pomáhali si, a teď se všichni neustále pozorovali kvůli sebemenším známkám zrady. Pro generála Chaosu to možná bylo mnohem zábavnější, ale pro Nevilla vůbec.

Směr dříve známý jako ‚vzhůru‘ se čím dál víc projasňoval, jako by se blížili k povrchu a ke Sluníčkům.

„Vytáhnout hůlky,“ řekl generál Chaosu.

Nevillova jednotka vytáhla hůlky a namířila je rovnou ve směru nepřítele, jejich hlavy se začaly otáčet zběsileji. Pokud tu byli nějakí Sluníčkoví zrádci, přišel pro ně čas udeřit.

Druhé hejno ryb, Dračí armáda, udělala to samé.

„*Ted!*“ zakřičel vzdálený hlas Dračího generála.

„*Ted!*“ zakřičel generál Chaosu.

„*Za Sluníčka!*“ zařvali všichni vojáci obou armád a vrhli se dolů.

„*Cože?*“ pronesla Minerva bezděčně u obrazovky vedle jezera. Podobná slova se ozývala i na mnoha dalších místech; celé Bradavice tuhle bitvu sledovaly, zrovna jako sledovaly tu první.

Profesor Quirrell se suše smál. „Varoval jsem vás, pane řediteli. Je nemožné ustanovit pravidla, kterých by pan Potter nezneužil.“

Jak čtyřicet sedm vojáků zamířilo k jejím sedmnácti, na několik drahocenných dlouhých vteřin Hermioně mozek vypověděl službu.

Proč...

Pak všechno zapadlo na místo.

Pokaždé, když vojáka původně pocházejícího ze Sluníček někdo zastřelí jménem Sluníček, Sluníčka ztratí Quirrell bod. Když budou dva Sluníčkoví vojáci zastřeleni, kteroukoli z armád, *obě* armády budou o dva body blíže k ní, byl to ten samý zisk, jen *sdílený*. A pokud někdo střelí jiného vojáka *ne* ve jménu Sluníček, ten gong se v tom zmatku *neztratí*...

Hermiona byla náhle velmi ráda, že se Zabini nerozhodl pro ten očividný plán začít spory mezi oběma armádami, zatímco útočily na Sluníčka.

Stále to ale bylo deprimující, ten pocit snižujících se šancí a mizející naděje.

Většina Hermioniných vojáků stále vypadala zmateně, ale po tváři některých z nich se začala šířit hrůza, jak to pochopili.

„Všechno je v pořádku,“ řekla Susan Bonesová pevně. Hlavy se otočily ke Sluníčkové kapitánce. „Naše práce zůstává stejná, vzít jich s sebou tolik, kolik dokážeme. A pamatujte, Zabini s sebou odvedl všechny zrádce! Na rozdíl od *nich* se nemusíme mít tolik na pozoru!“ Dívka se vzdorovitě usmívala a vyprovokovala odpovídající úsměvy i od ostatních vojáků, dokonce i od samotné Hermiony. „Může to být zrovna takové jako v listopadu. Stačí jen,

když budeme držet hlavy vzhůru, bojovat jak jen umíme, a věřit jeden druhému –”

Dafné ji zastřelila.

„*Krev pro boha krve!*“ zakřičel Neville z Chaosu, i když vzhledem k tomu, že byl pod vodou, vyznělo to spíš jako „Bleh blo blha blhe!“^[10]

Kapitán Weasley se otočil, namířil hůlku na Nevilla a vypálil. Ale Neville směrem k němu plaval jako *dolů*, hůlku namířenou přímo před sebe, a to znamenalo, že jednoduchý štít byl schopen zaštitit celý Nevillův profil; pokud ho teď měl někdo střelit, Sluníčkový Ron to nebude.

Přes tvář kapitána Weasleyho přeběhl pochmurně odhodlaný výraz, a zamířil rovnou nahoru k Nevillovi, jeho ústa vyslovila *Contego*, i když štít ve vodě nebylo vidět.

Dva nepřátelští šampióni proti sobě zamířili jako šípy vystřelené z luku, každý namířen, aby toho druhého rozetnul ve dví. Bojovali spolu už mnohokrát předtím, ale tentokrát se vše rozhodne.

(Daleko od nich stovky lidí zatajily dech.)

„*Duhy a jednorožci!*“ zařval Sluníčkový kapitán.

„*Černá koza z lesů s tisícem kůzlat!*“

„*Udělej si úkoly!*“

Blíž a ještě blíže, oba šampióni pluli k sobě, ani jeden nebyl ochoten uhnout a první, kdo by se otočil, by ukázal nekrytý bok a schytl by střelu, i když pokud ani jeden neztratí nervy, narazí přímo do sebe...

Padal přímo dolů, zatímco nepřítel stoupal, aby se s ním střetl, kladivo klesající na kovadlinu v dráze, kterou oba odmítali opustit...

„Speciální útok, chaotický obrat!“

Neville viděl to zděšení na tváři kapitána Weasleyho, když se chytil do vznášecího kouzla. Testovali to před začátkem bitvy a bylo to přesně, jak se Harry domníval, z *Wingardium Leviosa* se pod vodou stala zcela nová zbraň.

„K čertu s tebou, Longbottome!“ zakřičel Ron Weasley. *„To nikdy nemůžeš bojovat bez svých pitomých speciálních útoků –“* a v tu dobu už byl Sluníčkový kapitán otočen stranou a Neville ho střelil do nohy.

„Já nebojuju fér,“ řekl Neville spícímu tělu, *„bojuju jako Harry Potter.“*

Grangerová: 237 Malfoy: 217 Potter: 220

Pokaždé, když musel zastřelit Hermionu, bolelo ho to. Harry se stěží dokázal podívat na pokojný výraz její spící tváře. Ruce se jí bezcílně vznášely a křivky slunečního

světla přebíhaly po její maskovací uniformě a mračnu kaštanových vlasů.

A pokud by se Harry tomu, aby ji zastřelil, pokusil vyhnout... nejen, že by Draco věděl, co to znamená, i *Hermiona* by byla uražená.

Není mrtvá, řekl Harry svému mozku, když ho kopání nohama vzdalovalo, *jen odpočívá. IDIOTE.*

Jsi si jistý? řekl jeho mozek. *Co když je z ní ex-Hermiona? Mohli bychom se vrátit a zkontrolovat to?*

Harry se krátce ohlédl.

Vidíš, je v pořádku, z pusy jí unikají bublinky.

To by mohl unikat její poslední dech.

Ále, zmlkni. Od kdy jsi vůbec takhle paranoidně ochranářský?

Ehm, první skutečná kamarádka, kterou jsme v celém životě měli? Hej, pamatuješ, co se stalo tvému domácímu kamínku?

Mohl bys laskavě ZMLKNOUT o tom bezcenném kusu šutru, nebyl ani naživu, natož vnímající, to je snad to nejubožejší dětské trauma vůbec –

Dvě armády se rychle oddělily a znovu se z nich staly dvě oddělená hejna.

Generálka Grangerová ztratila sedmnáct bodů a vzala s sebou tři Legionáře a dva Draky; jeden Legionář a dva

Draci byli zastřeleni jakožto zrádci. Takže celkem ztratila sedm bodů, Harry ztratil jeden, a Draco ztratil dva; s tím Sluníčka vedla o dvacet bodů před Draky a o sedmnáct bodů před Chaosem. Chaos stále mohl hladce vyhrát, pokud by odstranil všech dvacet zbývajících Draků. Žolíkem samozřejmě bylo těch sedm zbývajících Sluníčkových vojáků...

...pokud jste jim tak vůbec mohli říkat.

Dvě hejna nervózně plavala vedle sebe, vojáci v každé armádě čekali na rozkaz oznámit svou pravou loajalitu a zaútočit...

„Všichni, kdo jste je dostali,“ řekl Harry nahlas, „vzpomeňte si na Speciální rozkazy jedna až tři. A nezapomeňte, že na trojku platí ‚Merlin říká‘. Nepotvrzujte.“

Důvěryhodné dvě třetiny jeho armády nepřikývly, a ta zbylá třetina se jen tvářila zmateně.

První Speciální rozkaz: V této bitvě se neobtěžujte volat kódová označení, neplýtvajte námahou na intriky, které nebyly schváleny velitelem; jen plavte, braňte se a střílejte.

Hermiona i Draco se svými vojáky bojovali, celý prosinec se je snažili přimět přestat intrikařit. Harry během posledních dvou bitev své vojáky pobízel a jejich intriky podporoval... a přitom jim nezapomněl oznámit, že

někdy v *budoucnu* by je mohl požádat, aby jednu či dvě intriky pozdrželi, s čímž všichni ochotně souhlasili. Takže teď, v této kritické bitvě, s radostí poslechli.

Hermiona ani Draco by takový rozkaz nemohli vydat úspěšně, tím si byl Harry jistý. V tom byl ten rozdíl mezi vojáky, kteří vás viděli jako spojence při svém intrikaření, a vojáky, kteří ve vás viděli starého bručouna, který jim nechce dopřát žádnou zábavu. Zavedení řádu se rovnalo eskalaci chaosu, a platilo to i naopak...

„Támhle jsou!“ zařval někdo a ukázal prstem.

Z hlubin jezera se vynořovali ti zapomenutí, ti, kteří zběhli před proběhlou bitvou, oněch sedm zbývajících Sluníček. Zářili jasnou aurou zbabělců, která teď, když se vraceli do bitvy, mizela.

Dvě hejna ryb zaváhala, nejistě namířila hůlkami.

„Zadržet palbu!“ zařval Harry, a podobný výkřik přišel i od generála Malfoye.

Nastala chvíle zadrženého dechu.

Pak se oněch sedm Sluníčkových vojáků vydalo připojit k Dračí armádě.

Od Dračí armády se ozval triumfální jásot.

Od třetiny Legie Chaosu se ozvaly podrážděné výkřiky.

Pár lidí z těch zbývajících dvou třetin se usmálo, i když neměli.

Harry se neusmíval.

Ach jo, tohle zaručeně nebude fungovat...

Ale Harry nedokázal vymyslet nic lepšího.

„Speciální rozkazy jedna a dva stále platí!“ zařval Harry.

„Do boje!“

„*Za Legii Chaosu!*“ zaburácelo dvacet Legionářů Chaosu.

„*Za Dračí armádu!*“ zaburácelo dvacet dračích bojovníků a sedm sluníčkových vojáků.

A Legionáři zamířili rovnou vpřed, zatímco všichni zrádci se připravili k úderu.

Grangerová: 237 Malfoy: 220 Potter: 226

Draco zběsile otáčel hlavou a snažil se přijít na to, co se děje. Nějak navzdory své přesile *přišel o iniciativu*. Čtyři menší jednotky Chaotiků byly pronásledovány čtyřmi většími dračími, ale protože to byly Dracovy jednotky, kdo se snažil vynutit střet, znamenalo to, že museli Legionáře *následovat* tam, kam plavali, a to nějak produkovalo větší shluky sil Chaosu, které pálily na odkryté boky Draků –

Dělo se to *znovu!*

„*Prismatis!*“ zakřičel Draco a zvedl hůlku. Tenhle štít bylo možné vidět i ve vodě, jiskřící mnohobarevná plochá zeď, dostatečně široká, aby za sebou zaštitila Draca a pět dalších Draků kolem něj, od jednotky Chaosu, která na ně

začala pálit, když je mίjela, a *to* dovolilo jeho dalším pětí Drakům obrátit *svou* pozornost zpátky k té jednotce Chaosu, kterou pronásledovali –

Následovala napjatá chvíle, jak jedno uspávací kouzlo za druhým naráželo do Dracovy prismatické stěny, a Draco zběsile doufal, že se nikdo z těch čtyř Chaotiků nenaučil vrtací kletbu –

Ozval se gong Dracova vítězství a chaotická jednotka se otočila vzhůru nohama a začala plavat pryč a Draco, kterému se teď trochu třásly ruce, pustil prismatickou stěnu a sklonil hůlku.

Boj ve vodě byl ještě namáhavější než boj na košťatech. „*Nepronásledujte!*“ zařval Draco na své vojáky, kteří už začínali pronásledování. „*Sonus! REFORMUJTE SE U MĚ!*“

Dračí jednotky se začaly shlukovat u Draca a chaotické jednotky se otočily a okamžitě je začaly *pronásledovat* – Draco nahlas zaklel, když uslyšel gong vítězství Chaosu, někdo svůj jednoduchý štít neměl otočený správně – a pak se dračí jednotky ocitly dost blízko, aby se mohly vzájemně podporovat, a Legionáři se stáhli zpět do kalné vzdálenosti.

Nějak, navzdory své početní převaze, Draci Chaos zasáhli třikrát a Chaos Draky čtyřikrát, a zaslechl popravu

jednoho dračího špeha. Buď Harry Potter dokázal vymyslet spoustu velmi dobrých nápadů velmi rychle, nebo, z nějakého nepředstavitelného důvodu, strávil hodně času přemýšlením, jak bojovat pod vodou. Tohle nefungovalo, a Draco si to celé potřeboval znovu promyslet.

Také to vypadalo, že všichni mají při plavání potíže s mířením, bitva by mohla trvat dost dlouho na to, aby byla ukončena časovým limitem... ze vzdáleného podvodního měsíce už zbývala jen polovina, to nebylo dobře... musel věci promyslet *rychle*...

„Co se děje?“ zeptala se Padma Patilová, když spolu se svou jednotkou připlavala k Dracovi.

Padma byla jeho zástupkyní velitele; byla chytrá a silná, a, ještě lépe, nesnášela Grangerovou a v Harrym viděla svého rivala, což ji činilo *důvěryhodnou*. Díky spolupráci s Padmou si uvědomil pravdu v tom starém pořekadle, že Havraspár je sestrou Zmijozelu; Draca kdysi překvapilo, když mu otec řekl, že je to přípustná kolej jeho budoucí manželky, ale teď už mu to dávalo smysl.

„Počkej, dokud tu nebudeme všichni,“ řekl Draco, ale vlastně potřeboval popadnout dech. V tom byl ten problém, když jste byli generálem *a zároveň* nejmnocnějším kouzelníkem, museli jste pořád používat magii.

Jako další se vrátil Zabini v čele jednotky tvořené dvěma Sluníčky a čtyřmi Draky, z nichž jedním byl Gregory, který Zabiniho nespouštěl z očí. Draco Zabinimu nevěřil. A ani Draco, ani Zabini nevěřili Sluníčkům dost na to, aby z nich v kterékoli jednotce udělali většinu; *měli by* být loajální buď přímo Dracovi, nebo Grangerové, která byla ošálena slibem, že Draci budou nakonec, až budou obě armády vyčerpány, zrazeni – zrovna jako Harryho důvěryhodnější Legionáři měli být přelstěni, aby nestříleli do Sluníček, slibem, že Sluníčka budou pálit falešné uspávací kletby a později Chaos podpoří; ale bylo možné, že někteří ze Sluníček *byli* loajální Chaosu a *nestříleli* skutečné uspávací kletby, a to bylo důvodem, proč Draci nevedli tak, jak by podle své početní převahy měli...

Další jednotka, která dorazila, byla vyčerpaná, tři vojáci mířili hůlkami na dva další, kteří plavali s prázdnýma rukama.

Draco zaskřípal zuby. Další problémy se zrádci. Musel si s profesorem Quirrellem promluvit alespoň o nějakých možnostech, jak zrádce *potrestat*, současné podmínky byly *nerealistické*, ve skutečném životě byste zrádce umučili k smrti.

„Generále Malfoyi!“ zakřičel vůdce problémové jednotky, havraspárský kluk jménem Terry, když k němu

doplavali. „Nevíme, co máme dělat – Cesi zastřelil Bogdana, ale Cesi tvrdí, že mu Kellah řekla, že Bogdan zastřelil Spectra –”

„To jsem *neřekla!*“ řekla Kellah.

„Ale ano, *řekla!*“ zakřičel Cesi. „Generále Malfoyi, *ona* je špiónka, měl jsem si to –”

„*Somnium*,“ řekl Draco.

Ozvalo se trojitě zadunění ztráty jednoho bodu pro Draky a Kellahino bezvládné tělo začalo odplouvat pryč.

Touhle dobou už Draco výraz ‚rekurze‘ *slyšel*, a poznal Harryho intriku, když už ji viděl.

(Bohužel Draco ještě *neslyšel* o autoimunních poruchách a zatím ho *nenapadlo*, že chytrý virus by svůj útok mohl začít tvořením symptomů autoimunní poruchy, aby tělo přiměl nedůvěřovat vlastnímu imunitnímu systému...)

„*Hlavní rozkaz!*“ zvýšil Draco hlas. „Zabíjet zrádce nesmí nikdo kromě mě, Gregoryho, Padmy a Terryho. Pokud někdo uvidí něco podezřelého, jděte za jedním z *nás*.“

A pak –

Ozval se gong Sluníček, získala dva body.

„*Cože?*“ řekl Draco se Zabinim takřka najednou; hlavy se jim točily na všechny strany. Nezdálo se, že by byl někdo zasažen, a všichni sluníčkoví vojáci byli přítomní a

zajištění. (Až na Parvati, která byla v Padmině jednotce zastřelena nějakým dosud neznámým zrádce; a samozřejmě Padma Parvati střílila znovu pro případ, že to hrála, takže to nebyla ona...)

„Sluníčkový zrádce v Chaosu?“ řekl Zabini zmateně.
„Ale všichni ti, o kterých jsem věděl, měli udeřit během útoku Chaosu na Sluníčka –“

„Ne!“ řekla Padma tónem náhlého osvětlení. „To *Chaos* popravil špeha!“

„Cože?“ řekl Zabini. „Ale proč –“

A pak to Dracovi došlo. *K sakru!* „Protože Potter si myslí, že ho neohrožuje náskok Sluníček, ale jen *náš!* Popravou zrádce nechce přijít ani o jeden bod! *Hlavní rozkaz!* Pokud musíte popravít zrádce, udělejte to jménem Sluníček! A nezapomeňte pak přeskočit zpátky k Drakům –“

Grangerová: 253 Malfoy: 252 Potter: 252

Longbottomovo tělo se bezcílně točilo ve vodě, nohy a ruce rozhozené. Když ho Draco konečně zasáhl, střílili ho všichni *znovu*, jen pro jistotu.

Nedaleko byl Harry Potter, aktuálně chráněný prismatickou sférou, a zachmuřeně na ně hleděl, zatímco kdesi v dálce zvolna mizel poslední stříbrný srpek měsíce.

Pokud by se Longbottomovi podařilo střílet ještě jednoho vojáka (Draco věděl, že si Harry tohle myslí), pokud by dva Chaotici dokázali vydržet ještě o něco déle, mohli by vyhrát...

Poté, co Draco zreformoval své síly a znovu udeřil, následující bitva a popravy zrádců ve jménu Sluníček nechaly Sluníčka přesně o bod ve vedení před Draky a Chaosem. Jakmile s tím Harry začal, Dracovi nezbylo, než ho následovat.

Ale teď nad generálem Chaosu měli navrch tři proti jednomu – přeživší členové Dračí armády a poslední zbývající sluníčkový zrádce: Draco, Padma a Zabini.

A Draco, který nebyl žádný hlupák, Padmě přikázal, aby Zabinimu vzala hůlku hned potom, co Longbottom zastřelil Gregoryho a podlehl Dracovi. Ten kluk se na něj jen uraženě podíval, řekl, že tohle Dracovi nezapomene, a hůlku předal.

A tak proti generálovi Chaosu zbýval Draco s Padmou.

„Hádám, že nemáš v úmyslu se vzdát?“ řekl Draco s nejošklivějším úsměvem, jakým kdy Harryho Pottera poctil.

„Raději usnu, než bych se vzdal!“ zařval generál Chaosu.

„Jen aby bylo jasno,“ řekl Draco, „Zabini ve skutečnosti nemá starší sestru, kterou bys mohl zachránit od

nebelvírské šikany. Ale *má* matku, která neschvaluje mudlorozené, jako je Grangerová, a já jí napsal pár řádek a nabídl Zabinimu pár laskavostí – nic, co by zahrnovalo mého otce, jen věci, které mohu já *sám* ve škole zařídit. A jen tak mimochodem, Zabiniho matka neschvaluje ani Chlapce-který-přežil. To jen pro jistotu, kdyby sis dál myslel, že Zabini je na tvé straně.“

Harryho tvář ještě potemněla.

Draco pozvedl hůlku a začal zhluboka dýchat, shromažďoval sílu pro vrtací kletbu. Prismatická sféra Grangerové teď už byla téměř tak silná jako Dracova, a Harryho nebyla o moc slabší, kde na to ti dva brali čas?

„*Lagann!*“ řekl Draco a vložil do toho všechno. Zelená spirála vystřelila a Harryho štít se roztříštil, a téměř v tom samém okamžiku –

„*Somnium!*“ řekla Padma.

Grangerová: 253 Malfoy: 252 Potter: 254

Harry zhluboka vydechl úlevou, a to nejen proto, že už nemusel udržovat prismatickou sféru. Když sklonil hůlku, ruka se mu třásla.

„Víš,“ řekl Harry, „už jsem si docela dělal starosti.“

Druhý speciální rozkaz: Pokud vám připadá, že na vás sluníčkový zrádce ve skutečnosti nemíří, fingujte občas

zasazení. Raději střílejte Draky než Sluníčka, ale pokud to není možné, berte i Sluníčka.

Třetí speciální rozkaz: Merlin říká, nestřílejte Blaise Zabiniho ani Patilovic dvojčata.

Parvati Patilová s širokým úsměvem strhla přeměněný odznak ze své uniformy a nechala ho odplout.

„Nebelvíři pro Chaos,“ řekla a podala Zabinimu zpátky jeho hůlku.

„Děkuji *převelice*,“ řekl Harry a široce se Nebelvírce uklonil. „A děkuji i tobě,“ uklonil se Zabinimu. „Víš, když jsi za mnou s tímhle plánem přišel, přemítal jsem, jestli jsi šílený nebo geniální, a rozhodl jsem se, že jsi obojí. A, jen tak mimochodem,“ řekl Harry a otočil se k Dracovu tělu, „Zabini *má* sestřenici –“

„*Somnium*,“ řekl Zabiniho hlas.

Grangerová: 255 Malfoy: 252 Potter: 254

A tělo Harryho Pottera odplulo pryč a výraz šoku a zděšení se spánkem rychle uvolnil.

„Na druhou stranu,“ řekla Parvati vesele, „udělejme z toho Nebelvíry pro Sluníčka.“

Začala se smát, šťastnější než kdy předtím ve svém životě, *konečně* dostala šanci oddělat a nahradit své

dvojče, a to chtěla udělat už, no, celou *věčnost*, a bylo to *skvělé*, celé to bylo *dokonalé* –

– a pak se její hůlka v jediném bleskovém pohybu otočila zrovna, když na ni zamířila Zabiniho hůlka.

„Počkej!“ řekl Zabini. „Nestřílej, neodporuj. To je rozkaz.“

„Cože?“ řekla Parvati.

„Promiň,“ řekl Zabini s ne tak docela upřímně omluvným výrazem. „Ale nemůžu si být úplně *jistý*, že skutečně jsi pro Sluníčka. Takže ti přikazuju, aby ses ode mě nechala zastřelit.“

„Počkej!“ řekla Parvati. „Vedeme teď před Chaosem jen o jeden bod! Pokud mě teď zastřelíš –“

„Zastřelím tě ve jménu Draků, *samozřejmě*,“ řekl Zabini a zněl trochu nadřazeně. „Jen proto, že jsme ošálili *je*, aby to dělali, neznamená to, že to nemůže fungovat i pro nás.“

Parvati na něj se zúženými zorničkami zírala. „Generál Malfoy řekl, že tvá matka Hermionu nemá ráda.“

„Asi,“ řekl Zabini pořád s tím nadřazeným úšklebkem, „ale někteří z nás svým rodičům odporují ochotněji než Draco Malfoy.“

„A Harry Potter řekl, že máš sestřenici –“

„Ne-e,“ řekl Zabini.

Parvati na něj zírала, snažila se přemýšlet, ale nebyla v intrikaření zas tak dobrá; Zabini řekl, že plánem je tajně udržet skóre Chaosu a Draků co nejvyrovnanější, aby potom použili jméno Sluníček na popravu svých zrádců, namísto aby ztratili jediný bod, a to *zafungovalo*... ale... měla pocit, že jí tu něco uchází, nebyla Zmijozelka...

„Proč ve jménu Draků nezastřelím já *tebe*?“ řekla Parvati.

„Protože mám vyšší hodnost,“ řekl Zabini.

Parvati ohledně toho měla špatný pocit.

Delší dobu na něj hleděla.

A pak –

„*Somni*–“ začala říkat, pak si uvědomila, že neřekla *za Draky* a prudce se zarazila –

Grangerová: 255 Malfoy: 254 Potter: 254

„Zdravíčko, všichni,“ řekla tvář Blaise Zabiniho na obrazovkách. Vypadal velice pobaveně. „Hádám, že teď všechno závisí na mně.“

Lidé kolem jezera tajili dech.

Sluníčka nad Draky a Chaosem vedla přesně o jeden bod.

Blaise Zabini se mohl zastřelit jménem Draků nebo Chaosu, nebo nechat věci tak, jak jsou.

Série zazvonění ohlásila poslední ubíhající minutu.

A Zmijozel se usmíval zvláštním, zkrouceným úsměvem, a ledabyly si pohrával se svou hůlkou, jejíž tmavé dřevo bylo v temné vodě sotva vidět.

„Víte,“ řekl hlas Blaise Zabiniho tónem někoho, kdo si ta slova nějaký čas nacvičoval, „přece jen je to jenom hra. A hry mají být *zábava*. Takže co kdybych prostě udělal, co se mi zachce?“

34. Problémy s koordinací, část druhá – Bitva o jezero, dohry

Minerva s Brumbálem uplatnili svůj kombinovaný um, aby vykouzlili obrovské pódium, ke kterému se teď Quirrell pomalu šoural. V jádru bylo tvořeno pevným dřevem, ale jeho vnější povrch se leskl platinou vykládaným mramorem a byl osázený drahokamy v barvách všech kolejí. Ani ona, ani ředitel se nemohli rovnat zakladatelům Bradavic, ale jejich kouzlo muselo vydržet jen pár hodin. Obvykle si Minerva užívala oněch vzácných příležitostí, kdy se mohla vyčerpat přeměňováním ve velkém rozsahu: mohla si vychutnat tu spoustu příležitostí pro uměleckou tvorbu a vytvoření iluze honosnosti; tentokrát ale pracovala s příšerným pocitem člověka, kopajícího svůj vlastní hrob.

Teď už se ale cítila o něco lépe. Byl tu jeden krátký okamžik, kdy mohla přijít exploze; ale to už Brumbál stál a z celého srdce tleskal, a nikdo nebyl tak hloupý, aby se začal bouřit přímo před ředitelem.

A ona výbušná nálada se rychle přelila do kolektivního pocitu, který by se možná dal popsat frází: *To si děláte legraci!*

Blaise Zabini se zastřelil ve jménu Sluníček, a konečné skóre bylo tedy 254 ku 254 ku 254.

Za pódiem čekaly na rampě tři děti a zíraly na sebe se směsicí hněvu a frustrace. Situaci nijak nepomáhalo, že byli pořád ještě mokří, jak byli vyloveni z jezera, a že zahřívací zaklínadla na ostrý prosincový vítr úplně nestačila. Nebo to možná bylo jen jejich náladou.

„A *konec*,“ řekla Grangerová. „Mám toho *dost*! Žádní další zrádci!“

„Naprosto s vámi souhlasím, slečno Grangerová,“ řekl Draco ledově. „Čeho je moc, toho je příliš.“

„A co s tím vy dva chcete udělat?“ utrl se Harry Potter. „Profesor Quirrell už řekl, že špióny nezakáže!“

„Zakážeme je *za* něj,“ řekl Draco vážně. Když ta slova pronesl, ještě ani pořádně nerozuměl tomu, co znamenají, ale zdálo se, že už když je vyslovil, povstal z toho plán -

---

Pódium bylo velmi dobře postavené, přestože šlo o dočasnou stavbu; jeho stavitelé se nechtyli do obvyklé pasti a nenechali se ohromit vlastní představou bohatství, a o architektuře a vizuálním stylu toho věděli dost. Z místa, kam se Draco logicky postavil, ho sledující studenti uvidí ozářeného jemným třpytem smaragdů; a Grangerová, stojící na místě, kam ji Draco jemně postrčil, bude ozářená havraspárskými safíry. Pokud šlo o Harryho Pottera, na toho se Draco právě nedíval.

Profesor Quirrell se... probudil, nebo co to vždycky udělal, a teď se opíral o platinové pódium na místě prostém veškerých drahokamů. Zatímco se všichni bradavičtí studenti dívali a vyčkávali, profesor obrany s evidentní okázalostí opatrně seřadil a urovnal tři obálky s pergameny, ve kterých byla zapsaná přání generálů.

Konečně profesor Quirrell vzhlédl od obálek. „No,“ řekl profesor obrany, „tohle je nemilé.“

Davem proběhlo lehké uchechtnutí s ostrým podtónem.

„Řekl bych, že teď všichni přemýšlíte, co udělám,“ řekl profesor Quirrell. „Nemám na výběr; musím se zachovat spravedlivě. Ale předtím bych chtěl pronést menší proslov, a ještě předtím mi připadá, že by se s vámi pan Malfoy a slečna Grangerová chtěli o něco podělit.“

Draco zamrkal a pak si s Grangerovou rychle vyměnili pohledy – *mohl bych? – jistě, do toho* – a Draco zvýšil hlas.

„Generálka Grangerová a já bychom vám rádi sdělili,“ řekl Draco svým nejformálnějším hlasem, o kterém věděl, že je zesilován a slyšen, „že už nepřijmeme pomoc od zrádců. A pokud bychom v kterékoli bitvě zjistili, že Potter přijal zrádce z našich armád, spojíme své síly a rozdrtíme ho.“

A Draco střelil po Chlapci-který-přežil záštiplný pohled. *Vychutnej si tohle, generále Chaosu!*

„Naprosto souhlasím s generálem Malfoyem,“ řekl Grangerová, stojící po jeho boku, a její vysoký hlas byl jasný a silný. „Nikdo z nás nepoužije zrádců, a pokud to udělá generál Potter, smeteme ho z bojiště.“

Mezi pozorujícími studenty to překvapeně zašumělo.

„Velmi dobře,“ řekl jejich profesor obrany s úsměvem. „Trvalo vám to dvěma dost dlouho, ale stejně je na místě blahopřání, že vás to napadlo dříve, než kterékoli jiné generály.“

Chvilku trvalo, než se to propsalo –

„V budoucnosti, pane Malfoy, slečno Grangerová, než do mého kabinetu přijdete s nějakým požadavkem, zvažte, zda neexistuje způsob, jak toho docílit bez mé pomoci. Při této příležitosti vám body nestrhnu, ale příště můžete očekávat, že jich ztratíte plných padesát.“ Profesor Quirrell se pobaveně usmíval. „A co si k tomu přejete dodat vy, pane Pottere?“

Pohled Harryho Pottera přešel z Grangerové na Draca. Jeho tvář vypadala klidně, i když Draco si byl jistý, že *kontrolovaně* by bylo vhodnější označení.

Konečně Harry Potter vyrovnaným hlasem promluvil. „Legie Chaosu stále s radostí přijímá zrádce. Uvidíme se na bojišti.“

Draco věděl, že se mu ve tváři zrcadlí šok; od pozorujících studentů se ozývalo udivené mumlání, a když pohlédl do přední řady, viděl, že i Harryho vlastní Chaotici se tváří šokovaně.

Grangerová měla ve tváři vztek a ten ještě zesiloval. „Pane Pottere,“ řekla ostrým tónem, jako by si myslela, že je učitelka, „*snažíte se být nesnesitelný?*“

„To v žádném případě,“ řekl Harry Potter klidně. „Nebudu vás to nutit dělat pokaždé. Poražte mě jednou, a já zůstanu poražen. Ale ne vždycky výhrůžky stačí, Sluníčková generálko. Nepožádali jste mě, abych se k vám přidal, jednoduše jste se pokusili prosadit svou vůli; a někdy je třeba nepřítele skutečně porazit, aby vaši vůli přijal. Chápejte, jsem na pochybách, že Hermiona Grangerová, nejjasnější akademická hvězda Bradavic, a Draco, syn Luciuse, potomek nejvznešenějšího a nejstarobylejšího rodu Malfoyů, dokážou spolupracovat, aby přemohli svého společného nepřítele, Harryho Pottera.“ Přes Harryho tvář přeběhl pobavený úsměv. „Možná prostě udělám to, co Draco zkusil se Zabinim, a napíšu dopis Luciusi Malfoyovi, abych zjistil, co si o tom myslí *on*.“

„*Harry!*“ zalapala po dechu Grangerová a vypadala naprosto zděšeně. Lapání po dechu se ozývalo i z

obecenstva.

Draco ovládl vlnu vzteku, která jím projela. Od Harryho bylo *pitomé* tohle říct na veřejnosti. Pokud by to jednoduše *udělal*, mohlo by to fungovat, Draco na to ani nepomyslel, ale pokud by jeho otec něco udělal *ted'*, vypadalo by to, jako by Harrymu hrál přímo do rukou -

„Pokud si myslíte, že můj otec, lord Malfoy, se *od vás* nechá manipulovat takhle snadno,“ řekl Draco ledově, „pak vás čeká překvapení, Harry Pottere.“

A jen co mu ta slova vyšla z úst, Dracovi došlo, že právě zahnal do kouta *svého vlastního otce*, víceméně aniž by něco takového chtěl. Otcí se to pravděpodobně *nebude* líbit, ani v nejmenším se mu to nebude líbit, ale *ted'* pro něj bude nemožné něco namítnout... za to se Draco bude muset omluvit, *byl* to ukvapený omyl, ale bylo zvláštní, že skutečně něco takového udělal.

„Tak tedy do toho, poražte zlého generála Chaosu,“ řekl Harry, pořád pobaveně. „Nedokážu vyhrát proti oběma vašim armádám – ne, když budete *skutečně* spolupracovat. Ale přišlo mi, že bych vás možná dokázal rozeštvat ještě předtím.“

„To se ti nepodaří, a my tě *rozdrtíme!*“ řekl Draco Malfoy.

A Hermiona Grangerová vedle něj pevně přikývla.

„No,“ řekl profesor Quirrell, když se udivené ticho začínalo natahovat, „nečekal jsem, že se tento konkrétní rozhovor odehraje zrovna takto.“ Profesor obrany se tvářil velice zaujatě. „Po pravdě, pane Pottere, očekával jsem, že ustoupíte okamžitě a s úsměvem, a pak oznámíte, že má zamýšlená lekce vám došla už dávno předtím, ale že jste se rozhodl to ostatním nekazit. Dokonce jsem si podle toho připravil i svůj proslov, pane Pottere.“

Harry Potter jen pokrčil rameny. „Za to se omlouvám,“ řekl pouze.

„Ach, žádný strach,“ řekl profesor Quirrell, „i takhle to poslouží.“

A profesor Quirrell se odvrátil od tří dětí a narovnal se, aby oslovil dav pod sebou; jeho obvyklé vzezření otažitého pobavení se ztratilo s razancí padající masky, a když znovu promluvil, jeho hlas byl zesílen více než předtím.

„Kdyby nebylo Harryho Pottera,“ řekl profesor Quirrell hlasem ostrým a ledovým jako prosinec, „Vy-víte-kdo by vyhrál.“

Okamžitě nastalo naprosté ticho.

„Nenechte se mýlit,“ řekl profesor Quirrell. „Pán zla *vyhrával*. Bystrozorů, kteří se mu odvažovali čelit, bylo

méně a méně, odboj, který mu oponoval, byl postupně vyhlazován. Jediný Pán zla a možná padesát Smrtijedů vyhrávali válku proti několikatisícové zemi. To je víc než směšné! Na ohodnocení takové neschopnosti ani neexistuje dost špatná známka!“

Ředitel Brumbál se mračil, diváci se tvářili zmateně; naprosté ticho pokračovalo.

„Chápete už teď, jak se to stalo? Dnes jste to viděli. Povolil jsem zrádce a generálům nedal žádné prostředky, kterými by je omezili. Viděli jste ten výsledek. Chytré intriky a chytré zrady, dokud se poslední voják na bojišti sám nezastřelil! Je bez *nejmenších* pochyb, že všechny tři tyto armády by mohly být poraženy *jakýmkoli* vnějším nepřítelem, který by byl vnitřně sjednocený.“

Profesor Quirrell se na pódiu předklonil a jeho hlas se naplnil chmurnou intenzitou. Natáhl pravou ruku, pěst rozevřenou, prsty rozprostřené. „Rozdělenost je slabost,“ řekl profesor obrany. Sevřel ruku do pěsti. „Jednota je síla. Přes všechny své další pošetilosti, toto Pán zla chápal, a toto porozumění využil, aby stvořil něco, co z něj udělalo nejstrašlivějšího Pána zla v dějinách. Vaši rodiče čelili jednomu Pánu zla. A padesáti Smrtijedům, kteří byli dokonale sjednoceni, protože věděli, že jakékoli zakolísání v jejich loajalitě bude potrestáno smrtí, že jakýkoli náznak

neschopnosti bude potrestán bolestí. Nikdo nemohl uniknout ze spárů Pána zla, jakmile přijal jeho znamení. A Smrtijedi svolili přijmout to strašlivé znamení, protože věděli, že jakmile ho přijmou, budou *sjednoceni*, oproti rozdělené zemi. Jeden Pán zla a padesát Smrtijedů by dokázali porazit celou zemi díky síle Znamení zla.“

Profesorův hlas byl pochmurný a tvrdý. „Vaši rodiče se *mohli* bránit stejně. Neudělali to. Muž jménem Yermi Wibble vyzval národ, aby zavedl brannou povinnost, i když neměl dost jasnou vizi, aby navrhl Znamení Anglie. Yermi Wibble věděl, co se mu stane; doufal, že jeho smrt inspiruje jiné. A tak k němu Pán zla přibral i jeho rodinu. Jejich stažené kůže nevyvolaly nic než strach, a nikdo už se neodvážil znovu promluvit. A vaši rodiče by čelili následkům své opovrženíhodné zbabělosti, nebýt toho, že byli zachráněni ročním dítětem.“ Profesorova tvář byla plná pohrdání. „Dramatik by ho označil za *deus ex machina*, protože neudělali nic, čím by si svou záchranu zasloužili. Ten-jehož-nesmíme-jmenovat si možná nezasloužil vyhrát, ale, a o tom nepochybujte, vaši rodiče si zasloužili prohrát.“

Hlas profesora obrany zněl dál, tvrdý jako ocel. „A vězte i toto: vaši rodiče se nic nenaučili! Národ je i teď rozdělený a slabý! Jen pár desetiletí uběhlo mezi

Grindelwaldem a Vy-víte-kým! Myslíte si, že vy během svých životů žádnou další hrozbu nespatříte? Zopakujete vy chyby svých rodičů, když jste jejich výsledky dnes viděli tak jasně před sebou? Protože já vím, že až ten temný den přijde, vaši rodiče ano! Mohu vám říct i to, jakou lekci se naučili oni! Naučili se schovávat jako zbabělci, nic nedělat, a čekat, až je Harry Potter zachrání!“

V očích ředitele Brumbála byl přemítavý výraz; ostatní studenti na svého profesora obrany hleděli se zmatkem a vztekem a obdivem.

Profesorovy oči teď byly stejně chladné jako jeho hlas. „Zapamatujte si toto a zapamatujte si to dobře. Ten-jehož-nesmíme-jmenovat si přál vládnout této zemi, držet ji ve svém krutém sevření navždy. Ale alespoň si přál vládnout živé zemi, ne hromádce prachu! Existovali šílení temní mágové, kteří si nepřáli nic, než celý svět proměnit v jedinou obrovskou pohřební hranici! Proběhly války, ve kterých celé národy bojovaly proti národům jiným! Vaši rodiče takřka prohráli proti půl stu, kteří tuto zemi chtěli zajmout živou! Jak rychle by mohli být rozdrceni početnějším nepřítelem, pro kterého by bylo dostačující je zničit? Toto předpovídám: až povstane další hrozba, Lucius Malfoy bude tvrdit, že ho musíte následovat nebo zhynout, že vaší jedinou nadějí je věřit v jeho krutost a

sílu. A i když tomu Lucius Malfoy sám bude věřit, bude to lež. Protože když Pán zla zahynul, Lucius Malfoy Smrtijedy nesjednotil, v okamžiku byly rozprášeni, utíkali jako zpráskaní psi a zrazovali jeden druhého! Lucius Malfoy není dost silný, aby byl pánem, zla ani čehokoli jiného.“

Dracovy pěsti byly sevřené dobřela, v očích měl slzy, vztek a nesnesitelnou hanbu.

„Ne,“ řekl profesor Quirrell, „nemyslím si, že to bude Lucius Malfoy, kdo vás zachrání. A jestliže si myslíte, že tímto navrhuji sebe, čas ukáže, že tomu tak není. Nic vám nenavrhuji, mí studenti. Říkám jen, že pokud by celá země našla vůdce tak silného, jako byl Pán zla, ale čestného a čistého, a přijala jeho Znamení, pak by jakéhokoli temného pána rozdrtila jako hmyz, a ani celý zbytek našeho rozděleného kouzelnického světa by ji nemohl ohrozit. A pokud by se proti nám postavil nějaký ještě silnější nepřítel ve snaze nás vyhladit, pak by měl šanci přežít jen sjednocený kouzelnický svět.“

Ozvala se zalapání po dechu, převážně od mudlorozených; studenti v zeleně lemovaných hábitech vypadali jen zmateně. Teď to byly pěsti Harryho Pottera, které byly pevně sevřené a třásly se; a Hermiona vedle něj vypadala vztekle a vyděšeně.

Ředitel se zvedl ze svého místa, na tváři vážný výraz, zatím nic neřekl, ale ten rozkaz byl jasný.

„Neříkám, *jaká* hrozba přijde,“ řekl profesor Quirrell. „Ale neprožijete celé své životy v míru, ne, pokud je uplynulá světová historie nějakým vodítkem k budoucnosti. A pokud se v budoucnosti zachováte stejně, jak jste to dnes viděli u našich tří armád, pokud nedokážete odložit stranou svá malicherná hašteření a přijmout znamení jediného vůdce, pak si možná jednou budete přát, aby Pán zla žil a vládl, a budete litovat dne, kdy se Harry Potter narodil –“

„*Dost!*“ zaburácel Albus Brumbál.

Nastalo ticho.

Profesor Quirrell pomalu otočil hlavu k místu, kde Albus Brumbál stál v plné síle své kouzelnické moci. Jejich oči se setkaly a bezhlasý tlak klesl na studenty jako tíže, zatímco poslouchali a neodvažovali se pohnout.

„I vy jste zklamal tuto zemi,“ řekl profesor Quirrell. „A ono nebezpečí znáte stejně dobře jako já.“

„Takové proslovy nejsou určeny uším studentů,“ řekl Albus Brumbál v nebezpečně se zesilujícím hlase. „Ne z úst profesorů!“

Na to profesor Quirrell suše prohlásil: „Bylo tu mnoho řečí určených pro uši dospělých, když Pán zla povstal. A ti

dospělí tleskali a jásali, a když si užili svou denní porci zábavy, šli prostě domů. Ale poslechnu vás, pane řediteli, a nepronesu žádné další proslovy, pokud si to nepřejete. Má lekce je jednoduchá. Ani nadále proti zrádcům nezakročím a uvidíme, co s tím zmůžou sami studenti, když nebudou čekat na profesory, aby je zachránili.“

A pak se profesor Quirrell otočil zpátky ke svým studentům a na jeho tváři se objevil suchý úsměv, který ten příšerný tlak rozptýlil stejně snadno jako by boží fouknutí rozptýlilo mraky. „Jen prosím, buďte ke svým dosavadním zrádcům shovívaví,“ řekl profesor Quirrell, „chtěli se jen pobavit.“

Ozval se smích, a i když byl zprvu nervózní, nabral na síle, zatímco se profesor Quirrell suše usmíval, a část napětí se uvolnila.

Dracova mysl se ve zděšeném oblaku stále ještě točila mezi tisíci otázek, když se profesor Quirrell připravil otevřít obálky, do kterých napsali svá přání.

Draca nikdy nenapadlo, že by mudlové, kteří cestují na Měsíc, byli větším nebezpečím než pomalé vytrácení magie, nebo že se otec ukázal být příliš slabým, než aby je zastavil.

A ještě podivnější byla ta očividná implikace: profesor Quirrell věřil, že *Harry* by to dokázal. Učitel obrany tvrdil, že nedělá žádné návrhy, ale ve své řeči Harryho Pottera zmiňoval znovu a znovu; ostatní si museli myslet to samé, co Draco.

To bylo směšné. Kluk, co polstrované křeslo pokryl třpytkami a nazval to trůnem –

Kluk, který čelil Snapeovi a vyhrál, zašeptal zrádný hlas, takový kluk by mohl vyrůst v pána dostatečně silného, aby vládl, dostatečně silného, aby nás všechny zachránil –

Harryho vychovali *mudlové*! Sám byl prakticky mudlovským šmejdem, proti své adoptivní rodině by nebojoval –

Zná jejich umění, jejich tajemství a jejich metody; může vzít veškerou mudlovskou vědu a použít ji proti nim, spolu s naší kouzelnickou mocí.

Ale co když odmítne? Co když je příliš slabý?

Pak, řekl ten vnitřní hlas, to budeš muset být ty, že ano, Draco Malfoyi?

A pak dav znovu zmlkl, když profesor Quirrell otevřel první obálku.

„Pane Malfoyi,“ řekl profesor Quirrell, „vaším přáním je... aby Zmijozel vyhrál školní pohár.“

Obecenstvo se zmateně zarazilo.

„Ano, pane profesore,“ řekl Draco zřetelně, věděl, že je jeho hlas znovu zesilován. „A pokud to nemůžete udělat, pak něco jiného pro Zmijozel –“

„Nepřidělím školní body nespravedlivě,“ řekl profesor Quirrell. Poklepával si na tvář a vypadal zamyšleně. „Což vaše přání ztěžuje dost na to, aby bylo zajímavé. Chtěl byste nám sdělit proč, pane Malfoyi?“

Draco se otočil od učitele obrany a na pozadí platiny a smaragdů se zadíval do davu. Ne všichni Zmijozelové podporovali Dračí armádu, byla mezi nimi i anti-Malfoyovská frakce, která svou nespokojenost dávala najevo podporováním Chlapce-který-přežil nebo dokonce Grangerové, a tyhle frakce byly výrazně povzbuzeny tím, co Zabini udělal. Bylo třeba, aby jim připomenul, že Zmijozel znamená Malfoy a Malfoy znamená Zmijozel –

„Ne,“ řekl Draco. „Jsou to Zmijozelové, pochopí.“

Z obecenstva se ozval smích, převážně od Zmijozelu, a to dokonce i od studentů, kteří by se chvíli předtím označili za anti-Malfoyovce.

Lichotky jsou úžasný vynález.

Draco se znovu otočil k profesoru Quirrellovi a překvapilo ho, když na tváři Grangerové spatřil rozpačitý výraz.

„A slečna Grangerová...“ řekl profesor Quirrell. Následoval zvuk roztržené obálky. „Vaším přáním je, aby... Havraspár vyhrál školní pohár?“

Z obecenstva se ozval hlasitý smích a uchechtnul se i Draco. Nevěděl, že Grangerová tuhle hru hraje taky.

„No, um,“ řekla Grangerová a zněla, jako by měla předem připravenou řeč a náhle zakopla. „Chtěla jsem říct, že...“ zhluboka se nadechla. „V mé armádě jsou vojáci ze všech kolejí, a já bych nerada přehlédla kohokoli z nich. Ale i koleje se počítají. Bylo smutné, když se studenti z téže koleje proklínali jen proto, že patřili k jiným armádám. Lidé by měli být schopni spolehnout se na všechny ve své koleji. Z toho důvodu Godric Nebelvír, Salazar Zmijozel, Rowena z Havraspáru a Helga z Mrzimoru čtyři koleje založili. Jsem Sluníčková generálka, ale nadto jsem Hermiona z Havraspáru, a jsem hrdá na to, že jsem součástí koleje s osmisetletou tradicí.“

„Dobře řečeno, slečno Grangerová!“ ozval se Brumbálův burácivý hlas.

Harry Potter se mračil a Draca cosi zašimralo na hraně vnímání.

„Zajímavý postoj, slečno Grangerová,“ řekl profesor Quirrell. „Ale jsou časy, kdy je pro Zmijozela dobré mít přátele v Havraspáru, nebo pro Nebelvíra mít přátele v

Mrzimoru. Určitě by pro vás bylo nejlepší, kdybyste se mohla spolehnout jak na své přátele v koleji, tak na své přátele ve své armádě.“

Grangerová krátce přeběhla pohledem po sledujících studentech a učitelích, ale neřekla nic.

Profesor Quirrell si sám pro sebe přikývl, potom se otočil zpátky k pódiu a vzal a roztrhl poslední obálku. Harry Potter se vedle Draca viditelně napjal, když profesor Quirrell vytáhl pergamen. „A pan Potter si přeje, aby –“

Nastalo ticho, jak profesor Quirrell hleděl na pergamen.

Pak, aniž by se výraz na profesorově tváři změnil, kus pergamenu vzplanul, shořel krátkým intenzivním plamenem, který po sobě nezanechal nic jiného než černé saze, snášející se od profesorovy ruky.

„Prosím, omezte se na možné, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell skutečně velmi suchým tónem.

Nastalo dlouhé ticho; Harry, stojící vedle Draca, vypadal dost otřeseně.

O co to, při Merlinovi, požádal?

„Doufám,“ řekl profesor Quirrell, „že jste si připravil jiné přání, pro případ, že bych vám toto nemohl splnit.“

Znovu nastalo ticho.

Harry se zhluboka nadechl. „Nepřipravil,“ řekl, „ale už mě mezitím napadlo.“ Harry Potter se obrátil, aby pohlédl

na obecenstvo, a když promluvil, jeho hlas ztvrdl. „Lidé se bojí zrádců kvůli škodě, kterou působí napřímo, kvůli vojákům, které zastřelí, nebo kvůli tajemstvím, která prozradí. Ale to je jen malá část toho nebezpečí. To, co lidé dělají, protože se zrádců *bojí*, má také svou cenu. Dnes jsem tuto strategii použil proti Sluníčkům a Drakům. Neřekl jsem svým zrádcům, aby způsobili tolik škody, kolik jen dokážou. Řekl jsem jim, aby jednali takovým způsobem, který vytvoří co nejvíce nedůvěry a zmatku, a donutil tak generály k nákladným opatřením, abych zabránil tomu, aby se to opakovalo. Pokud existuje jen pár zrádců, proti kterým se postaví celá země, dá rozum, že těch pár zrádců nadělá o dost méně škody, než co si způsobí celá země, když se je bude snažit zastavit. Léčba může být horší než samotná choroba –”

„Pane Pottere,“ řekl náhle učitel obrany jedovatým hlasem, „tato historická lekce je jednoduše mimo. Generace vašich rodičů udělala příliš málo pro to, aby se sjednotila, ne příliš mnoho! Celá tato země téměř padla, pane Pottere, i když vy jste to ještě nemohl vidět. Navrhuji vám, abyste se zeptal svých havraspárských kolegů, kolik z nich kvůli Pánu zla přišlo o rodinu. Nebo, pokud jste moudřejší, *neptejte se!* Máte nějaké *přání*, pane Pottere?“

„Pokud vám to nevadí,“ ozval se jemným hlasem Albus Brumbál, „já bych rád vyslechl, co má Chlapec-který-přežil na srdci. Pokud jde o zastavování válek, má víc zkušeností než kdokoli z nás.“

Pár lidí se zasmálo, ale mnoho jich nebylo.

Harry Potter přesunul zrak k Brumbálovi a na chvíli se zatvářil přemítavě. „Neříkám, že se mýlíte, profesore Quirrelle. Během poslední války lidé nespolupracovali, a celá země téměř podlehla několika tuctům útočníků, a ano, to bylo patetické. A pokud tentýž omyl uděláme i příště, ano, bude to ještě ubožejší. Ale žádná válka se nebojuje úplně stejně dvakrát. A problém je v tom, že nepříteli je *také* dovoleno být chytrý. Pokud jste rozdělení, jste zranitelní v jednom ohledu, ale pokud se pokusíte sjednotit, pak čelíte jiným rizikům a jiným obětem, a nepřítel se pokusí využít i jich. Nemůžete na celou hru hledět jen z jedné úrovně.“

„Jednoduchost rovněž mívá něco do sebe, pane Pottere,“ řekl suchý hlas profesora obrany. „Doufám, že jste se dnešního dne naučil něco o nebezpečnosti strategií, které jsou složitější než sjednocení svých lidí a útok na nepřítel. Ale pokud se tohle všechno nějak nevztahuje k vašemu přání, budu dost podrážděn.“

„Ano,“ řekl Harry Potter, „bylo dost těžké vymyslet přání, které by symbolizovalo cenu jednoty. Ale problémy s jednáním skupin se netýkají jen válek, je to něco, co musíme řešit každý den během celých svých životů. Pokud všichni jednají podle stejných pravidel a ta pravidla jsou hloupá, porušuje pravidla *jedna* osoba, která se rozhodne dělat věci odlišně. Ale pokud se *všichni* rozhodnou dělat věci odlišně, mohou. A je to přesně tentýž problém, jako když všichni potřebují spolupracovat. Ale když se o tom *první* osoba ozve, bude se zdát, že jde proti davu. A pokud si myslíte, že jedinou důležitou věcí je, aby lidé vždy jednali sjednoceně, pak pravidla hry nikdy nezměníte, bez ohledu na to, jak hloupá jsou. Takže mým přáním, které symbolizuje, co se stane, pokud se lidé sjednotí ve špatném směru, je, aby se v Bradavicích hrál famfrpál bez zlatonky.“

„*COŽE?*“ zakřičely stovky hlasů v davu, a Dracovi klesla čelist.

„Zlatonka kazí celou hru,“ řekl Harry Potter. „Všechno, co dělají ostatní hráči, se stává nepodstatným. Dávalo by podstatně větší smysl prostě koupit hodiny. Je to jedna z těch neuvěřitelně hloupých věcí, kterých si nevšimnete, protože s nimi vyrůstáte; dělá se to tak jen proto, že to dělají všichni ostatní –“

Ale v tu chvíli už hlas Harryho Pottera nešlo slyšet, protože začala bouře.

Bouře skončila přibližně o patnáct vteřin později, když z nejvyšší bradavické věže za zvuku stovek hromů vyrazil obrovský ohnivý gejzír. Draco netušil, že Brumbál dokáže *takové věci*.

Studenti se znovu velmi opatrně a tiše posadili.

Profesor Quirrell se bez ustání smál. „A tak se také stane, pane Pottere. Vaše vůle bude splněna.“ Učitel obrany se významně odmlčel. „Samozřejmě, slíbil jsem jen *jednu* mazanou intriku. A přesně to se vám třem také dostane.“

Draco tahle slova předtím napůl očekával, ale teď ho stejně šokovala; rychle si vyměnil pohled s Grangerovou, byli by tu očividnými spojenci, ale jejich přání si přímo protiřečila –

„Chcete říct,“ řekl Harry, „že se musíme na nějakém přání shodnout?“

„Ach, to už bych toho chtěl *příliš*,“ řekl profesor Quirrell. „Vy tři přece nemáte žádného společného nepřítele.“

A na jediný kratičký okamžik, tak rychle, že Draca napadlo, že si to jen namlouvá, oči profesora obrany šlehly Brumbálovým směrem.

„Ne,“ řekl profesor Quirrell, „chtěl jsem říct, že všechna tři přání splním za použití jediné intriky.“

Rozhostilo se zmatené ticho.

„To nedokážete,“ řekl Harry prostě. „Ani *já* bych to nedokázal. Dvě z těch přání jsou vzájemně neslučitelná. Je *logicky nemožné* –“ a pak se Harry zarazil.

„Jste příliš mladý na to, abyste mi říkal, co nedokážu, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell s krátkým suchým úsměvem.

Pak se učitel obrany otočil zpátky ke sledujícím studentům. „Po pravdě, nemám žádnou důvěru ve vaši schopnost pochopit dnešní lekci. Jedte domů a užijte si čas strávený se svou rodinou, nebo s tím, co z ní zbývá, dokud jsou ještě naživu. Má vlastní rodina už před delším časem zahynula rukou Pána zla. Uvidíme se, až výuka opět začne.“

V bezhlasném tichu, které následovalo, se profesor Quirrell otočil, aby sešel z pódia, a Draco slyšel, jak profesorův tichý, už nezesilovaný hlas, řekl, „Ale s vámi, pane Pottere, bych si rád promluvil hned teď.“

35. Problémy s koordinací, část třetí – Bitva o jezero, dohry po dohrách

Došli do kabinetu učitele obrany. Profesor Quirrell zajistil dveře, zaklonil se ve svém křesle a promluvil.

Jeho hlas byl velmi klidný, což Harryho znervóznilo mnohem víc, než kdyby křičel.

„Snažím se,“ řekl profesor Quirrell tiše, „přijmout za polehčující okolnost, že jste mladý. Že já sám jsem ve vašem věku byl mimořádným hlupákem. Mluvíte jako dospělý a pletete se do dospělých her, a já občas zapomínám, že jste jen malý šťoura. Doufám, pane Pottere, že vás vaše dětské šťourání právě nezabilo, nezničilo tuto zemi, a neprohrálo příští válku.“

Harry jen stěží ovládal svůj dech. „Profesore Quirrelle, řekl jsem o dost méně, než jsem si říci přál, ale něco jsem říct musel. Vaše návrhy jsou mimořádně alarmující pro kohokoli, kdo má sebemenší přehled o mudlovských dějinách posledního století. Italští fašisté, opravdu oškliví lidé, získali své jméno podle *fasces*, svazku prutů svázaných dohromady, na symbol toho, že v jednotě je síla –“

„Takže ti zlí italští fašisté věřili, že jednota je silnější než oddělenost,“ řekl profesor Quirrell. Do hlasu se mu

vplížila řezavost. „Možná také věřili, že nebe je modré, a zastávali politiku neshazování kamenů na vlastní hlavu.“

Obrácená hloupost není intelligence; nejhloupější člověk na světě může říct, že slunce svítí, ale to neznamená, že venku je tma... „Dobrá, máte pravdu, tohle byl argument ad hominem, není to špatné, protože to říkali fašisté. Ale pane profesore, nemůžete celou zemi přimět, aby přijala znamení jednoho diktátora! To je selhání samo o sobě! Zkusím to říct jinak. Řekněme, že nepřítel použije Imperius na toho, kdo má to Znamení pod kontrolou –“

„Mocní kouzelníci nepodléhají Imperiu snadno,“ řekl profesor Quirrell suše. „A pokud nedokážete najít schopného vůdce, pak jste zatracen tak jako tak. Ale schopní vůdci existují. Otázkou je, zda je lidé budou následovat.“

Harry si frustrovaně prohrábl vlasy. Chtěl vyhlásit přestávku, donutit profesora Quirrella přechíst si *Vzestup a pád Třetí říše*, a pak rozhovor začít znovu. „Hádám, že kdybych namítl, že demokracie je lepší forma vlády než diktatura –“

„Chápu,“ řekl profesor Quirrell. Krátce zavřel oči, pak je otevřel. „Pane Pottere, hloupost famrfrpálu je vám očividná, protože jste nevyrostl v úctě k oné hře. Pokud byste nikdy neslyšel o volbách, pane Pottere, a jednoduše

spatřil stav věcí, ten pohled by vás nepotěšil. Podívejte se na našeho zvoleného ministra kouzel. Je tím nejmoudřejším, nejsilnějším, nejlepším kouzelníkem našeho národa? Ne, je to šašek jednoduše koupený Luciusem Malfoyem. Kouzelníci šli k volbám, aby vybrali mezi Korneliem Poppletem a Taniou Leachovou, kteří spolu soutěžili v obrovské a zábavné kampani poté, co *Denní věstec*, taktéž ovládaný Luciusem Malfoyem, rozhodl, že jsou jedinými vážnými kandidáty. To, že Kornelius Poppletal je skutečně tím nejlepším vůdcem, jakého naše země může nabídnout, je tvrzení, které by nikdo nedokázal vyslovit s vážnou tváří. A z toho, co jsem viděl, tomu v mudlovském světě není jinak; poslední mudlovské noviny, které jsem četl, zmiňovaly, že prezidentem Spojených států je vysloužilý filmový herec. Kdybyste s volbami nevyrostl, pane Pottere, připadaly by vám stejně očividně nesmyslné jako famfrpál.“

Harry s pusou otevřenou seděl na místě, a hledal, co by řekl. „Smysl voleb není v tom, najít nejlepšího vůdce, ale udržet politiky dostatečně vystrašené, aby se neutrhli ze řetězu, jako to dělají diktátoři –“

„Poslední válka, pane Pottere, byla zápasem mezi Pánem zla a Brumbálem. A přestože Brumbál byl nedokonalým vůdcem a válku prohrával, bylo by *směšné*

tvrdit, že by *kterýkoli* z tehdy zvolených ministrů kouzel mohl zaujmout jeho místo! Moc vychází z mocných kouzelníků a jejich následníků, nikoli z voleb a hlupáků, kteří v nich jsou voleni. To je lekce, kterou nám dává nedávná historie kouzelnické Anglie, a pochybuji, že by příští válka poskytla jinou. *Pokud* ji přežijete, pane Pottere, což se vám *nepodaří*, pokud nezavrhnete své nadšené dětské iluze!“

„Jestli máte dojem, že v jednání, které obhajujete, žádné nebezpečí neleží,“ řekl Harry, a navzdory všemu se mu hlas zostřoval, „je to také dětinské nadšení.“

Harry se zachmuřeně profesorovi podíval do očí; ten mu pohled bez mrknutí oplácel.

„Podobná nebezpečí,“ řekl profesor Quirrell chladně, „mají být projednávána v kancelářích jako je tato, nikoli ve veřejných projevech. Hlupáky, kteří zvolili Kornelia Popletala, nezajímají složitosti a opatrnost. Požadujte od nich cokoli náročnějšího než jástot a své válce budete čelit sám. *To*, pane Pottere, bylo vaší dětskou chybou, kterou by Draco Malfoy neudělal ani v osmi letech. Dokonce i *vám* by mělo být zjevné, že máte zůstat potichu, a *nejprve mě konzultovat*, a ne o svých obavách mluvit před celým davem!“

„Nejsem přítelem Albuse Brumbála,“ řekl Harry, a jeho hlas byl stejně chladný jako profesorův. „Ale není žádné dítě, a on si nemyslel, že by mé obavy byly dětinské nebo že bych je neměl vyslovit.“

„Ah,“ řekl profesor Quirrell, „takže vy teď přijímáte rady od ředitele?“ a vstal od svého stolu.

Když Blaise na své cestě do kanceláře zahnul za roh, spatřil, že profesor Quirrell už se na místě opírá o stěnu.

„Blaise Zabini,“ řekl učitel obrany a narovnal se; oči měl do tváře zasazené jako temné kameny a z jeho hlasu Blaisovi přeběhl mráz po zádech.

Nic mi nemůže udělat, musím si to jen pamatovat –

„Věřím,“ řekl profesor Quirrell jasným, chladným hlasem, „že jsem již uhádl jméno vašeho zaměstnavatele. Ale uslyším to z vašich rtů, spolu s cenou, která si vás koupila.“

Blaise věděl, že se pod hábitem potí, a že pot už je vidět i na jeho čele. „Dostal jsem šanci předvést, že jsem lepší než všichni tři generálové, tak jsem se jí chopil. Spousta lidí mě teď bude nesnášet, ale je tu i spousta Zmijozelů, kteří mě za to budou milovat. Proč si myslíte, že jsem –“

„Plán dnešní bitvy nebyl z vaší hlavy, pane Zabini. Řekněte mi, čím byl.“

Blaise ztěžka polkl. „No... chci říct, v tom případě... v tom případě už sám víte čím byl, správně? Jen Brumbál by mohl být tak šílený. A on mě ochrání, pokud se o cokoli pokusíte.“

„Vskutku. Prozradte mi cenu.“ Oči profesora obrany byly stále tvrdé.

„Jde o moji sestřenici Kimberly,“ řekl Blaise, znovu polkl, snažil se ovládnout hlas. „Opravdu existuje, a opravdu je šikanovaná, Potter si to zkontroloval, není hloupý. Jenomže Brumbál řekl, že k tomu ty studenty podnítil jen kvůli svému plánu, a že pokud budu pracovat pro *něj*, bude potom v pořádku, ale pokud se dám k *Potterovi*, dostane se Kimberly ještě do větších problémů!“

Profesor Quirrell delší dobu nepromluvil.

„Chápu,“ řekl profesor Quirrell, mnohem jemnějším hlasem. „Pane Zabini, pokud by se vám podobná věc stala znovu, můžete mě přímo kontaktovat. Mám své vlastní způsoby, jak ochránit své přátele. Teď, poslední otázka: i s veškerou mocí ve vašich rukou muselo být vynucení vyrovnaného výsledku obtížné. Řekl vám Brumbál, kdo by měl vyhrát, pokud by to nešlo?“

„Sluníčka,“ řekl Blaise.

Profesor Quirrell přikývl. „Jak jsem si myslel.“ Učitel obrany si povzdechl. „Ve vaší budoucí kariéře, pane Zabini,

bych vám navrhl, abyste se podobně komplikovaným plánům vyhnul. Mají tendenci selhávat.“

„Um, po pravdě, to jsem řekl i řediteli,“ řekl Blaise, „a on odpověděl, že přesně z toho důvodu je důležité mít v běhu víc než jeden plán.“

Profesor Quirrell si unaveně položil ruku na čelo. „Je zázrak, že se Pán zla nezbláznil z válčení s *ním*. Můžete pokračovat na své setkání s ředitelem, pane Zabini. Ode mě už o této záležitosti neuslyšíte, ale pokud by pan ředitel nějak zjistil, že jsme spolu mluvili, pamatujte, že má nabídka poskytnout vám veškerou mně dostupnou ochranu trvá. Můžete jít.“

Blaise na nic dalšího nečekal a prostě se otočil a utekl.

Profesor Quirrell chvíli čekal a pak řekl, „Tak šup, pane Pottere.“

Harry ze sebe strhl plášť neviditelnosti a nacpal ho do váčku. Trásl se vzteky tak, že sotva dokázal promluvit. „Cože? Cože to udělal?“

„Měl jste si to odvodit sám, pane Pottere,“ řekl profesor Quirrell jemně. „Musíte se naučit rozostřit svůj zrak, abyste přes stromy spatřil les. Kdokoli, kdo slyšel ony historky o vás, a nevěděl přitom, že jste záhadný Chlapec-který-přežil, si mohl jednoduše odvodit, že vlastníte plášť

neviditelnosti. Udělejte od těchto událostí krok zpět, zamlžte detaily, a co spatříte? Mezi studenty existovala obrovská rivalita, a jejich soutěž skončila dokonalou remízou. Takové věci se stávají jen v příbězích, pane Pottere, a na této škole je jen jedna osoba, která v příbězích uvažuje. Byla tu zvláštní a komplikovaná intrika, netypická, jak jste si měl uvědomit, pro mladého Zmijozela, kterému jste čelil. Ale v této škole žije jedna osoba, která se podobně spleťtými intrikami zabývá, a její jméno není Zabini. A já jsem vás varoval, že se tu pohybuje čtyřnásobný agent; vy jste věděl, že Zabini je přinejmenším trojnásobný agent, měl jste uhádnout, že existuje vysoká pravděpodobnost, že jde o něj. Ne, neprohlásím bitvu za neplatnou. Všichni tři jste v testu selhali, a podlehli svému společnému nepříteli.“

Harryho ale v tuto chvíli testy nezajímaly. „Brumbál vydíral Zabiniho tým, že vyhrožoval jeho sestřenicí? Jen aby bitva skončila remízou? Proč?“

Profesor Quirrell se neradostně zasmál. „Možná si ředitel myslel, že rivalita je pro jeho ochočeného hrdinu prospěšná, a přál si, aby pokračovala. Nebo to dělal pro vyšší dobro. Nebo možná proto, že je jednoduše šílený. Pochopte, pane Pottere, všichni vědí, že Brumbálovo šílenství je jen maska, že jde o příčetného člověka, který

předstírá, že je šílený. Jsou na sebe pro tento chytrý vhled pyšní, a přestanou pátrat s pocitem, že už znají to tajné vysvětlení. Nenapadá je, že by *také* bylo možné, že se jedná o masku pod maskou, o šílence, který předstírá, že je příčetný člověk předstírající, že je šílený. Obávám se, pane Pottere, že teď je má přítomnost naléhavě vyžadována jinde a musím se vzdálit, ale vám bych měl důrazně poradit, abyste při vedení války nepřijímal rady od Albuse Brumbála. Prozatím, pane Pottere.“

A učitel obrany s jakousi ironií naklonil hlavu a odkráčel stejným směrem, kterým utekl Zabini, zatímco Harry zůstal stát na místě s čelistí pokleslou šokem.

Dohry: Harry Potter.

Harry se pomalu šoural k havraspárské ložnici, jeho oči si nevšímalý zdí, obrazů, ani jiných studentů; stoupal po schodech a sestupoval po rampách, aniž by zpomalil, zrychlil nebo registroval, kudy se vleče.

Po profesorově odchodu mu zabralo déle než minutu, než mu došlo, že jeho jedinými zdroji informace o Brumbálově zapletení byli (a) Blaise Zabini, člověk, u kterého by musel být naprostý, nehorázný idiot, aby mu kdy znovu věřil, a (b) profesor Quirrell, který mohl jednoduše zfalšovat intriku v Brumbálově stylu, a který si

rovněž mohl myslet, že trocha studentské rivality je zdravá věc; a který, pokud uděláte krok zpět a rozostříte detaily, právě navrhl přeměnit zemi na kouzelnickou diktaturu.

A rovněž bylo možné, že Brumbál stál za Zabinim, a že profesor Quirrell se svým způsobem upřímně snažil bojovat proti Pánu zla a zabránit opakování událostí, které vnímal jako patetické. Že se snažil zajistit, aby Harry v boji proti Pánu zla nestál sám, když se všichni ostatní budou schovávat a snažit se vyhnout palbě a čekat, že je Harry zachrání.

Ale popravdě...

No...

Harrymu by to tak docela nevadilo.

Věděl, že to je ten druh věci, kvůli které by hrdinové měli zahořknout.

Ale k čertu s něčím takovým. Harrymu by se *velmi* zamlouvalo, kdyby všichni *zůstali v bezpečí*, a Chlapec-který-přežil, plus mínus menší množství společníků, by v mezičase Pána zla porazili sami. Pokud by se příští konflikt s Pánem zla zvrhl v Druhou kouzelnickou válku, ve které by zemřelo velké množství lidí a která by do sebe vtáhla celou zemi, už to samotné by znamenalo, že *Harry prohrál*.

A pokud by se později rozpoutala válka mezi mudly a kouzelníky, nezáleželo by na tom, kdo vyhraje, Harry by prohrál už jen tím, že věci nechal dojít tak daleko. Kromě toho, kdo říká, že by oba dva světy, po prolomení utajení, nemohly mírumilovně koexistovat? (I když Harry v duchu slyšel suchý hlas profesora Quirrella, jak se ho ptá, jestli je hlupák, a říká všechny ty očividné věci...) A pokud by kouzelníci a mudlové nedokázali žít v míru, pak by Harry zkombinoval magii s vědou a vymyslel by, jak všechny kouzelníky evakuovat na Mars nebo tak něco, než aby dovolil, aby propukla válka.

Protože pokud by došlo na vyhlazovací válku...

To byla jedna věc, kterou si profesor Quirrell neuvědomil, ta nejdůležitější otázka, kterou svému mladému generálovi zapomněl položit.

Skutečný důvod, proč se Harry nehodlal nechat vtlačit do prosazování Znamení Dobra, bez ohledu na to, *jak* moc by mu to v jeho boji proti Pánu zla pomohlo.

Jeden Pán zla a padesát označených stoupenců byli zkázou celé kouzelnické Anglie.

Pokud by celá Británie přijala Znamení silného vůdce, byla by hrozbou celému kouzelnickému světu.

A pokud by celý kouzelnický svět přijal jediné znamení, byl by hrozbou pro zbytek lidstva.

Nikdo přesně nevěděl, kolik kouzelníků na světě žije. Udělali s Hermionou nějaké odhady a dostali se zhruba k plus mínus milionu.

Ale existovalo šest miliard mudlů.

Pokud by došlo na rozhodující válku...

Profesor Quirrell se Harryho zapomněl zeptat, kterou stranu by ochraňoval.

Vědeckou civilizaci, postupující vpřed a vyhlížející vzhůru, která věděla, že jejím osudem je podmanit si hvězdy?

Nebo zvolna upadající kouzelnickou civilizaci, jejíž vědomosti se ztrácejí, a která je stále ovládána šlechtou, která mudly nepovažovala za plnohodnotné lidi?

Byl to příšerně smutný pocit, ale neobsahoval v sobě ani náznak pochyb.

Dohry: Blaise Zabini.

Blaise procházel chodbami s opatrnou, vynucenou pomalostí, srdce mu divoce bušilo, jak se snažil uklidnit –

„Ehm,“ ozval se suchý, šeptavý hlas z potemnělého výklenku, který míjel.

Blaise nadskočil, ale nevykřikl.

Pomalu se otočil.

V tom malém stinném koutě stál černý plášť, tak široký a nadýchaný, že bylo nemožné určit, zda postava pod ním patří muži či ženě. Na vrchu pláště byl černý klobouk s širokou krempou, pod kterým se shromáždila černá mlha, která zahalovala tvář komukoli nebo čemukoli, co by mohlo ležet pod ním.

„Předejte hlášení,“ zašeptal pan Klobouka-plášť.

„Řekl jsem přesně to, co jste mi nakázal,“ řekl Blaise.

Ted', když nikomu nelhal, už měl hlas klidnější. „A profesor Quirrell zareagoval přesně tak, jak jste očekával.“

Široký černý klobouk klesl a narovnal se, jako by hlava pod ním přikývla. „Skvěle,“ zašeptal ten neidentifikovatelný hlas. „Odměna, která vám byla slíbena, už je se sovou na cestě k vaší matce.“

Blaise zaváhal, ale zvědavost ho užírala zažíva. „Mohl bych se teď zeptat, proč chcete vyprovokovat konflikt mezi profesorem Quirrellem a Brumbálem?“ Pokud Blaise věděl, ředitel s tou šikanou neměl nic společného, a kromě pomoci jeho sestřenici mu rovněž nabídl, že profesora Binnse přiměje, aby mu dal skvělé známky v Dějinách čar a kouzel, dokonce i pokud místo domácích úkolů bude odevzdávat jen prázdné pergameny, i když i nadále by musel předstírat, že je odevzdává, a účastnit se výuky. Po pravdě, Blaise by všechny tři generály zradil zcela zdarma,

a k čertu i s jeho sestřenicí, ale nechápal, proč by něco takového měl říkat.

Široký klobouk se naklonil k jedné straně, jako kdyby chtěl vyjádřit tázavý pohled. „Řekněte mi, můj příteli Blaise, napadlo vás někdy, že zrádce, kteří zradí tolikrát, potkávají nepěkné konce?“

„Ne,“ řekl Blaise s pohledem upřeným přímo na mlhu pod kloboukem. „Všichni vědí, že studentům v Bradavicích se nikdy nic *skutečně* špatného nestane.“

Pan Klobouka-plášť se šeptavě uchechtl. „Přesně tak,“ řekl šepot. „Přičemž vražda jedné studentky před padesáti lety je výjimkou, která potvrzuje pravidlo, vzhledem k tomu, že Salazar Zmijozel by své monstrum skryl do prastarých ochran na vyšší úrovni, než jsou dostupné samotnému řediteli.“

Blaise zíral na černou mlhu a začínal se cítit poněkud nejistě. Ale jen bradavický profesor by mu mohl udělat něco vážnějšího, aniž by spustil alarmy. Quirrell a Snape byli jediní profesoři, kteří by něco podobného udělali. Quirrell neměl žádný důvod, proč by se snažil ošálit sám sebe, a Snape by neublížil jednomu ze svých Zmijozelů... nebo ano?

„Ne, Blaise, příteli,“ zašeptala černá mlha, „jen vám radím, abyste se o nic podobného nepokoušel v dospělosti.“

Tolik zrad by určitě vedlo alespoň k jedné pomstě.“

„Mé *matce* se nikdy nikdo nepomstil,“ řekl Blaise hrdě. „A to přestože se *sedmkrát* vdala a všichni její manželé zemřeli za záhadných okolností a zanechali jí spoustu peněz.“

„Opravdu?“ ozval se šepot. „A jak přesvědčila toho sedmého, aby si ji vzal potom, co slyšel, co se stalo s těmi prvními šesti?“

„Na to jsem se mámy také zeptal,“ řekl Blaise, „a ona řekla, že se to dozvím, až budu dost starý. A když jsem se zeptal, jak starý, řekla, že starší než ona.“

Znovu to šeptavé uchechtnutí. „Pak vám gratuluji, můj příteli Blaise, k následování příkladu své matky. Jděte, a pokud o tomto nic neřeknete, už se nesetkáme.“

Blaise nejistě ustoupil, cítil podivnou neochotu otočit se zády.

Klobouk se naklonil. „Ale no tak, mladý Zmijozeli. Pokud byste skutečně byl roven Harrymu Potterovi nebo Dracu Malfoyovi, už byste si uvědomil, že mé skryté hrozby mají jen zaručit vaše mlčení před Albusem. Pokud bych vám zamýšlel uškodit, nenaznačoval bych nic; pokud bych mlčel, *teprve* byste se měl začít obávat.“

Blaise se narovnal a s trochu uraženým pocitem kývl panu Klobouku-a-plášti; pak se rázně otočil a zamířil na

své setkání s ředitelem.

Až do samotného konce doufal, že se objeví někdo *další*, a dá mu šanci zradit pana Klobouka-a-pláště.

Ale na druhou stranu, ani máma nezradila sedm různých manželů *najednou*. Pokud se na to jeden díval *takhle*, pořád si vedl lépe než ona.

A Blaise Zabini s úsměvem zamířil k ředitelně, spokojený, že je pětinasobným agentem –

Chlapec trochu klopýtl, ale pak se narovnal a setřásl lehký pocit dezorientace.

A Blaise Zabini s úsměvem zamířil k ředitelně, spokojený se skutečností, že je čtyřnasobným agentem.

Později: Hermiona Grangerová

Posel k ní přišel, až když byla o samotě.

Hermiona právě opouštěla dívčí umývárnu, kam se občas schovávala, aby si popřemýšlela, když odnikud vyskočila jasně svítící kočka a řekla: „Slečno Grangerová?“

Tiše vykřikla, než si uvědomila, že kočka promluvila hlasem profesorky McGonagallové.

I tak nebyla vyděšená, jen překvapená; kočka byla jasná, zářivá a krásná, zářila bílostříbrným světlem jako Měsícem zbarvené sluneční paprsky, a ona si ani nedokázala představit, že by mohla být vyděšená.

„Co jste zač?“ řekla Hermiona.

„Toto je zpráva od profesorky McGonagallové,“ řekla kočka profesorčíným hlasem. „Mohla byste přijít do mé kanceláře a nikomu se o tom nezmiňovat?“

„Hned tam budu,“ řekla stále překvapená Hermiona. Kočka vyskočila a zmizela; až na to, že nezmezela, jen někam vyrazila, nebo tak to alespoň vnímala její mysl, přestože její oči říkaly něco jiného.

Když Hermiona dorazila ke kabinetu své oblíbené profesorky, mysl jí vířila spekulacemi. Vyskytl se nějaký problém s jejími známkami z přeměňování? Ale proč by pak profesorka říkala, aby se o tom nikomu nezmiňovala? Pravděpodobně se to týkalo Harryho a jeho procvičování částečného přeměňování...

Tvář profesorky McGonagallové vypadala ustaraně, ale ne přísně, a Hermiona se posadila naproti ní. Hermiona se snažila bránit svým očím, aby zabíhaly k přihrádkám obsahujícím profesorčiny domácí úkoly, vždycky přemýšlela, jakou spoustu práce musejí dospělí dělat, aby školu udrželi v chodu, a jestli by jim s tím nějak nemohla pomoci...

„Slečno Grangerová,“ řekl profesorka McGonagallová, „na začátek mi dovoluť říci, že už vím, že vás ředitel požádal, abyste napsala to přání –“

„On vám to *řekl*?“ vyhrkla Hermiona překvapeně. Pan ředitel řekl, že to nemá vědět nikdo!

Profesorka McGonagallová se odmlčela, pohlédla na Hermionu, a lehce se smutně usmála. „S radostí vidím, že vás pan Potter ještě nestačil zkazit příliš. Slečno Grangerová, nemusíte něco *přiznat*, jenom proto, že já řeknu, že to vím. Pan ředitel mi to *neřekl*, jen ho znám až příliš dobře.“

Hermiona zrudla.

„To je v pořádku, slečno Grangerová!“ řekla profesorka McGonagallová spěšně. „Jste Havraspárka v prvním ročníku, nikdo od vás neočekává, že se budete chovat zmijozelsky.“

Tohle ale *vážně* zabořelo.

„Dobrá,“ řekla Hermiona trochu kysele, „tak tedy půjdu a požádám Harryho Pottera o lekce zmijozelství.“

„To není to, co jsem...“ řekla profesorka McGonagallová a hlas se ji vytratil. „Slečno Grangerová, já mám obavy právě *proto*, že mladé havraspárské dívky by neměly mít lekcí zmijozelství zapotřebí! Pokud vás pan ředitel požádá, abyste se zapletla do něčeho, co se vám nezamlouvá, slečno Grangerová, je vaším plným právem říci ne. A pokud se budete cítit pod tlakem, prosím, řekněte panu

řediteli, že byste ráda, kdybych u toho byla, nebo že byste se mě nejprve ráda zeptala.“

Hermioně se rozšířily oči. „Pan ředitel dělá věci, které nejsou správné?“

Na to se profesorka McGonagallová zatvářila trochu posmutněle. „Ne úmyslně, slečno Grangerová, ale myslím si... no, nejspíše *je* pravda, že pan ředitel má občas problém vzpomenout si, jaké to je být dítětem. Dokonce i když byl sám dítětem, jsem si jistá, že musel být geniální, silné mysli i srdce, s odvahou za tři Nebelvíry. Občas toho pan ředitel po svých mladých studentech chce příliš, slečno Grangerová, nebo není dostatečně opatrný, aby je nezranil. Je to dobrý muž, ale jeho intrikaření občas zachází příliš daleko.“

„Ale pro studenty je *dobré*, aby byli silní a měli odvahu,“ řekla Hermiona. „Proto jste mi navrhla Nebelvír, že ano?“

Profesorka McGonagallová se suše usmála. „Možná jsem jen byla sobecká a chtěla vás pro svou vlastní kolej. Navrhl vám Moudrý klobouk – ne, neměla bych se ptát.“

„Řekl mi, že mohu jít kamkoli, jen ne do Zmijozelu,“ řekla Hermiona. *Málem* se zeptala, proč není dost dobrá pro Zmijozel, ale dokázala se zastavit... „Takže já *mám* odvahu, paní profesorko!“

Profesorka McGonagallová se naklonila přes svou katedru. Starost na její tváři teď byla viditelnější. „Slečno Grangerová, tohle není o odvaze, je to o tom, co je pro mladé dívky zdravé! Pan ředitel vás zatahuje do svých intrik, Harry Potter vám svěřuje svá tajemství, a teď jste vstoupila do aliance s Dracem Malfoyem! A já jsem vaší matce slíbila, že v Bradavicích budete v bezpečí!“

Hermiona tak docela nevěděla, co by na to řekla. Ale napadlo ji, že profesorka McGonagallová by ji možná nevarovala, kdyby byla nebelvírským klukem a ne havraspárskou dívkou, a *to* bylo, no... „Budu se snažit být dobrá,“ řekla, „a nikdo mi do toho nebude mluvit.“

Profesorka McGonagallová si položila ruce přes oči. Když je sundala, její tvář vypadala velmi staře. „Ano,“ zašeptala, „v mé koleji by se vám vedlo dobře. Dávejte na sebe pozor, slečno Grangerová, a buďte opatrná. A pokud by vás někdy trápily obavy, nebo jste si něčím nebyla jistá, prosím, hned za mnou přijďte. Teď už vás ale nebudu zdržovat.“

Dohry: Draco Malfoy

Ani jednomu z nich se tu sobotu nechtělo dělat nic náročného, ne po předchozí bitvě. Takže Draco jen seděl v nepoužívané učebně a snažil se číst knihu s názvem

Thinking Physics. Byla to jedna z nejzajímavějších knih, které kdy četl, nebo alespoň ty části, kterým rozuměl, kdyby jen ten *prokletý idiot*, který odmítal pustit své knížky z dohledu, sklapl, a dovolil Dracovi se *soustředit* -

„Hermiona Grangerová je *mudlovskááá šméééjdka*,“ zpíval si Harry Potter na svém místě u nedaleké lavice, kde sám četl mnohem pokročilejší knihu.

„Vím, o co se snažíš,“ řekl Draco s klidem, aniž by vzlédl od stránek. „Nebude to fungovat. Tak jako tak se spojíme a rozdrtíme tě.“

„*Mááálfoy s mudlovskou šméééjdkou*, co jen si budou otcovi *přáááateléé* myslet –“

„Budou si myslet, že Malfoy se sebou nenechá manipulovat tak snadno, jak si myslíš, *Pottere!*“

Učitel obrany byl šílenější než Brumbál, žádný budoucí spasitel světa by nemohl být takhle *dětský a nedůstojný* bez ohledu na svůj věk.

„Hej, Draco, víš, co vážně bude na nic? Ty víš, že Hermiona Grangerová má dvě kopie magické alely, zrovna jako já a zrovna jako ty, ale tvoji zmijozelští spolužáci to nevědí, a ty jim to *nemůůůžeš* vysvětlit –“

Dracovy prsty sevřely knihu až zbělaly. Ani nechat se zbít a poplivat nemohlo vyžadovat tolik sebeovládání, a

pokud s Harrym rychle nevyrovná skóre, dopustí se něčeho inkriminujícího –

„Takže co že sis to přál napoprvé?“ řekl Draco.

Harry nic neřekl, takže Draco vzhlédl od knihy, a pocítil příval škodolibého potěšení ze smutného výrazu na Harryho tváři.

„Umm,“ řekl Harry. „Na to se mě ptalo hodně lidí, ale já si nemyslím, že by profesor Quirrell chtěl, abych o tom mluvil.“

Draco se zatvářil vážně. „Se *mnou* o tom mluvit můžeš. Pravděpodobně to není tak důležité ve srovnání s těmi dalšími tajemstvími, která jsi mi prozradil, a k čemu má člověk přátele?“ *Přesně tak, jsem tvůj přítel! Cít se provinile!*

„Nebylo to zas tak zajímavé,“ řekl Harry s očividně falešnou lehkostí. „*Přeji si, aby profesor Quirrell příští rok znovu učil bojovou magii.*“

Harry si povzdechl a zavrtal pohled zpátky do své knihy.

A po dalších několika vteřinách řekl: „Tvůj otec na tebe nejspíš bude dost naštvaný, ale když mu slíbíš, že tu mudlovskou šmejdku zradíš a rozdrtíš její armádu, všechno bude zase v pořádku a nakonec svoje vánoční dárky dostaneš.“

Možná, že kdyby spolu s Grangerovou profesora obrany poprosili mimořádně zdvořile, a použili pár svých Quirrell

bodů, mohl by jim dovolit udělat generálu Chaosovi něco zajímavějšího, než ho jen uspat.

36. Rozdílný status – Grangerovi

Prudká dezorientace byla pocit, který ho zaplavil, když z nástupiště Devět a tři čtvrtě vyšel zpátky do zbytku světa, do světa, o kterém si kdysi myslel, že je skutečný. Lidé měli na sobě trička a kalhoty namísto důstojnějších hábitů kouzelníků a čarodějek. Okolo laviček se tu a tam povalovaly odpadky. Zapomenutý pach, výpary spáleného benzínu, byl ve vzduchu ostře cítit. Prostředí nádraží King's Cross bylo méně jasné a veselé než v Bradavicích nebo v Příčné ulici; lidé vypadali menší, ustaranější, a pravděpodobně by s radostí vyměnili své problémy za boj se zlým kouzelníkem. Harry chtěl zakouzlit *pulírexo* na špínu a *everto* na odpadky a, pokud by to kouzlo znal, bublinové kouzlo, aby nemusel dýchat ten vzduch. Ale tady svou hůlku použít nesměl...

Harry si uvědomil, že přesně takové musí být přijet z vyspělé země do země třetího světa.

Až na to, že teď opustil nultý svět, kouzelnický svět uklízacích kouzel a domácích skřítků, kde jste za použití léčitelského umění a vaší vlastní magie mohli dovršit sto sedmdesát let, než se na vás věk skutečně začal projevovat.

A s tím se dočasně vrátil do nekouzelnického Londýna, mudlovské země, ve které táta s mámou prožijí zbytek svých životů, pokud technologie nepředčí kouzelnickou kvalitu života, nebo se ve světě něco důkladněji nezmění.

Aniž by nad tím přemýšlel, otočil hlavou a oči mu zalétly k dřevěnému kufru, který za ním mudly nepovšimnut pelášil. Jeho chapadla s klepety mu rychle potvrdila, že si to skutečně celé nevymyslel...

A pak tady byl ten druhý důvod, proč měl sevřenou hrud'.

Jeho rodiče neměli tušení.

Nevěděli *nic*.

Nevěděli, že...

„Harry?“ zavolala štíhlá, blondatá žena s perfektně hladkou a neposkvrněnou pletí, díky níž vypadala na podstatně méně než na třicet tři let, a Harry si s překvapením uvědomil, že vidí působení magie, předtím to nerozeznal, ale teď to viděl jasně. A jakýkoli druh lektvaru, který by působil takhle dlouho, musel být neuvěřitelně nebezpečný, protože většina čarodějek by to sama sobě neudělala, nebyly tak zoufalé...

Harrymu začaly vlhnout oči.

„*Harry?*“ vykřikl postarší muž, který si začínal zakládat na břicho, s okázalou univerzitní nedbalostí oblečený v

zelenošedé košili pod černou vestou, člověk, který bude vždy profesorem, ať už půjde kamkoli, někdo, kdo by se stal jedním z nejlepších kouzelníků své generace, pokud by se narodil se dvěma kopiemi toho genu namísto žádné...

Harry zvedl ruku a zamával jim. Nemohl mluvit. Nedokázal ze sebe dostat ani slovíčko.

Neběželi k němu, přišli vyrovnaným, důstojným krokem, protože tak prostě profesor Michael Verres-Evans kráčel, a paní Petunie Evansová-Verresová nehodlala jít o nic rychleji.

Úsměv na otcově tváři nebyl široký, ale jeho otec si na široké úsměvy nikdy nepotrpěl; byl přinejmenším nejširší, jaký u něj Harry kdy viděl, širší, než když přišel nový grant nebo když se jeden z jeho studentů uchytil, a širší úsměv už žádat nemohl.

Máma prudce mrkala, jako by se snažila usmívat a moc se jí to nedařilo.

„Tak co,“ řekl otec, když k němu došel, „už se ti povedly nějaké revoluční objevy?“

Samozřejmě, že táta si myslel, že jen žertuje.

Předtím, když Harryho nebral vážně *nikdo*, ho tolik nebolelo, že ho neberou vážně vlastní rodiče, ale to bylo

předtím, než zjistil, jaké je být brán vážně takovými lidmi, jako jsou ředitel Brumbál a profesor Quirrell.

A v tu chvíli si Harry uvědomil, že Chlapec-který-přežil existuje jen v kouzelnické Anglii, že žádná taková osoba v mudlovském Londýně nežije, že je jen roztomilý, malý jedenáctiletý kluk, který se na Vánoce vrací domů.

„Omluvte mě,“ řekl Harry třesoucím se hlasem, „budu brečet, ale není to tím, že by ve škole bylo něco špatně.“

Harry vyrazil vpřed a hned se zase zarazil a nevěděl, jestli má nejprve obejmout svého otce nebo svou matku, nechtěl, aby se ten druhý cítil přehlížen nebo si myslel, že Harry miluje více toho druhého –

Jeho otec řekl: „Jste roztomilý chlapec, pane Verresi,“ a jemně vzal Harryho za ramena a postrčil ho do náruče jeho matky, která už klečela, a po tváři jí tekly slzy.

„Ahoj, mami,“ řekl Harry kolísavým hlasem, „jsem zpátky.“ A uprostřed toho mechanického rámusu a pachu spáleného benzínu ji objal a začal brečet, protože věděl, že *nic* se nedá vrátit zpět, a nejméně ze všeho on.

Když se vánočními zácpami probojovali k univerzitnímu městečku Oxford a zaparkovali ve vjezdu malého, zašlého starého domku, který si jejich rodina držela, aby jim

nepršelo na knihy, nebe už bylo zcela temné a vycházely hvězdy.

Když kráčeli po krátkém chodníku ke vchodovým dveřím, míjeli několik květináčů se slabými elektrickými světly (slabá byla proto, že se musela dobíjet během dne ze solární energie) a když procházeli, světla se rozsvítila. Nejtěžší na tomto projektu bylo najít senzory pohybu, které by byly voděodolné a spouštěly se přesně v té správné vzdálenosti...

V Bradavicích se takhle chovaly skutečné pochodně.

Vstupní dveře se otevřely a zuřivě mrkající Harry vešel do obývacího pokoje.

Každý centimetr místa na stěně zabírají knihovny. Každá z knihoven má šest polic, sahají téměř až ke stropu. Některé z polic jsou až po okraj přecpané knihami s pevnou vazbou: fyzika, matematika, historie a všechny tyhle věci. Jiné nesou dvě řady paperbacků se science-fiction a zadní řada knih bývá podložena krabicemi od kapesníků nebo kusy dřeva, aby nad předními řadami byly vidět jejich přebaly. A přesto to nestačí. Knihy přetékaají na stoly a pohovky a pod okny tvoří nízké stohy.

Domácnost Verresových vypadala zrovna tak, jak ji opustil, jen s větším množstvím knih, což byl také stav, ve kterém ji opustil.

A stál tu vánoční stromek, dva dny před Štědrým večerem holý a neozdobený, což Harryho na chvílku zmátlo, než si s hřejivým pocitem v hrudi uvědomil, že jeho rodiče samozřejmě *počkali*.

„Odstranili jsme z tvého pokoje postel, abychom měli místo na další knihy,“ řekl jeho otec. „Můžeš spát ve svém kufru, ne?“

„Ty můžeš spát v mém kufru,“ řekl Harry.

„To mi připomíná,“ řekl jeho otec, „jak nakonec vyřešili ten tvůj spánkový režim?“

„Magií,“ řekl Harry a vyrazil ke dveřím do svého pokoje, jen pro případ, že táta *nežertoval*...

„To není žádné vysvětlení!“ řekl profesor Verres-Evans zrovna když Harry vykřikl: „*Vy jste zabrali všechno volné místo v naší knihovně?*“

---

23. prosinec strávil Harry nakupováním mudlovských věcí, které si nemohl jednoduše přeměnit. Jeho otec byl zaneprázdněný a řekl mu, že bude muset jít pěšky nebo jet autobusem, což Harrymu vyhovovalo. Pár lidí v železářství na něj sice vrhlo udivené pohledy, ale Harry nevinným hlasem řekl, že jeho otec nakupuje poblíž a má velmi naspěch a poslal ho, aby sehnal pár věcí (opatrně přitom

držel list s dospěle vypadajícím, napůl nečitelným rukopisem); a peníze konec konců byly peníze.

Vánoční stromek ozdobili všichni dohromady a Harry dal na vrchol malou tančící vílu (dva srpce a pět svrčků u Gambola & Japese).

Gringottovi ochotně směnili galeony na mudlovské peníze, ale nezdálo se, že by měli jednoduchý způsob, jak přeměnit větší množství zlata do nezdaněných, ničím nepodezřelých mudlovských peněz na konkrétním švýcarském bankovním účtu. To zhatilo Harryho plán převést většinu peněz, které si ukradl, na rozumnou směs 40 % mezinárodních indexových fondů a 40 % Berkshire Hathaway. Prozatím Harry své jmění ještě trochu diverzifikoval tím, že se v noci pod pláštěm neviditelnosti a navrácen v čase vyplížil ven a na dvorku zakopal sto zlatých galeonů. To vždycky, vždycky, *vždycky* chtěl udělat.

Část 24. prosince strávil s tátou nad svými knihami a otázkami, které k nim táta měl. Většina experimentů, které jeho otec navrhl, byla nepraktická, alespoň prozatím; a z těch ostatních Harry už velkou část udělal. („Ano, tati, zkontroloval jsem, co se stane, když Hermioně dám odlišnou výslovnost a ona nebude vědět, že byla změněna, to byl úplně první pokus, který jsme udělali, tati!“)

Poslední otázka, kterou mu otec položil, když vzhlédl od *Kouzelnických odvarů a lektvarů* s výrazem udiveného znechucení, zněla, jestli vám tohle všechno dává smysl, když jste kouzelník. Na to Harry odpověděl, že ne.

Načež jeho otec magii prohlásil za nevědeckou.

Harry byl stále ještě trochu v šoku z představy, že by šlo ukázat na část *reality* a nazvat ji nevědeckou. Zdálo se, že podle táty z konfliktu mezi jeho intuicí a vesmírem plyne, že vesmír má problém.

(Ale na druhou stranu existovalo hodně fyziků, kteří si mysleli, že kvantová mechanika je divná, namísto aby si mysleli, že kvantová mechanika je normální a divní jsou oni.)

Harry své matce ukázal léčitelův balíček, který koupil pro domácí potřebu, i když většina lektvarů na tátu nebude fungovat. Máma na balíček jen vytřeštila oči, což Harryho ponouklo, aby se zeptal, jestli mámina sestra někdy něco podobného koupila pro dědu Edwina a babičku Elaine. A když máma stále neodpovídala, Harry rychle řekl, že ji to určitě jednoduše nikdy nenapadlo. A pak raději utekl z místnosti.

Lily Evansovou to pravděpodobně *nenapadlo*, to na tom bylo to smutné. Harry věděl, že spousta lidí má tendenci nepřemýšlet o bolestivých tématech, stejně jako mají

tendenci nepokládat záměrně ruce na rozžhavená kamna; a Harry začínal mít podezření, že většina mudlorozených rychle získá zvyk nepřemýšlet o své rodině, která stejně zemře dříve, než se dožijí svého prvního století.

Ne snad, že by Harry měl v úmyslu něco *takového* dopustit, samozřejmě.

A pak už se připozdívalo a oni vyrazili na štědrovečerní večeři.

Ten dům byl obrovský, sice ne podle bradavických standardů, ale rozhodně podle standardů toho, co jste si mohli dovolit, když váš otec byl profesorem s definitivou, snažící se žít v Oxfordu. V zapadajícím slunci zářily dvě patra cihel, dvě řady oken a jedno okno o dost vyšší, než by sklo mělo být, které naznačovalo obrovský obývací pokoj...

Harry se zhluboka nadechl a zazvonil.

Ozvalo se vzdálené zavolání: „Zlato, mohl bys otevřít?“
Následoval zvuk pomalu se přibližujících kroků.

A otevřené dveře odhalily boдрého muže s tučnými narůžovělými tvářemi a řídnoucími vlasy, oblečeného v modré košili, ve švech lehce napjaté.

„Doktor Granger?“ řekl Harryho otec energicky než Harry stačil promluvit. „Já jsem Michael, toto je Petunie a

naš syn Harry. Jídlo je v magickém kufu,“ a otec udělal neurčité gesto za sebe – náhodou ne zrovna ve směru kufu.

„Ano, prosím, pojdte dál,“ řekl Leo Granger. Udělal krok vpřed a se zamumláním „Děkuji vám“ přijal láhev vína z profesorových natažených rukou, pak ustoupil a mávl směrem k obývacímu pokoji. „Posadte se. A,“ sklonil hlavu, aby oslovil Harryho, „všechny hračky jsou dole v suterénu, jsem si jistý, že Herm bude hned dole, jsou to první dveře napravo,“ a ukázal směrem k chodbě.

Harry se na něj chvíli jen díval a uvědomoval si přitom, že svým rodičům brání vstoupit.

„Hračky?“ řekl Harry zvučným vysokým hlasem, oči rozšířené. „Miluju hračky!“

Jeho matka za ním se zhluboka nadechla. Harry vrazil do domu a zvládl příliš nedupat.

Obývací pokoj byl právě tak velký, jak vypadal zvenčí. Z obrovského klenutého stropu visel mohutný lustr a vánoční stromek byl tak velký, že dveřmi určitě musel být protažen za pomoci hrubého násilí. Nižší část stromku byla promyšleně a pečlivě ozdobena úhlednými vzory červených, zelených a zlatých ozdob s trochou modré a bronzové; vyšší část, kam by dosáhl jen dospělý, byla nedbale ověšena náhodnými šňůrami světél a fóliovými

třásněmi. Prostor pokračoval halou, až vyústil v kuchyň a dřevěné schody s leštěným kovovým zábradlím, které vedly do druhého patra.

„Páni!“ řekl Harry „to je ale velký dům! Doufám, že se tu neztratím!“

S blížící se večerí začínala být doktorka Roberta Grangerová poněkud nervózní. Krocán a pečeně, její vlastní příspěvek ke společnému projektu, se pekli v troubě; další jídla přinesli jejich hosté, Verresovi, kteří adoptovali chlapce jménem Harry. Který byl v kouzelnickém světě známý jako Chlapec-který-přežil. A který byl jediným chlapcem, kterého Hermiona kdy nazvala roztomilým nebo vůbec zaregistrovala.

Verresovi řekli, že Hermiona je jediným dítětem v Harryho věkové skupině, jehož existenci kdy Harry jakýmkoli způsobem vzal na vědomí.

Možná to bylo trochu předčasné, ale oba páry měly neodbytné podezření, že za pár let zazní svatební pochod.

Takže zatímco Boží hod budou jako pokaždé trávit s rodinou jejího manžela, Štědrý večer se rozhodli zasvětit setkání s budoucí tchyní a tchánem jejich dcery.

Zvonek zazvonil zrovna když nadívala krocana, takže zvýšila hlas a zakřičela, „*Zlato, mohl bys otevřít?*“

Ozvalo se zaskřípění odsouvané židle a zvuk těžkých kroků jejího manžela následovalo otevírání dveří.

„Doktor Granger?“ řekl energický hlas staršího muže. „Já jsem Michael, toto je Petunie a náš syn Harry. Jídlo je v magickém kufu.“

„Ano, prosím, pojdte dál,“ řekl její manžel, následovalo zamumlané „Děkuji vám“ které naznačovalo, že byl přijat nějaký dar, a „posadte se.“ Pak jeho hlas přeladil do tónu falešného nadšení a řekl, „všechny hračky jsou dole v suterénu, jsem si jistý, že Herm bude hned dole, jsou to první dveře napravo.“

Nastalo kratší ticho.

Potom se ozval zvučný hlas mladého chlapce: „Hračky? Miluju hračky!“

Následoval zvuk kroků vcházejících do domu, a pak ten samý jasný hlas řekl, „Páni! To je ale velký dům! Doufám, že se tu neztratím!“

Roberta s úsměvem zavřela troubu. Byla trochu znepokojená tím, jak Hermiona ve svých dopisech popisovala Chlapce-který-přežil – i když její dcera rozhodně nenaznačila, že by Harry Potter byl *nebezpečný*; na rozdíl od oněch temných náznaků v knihách, které Roberta koupila, údajně pro Hermionu, během jejich návštěvy Příčné ulice. Její dcera toho o něm moc neřekla,

jen to, že Harry mluví jako kniha a že studuje usilovněji, než za celý svůj dosavadní život, aby se ve výuce udržela před ním. Ale teď to znělo, že Harry Potter je obyčejný jedenáctiletý chlapec.

K předním dveřím se dostala zrovna v okamžiku, kdy její dcera seběhla ze schodů rychlostí, která ani v nejmenším nevypadala bezpečně; Hermiona tvrdila, že čarodějky jsou vůči pádům odolnější, ale Roberta si nebyla tak docela jistá, jestli tomu věřit –

Roberta poprvé pohlédla na profesora a paní Verresovy, kteří oba vypadali dost nervózně, právě když se chlapec s legendární jízvou na čele otočil k její dceři, a hlubším hlasem řekl: „Jsem rád, že se v tento překrásný večer setkáváme, slečno Grangerová.“ Protáhl ruku dozadu, jako by své rodiče nabízel na stříbrném podnosu. „Dovolte, abych vám představil svého otce, profesora Michaela Verrese-Evanse a svou matku, paní Petunii Evansovou-Verresovou.“

A jak Robertě klesla čelist, hoch se otočil ke svým rodičům a opět tím veselým hlasem řekl: „Mami, tati, tohle je Hermiona! Je fakt chytrá!“

„*Harry!*“ zasyčela její dcera. „Přestaň s tím!“

Chlapec se znovu otočil, aby pohlédl na Hermionu. „Obávám se, slečno Grangerová,“ řekl hoch vážně, „že

jsme byli vykázáni do spletitých zákoutí suterénu. Zanechme tedy dospělé jejich konverzaci, která by bezpochyby dalece přesahovala možnosti našich dětských intelektů, a pokračujme v naší diskuzi o implikacích Humeova projektivismu na přeměňování.“

„Omluvte nás, prosím,“ řekla její dcera velmi pevným hlasem, popadla chlapce za levý rukáv a odvěkla ho do chodby – Roberta se bezmocně otáčela, aby je neztratila z pohledu, když ji míjeli, a hoch jí vesele zamával – a pak Hermiona chlapce vtáhla do vchodu od suterénu a zabouchla dveře.

„Ehm, omlouvám se za...“ řekla paní Verresová selhávajícím hlasem.

„Já se omlouvám,“ řekl profesor s přátelským úsměvem, „Harry je občas v těchto věcech dost citlivý. Ale hádám, že má pravdu v tom, že by nás jejich rozhovor nezajímal.“

Je nebezpečný? chtěla se Roberta zeptat, ale zůstala potichu a snažila se vymyslet ohleduplnější otázku. Její muž se vedle ní pochechtával, jako by to nebylo děsivé, ale vtipné.

Nejděsivější temný pán v dějinách se toho chlapce pokusil zabít a spálené zbytky jeho těla potom našli vedle kolébky.

Její možný budoucí zeť.

Robertě se čím dál tím méně chtělo přenechat svou dceru čarodějnictví – obzvláště potom, co si přečetla jisté knihy, srovnala si pár datumů a došlo jí, že její čarodějnická matka pravděpodobně zemřela během Grindelwaldova teroru, a ne během jejího porodu, jak její otec vždycky tvrdil. Ale profesorka McGonagallová je po první návštěvě navštívila ještě několikrát, aby „se podívala, jak se slečně Grangerové daří“; a Roberta se nemohla zbavit dojmu, že kdyby Hermiona řekla, že její rodiče se studiem magie nesouhlasí, něco by udělali, aby to v nich *opravili*...

Roberta nasadila svůj nejlepší úsměv a dělala, co mohla, aby alespoň trochu vyzařovala předstírané vánoční veselí.

Jídelní stůl byl pro šest lidí – ehm, pro čtyři lidi a dvě děti – příliš velký, ale celý byl prostřen ubrusem z luxusní bílé látky, a talíře byly zbytečně vyměněny za drahý servis, který byl alespoň vyroben z nerezové oceli namísto skutečného stříbra.

Harrymu trochu činilo problém soustředit se na krocana.

Hovor se přirozeně stočil k Bradavicím a Harrymu bylo jasné, že jeho rodiče doufají, že Hermioně o Harryho školním životě uklouzne o něco víc, než co jim řekl Harry.

A Hermiona si to buď uvědomila, nebo se jen automaticky vyhýbala čemukoli problematickému.

Takže *Harry* byl v pořádku.

Ale bohužel *Harry* udělal tu chybu, že svým rodičům napsal o všemožných věcech, které *Hermiona* svým rodičům neřekla.

Například, že je při mimoškolních aktivitách generálkou armády.

Hermionina matka vypadala velmi znepokojeně a *Harry* se do věci rychle vložil a pokusil se vysvětlit, že všechna kouzla jsou jen omračující, profesor Quirrell je stále sleduje, a díky existenci magického léčení je spousta věcí mnohem méně nebezpečná, než by se na první pohled zdálo, v kteréžto chvíli ho *Hermiona* tvrdě nakopla pod stolem. Naštěstí *Harryho* otec, který, jak *Harry* musel připustit, byl v jistých věcech lepší než on, s pevnou profesionální autoritou prohlásil, že nemá nejmenší obavy, protože si nedokáže představit, že by to dětem dovolili dělat, pokud by to bylo nebezpečné.

Ale to nebyl důvod, proč měl *Harry* problém užívat si večeri.

...problém se sebelítostí spočíval v tom, že vám nikdy nezabralo dlouho najít někoho, kdo na tom byl ještě hůř než vy.

Doktor Leo Granger se v jedné chvíli zeptal, zda ta milá učitelka, která si, zdá se, Hermionu oblíbila, profesorka McGonagallová, jí ve škole dává hodně bodů.

Hermiona, s očividně upřímným úsměvem, řekla, že ano.

Harry se s jistou námahou zvládl zarazit a neprohlásit ledovým tónem, že profesorka McGonagallová by nikdy neupřednostňovala žádného bradavického studenta, a že pokud Hermione dostává hodně bodů, je to proto, že si zaslouží *jeden každý z nich*.

O chvílku později nabídl Leo Granger svůj názor, že Hermione je velmi chytrá a mohla by jít na lékařskou fakultu a stát se dentistkou, kdyby nebylo celé té záležitosti s magií.

Hermiona se znovu usmála a rychlý pohled Harrymu zabránil, aby nadnesl, že Hermione by se také mohla stát *celosvětově slavnou vědkyní*, a aby se zeptal, zda by ta myšlenka Grangerovy napadla, i kdyby měli *syna* místo *dcery*, nebo jestli je to, že by si jejich potomek vedl lépe než oni, nepřijatelné v každém případě.

Ale Harry se rychle blížil svému bodu varu.

A stále víc oceňoval skutečnost, že jeho vlastní otec *vždy* dělal všechno, co mohl, aby podpořil jeho vývoj jakožto dětského génia, a *vždy* ho vybízel, aby mířil výše a nikdy

nezlehčoval žádný jeho úspěch i přesto, že dětský génius byl pořád jen dítětem. Skončil by v podobné domácnosti, kdyby si máma vzala Vernona Dursleyho?

Harry ale dělal, co mohl.

„A to tě opravdu válcuje ve *všech* hodinách s výjimkou létání na koštěti a přeměňování?“ řekl profesor Michael Verres-Evans.

„Ano,“ řekl Harry s nuceným klidem a ukrojil si další kousek vánočního krocana, „ve většině z nich naprosto s přehledem.“ Za jiných okolností by to Harry tak ochotně nepřiznal, což také bylo důvodem, proč se k tomu, aby to otci řekl, nedostal dříve.

„Hermiona si vždycky ve škole vedla dobře,“ řekl doktor Leo Granger spokojeným tónem.

„Harry soutěží na celostátní úrovni!“ řekl profesor Michael Verres-Evans.

„Drahoušku!“ řekla Petunie.

Hermiona se zachichotala, ale Harry se díky tomu ohledně její situace necítil o nic lépe. Nezdálo se, že by to Hermionu trápilo, a *to trápilo jeho*.

„Necítím se zahanbeně, když s ní prohraju, tati,“ řekl Harry. Zrovna v tuhle chvíli tomu tak nebylo. „Zmínil jsem se už o tom, že si pamatovala celé své učebnice ještě před prvním školním dnem? A ano, ověřoval jsem to.“

„Je pro ni něco takového, no, normální?“ zeptal se profesor Verres-Evans Grangerových.

„Ach ano, Hermiona si vždycky všechno pamatuje,“ řekla doktorka Roberta Grangerová s veselým úsměvem. „Zná všechny recepty ve všech mých kuchařkách zpaměti. Chybí mi tu pokaždé, když dělám večeři.“

Soudě podle výrazu na otcově tváři se cítil alespoň částečně jako Harry.

„Neboj se, tati,“ řekl Harry, „teď už dostává tolik pokročilých materiálů, kolik zvládá. Její bradavičtí učitelé chápou, jak je chytrá, *na rozdíl od jejích rodičů!*“

Posledních pět slov pronesl zvýšeným hlasem a už v okamžiku, kdy se k němu otočily všechny hlavy a Hermiona ho znovu nakopla, věděl, že to pokazil, ale už toho na něj bylo příliš, prostě příliš.

„Samozřejmě, že víme, jak je chytrá,“ řekl Leo Granger, který se začínal cítit uraženě kvůli dítěti, které troufale zvedlo hlas u jejich jídelního stolu.

„Nemáte ani nejmenší tušení,“ řekl Harry, do jehož hlasu se začínal plížit led. „Myslíte si, že je roztomilá knihomolka, že? Vidíte perfektní vysvědčení a říkáte si, jak je dobře, že se jí ve škole daří. Vaše dcera je nejnadanější čarodějkou své generace a nejjasnější hvězdou Bradavic, a jednoho dne, doktore a doktorko Grangerovi, skutečnost,

že jste byli jejími rodiči, bude jediným důvodem, proč si vás bude historie pamatovat!“

Hermiona, která se klidně zvedla ze svého místa a obešla stůl, si tento okamžik zvolila k tomu, aby Harryho popadla za rameno a vytáhla ho ze židle. Harry se nechal zvednout, ale když ho Hermione vlekla pryč, ještě hlasitějším hlasem zvolal: „Je klidně možné, že za tisíc let skutečnost, že rodiče Hermiony Grangerové byli zubaři, bude jediným důvodem, proč si někdo vzpomene na zubařství!“

Roberta hleděla směrem, kterým její dcera s trpělivým výrazem na mladé tváři právě odvěkla Chlapce-který-přežil.

„Strašně se omlouvám,“ řekl profesor Verres s pobaveným úsměvem, „jen prosím, nic si z toho nedělejte, Harry takhle mluví vždycky. No nechovají se už teď jako manželský pár?“

Strašidelné na tom bylo, že se tak *chovali*.

Harry od Hermiony očekával důraznou lekci.

Ale potom, co ho Hermione vtáhla do suterénu a zavřela za sebou dveře, otočila se –

– a zcela upřímně se usmívala, pokud to Harry dokázal dobře odhadnout.

„Prosím nedělej to, Harry,“ řekla jemným hlasem. „Je to od tebe velice milé, ale všechno je v pořádku.“

Harry se na ni jen podíval. „Jak to můžeš snášet?“ řekl. Snažil se mluvit tiše, nechtěl, aby je rodiče slyšeli, ale hlas mu přeskočil v tónu, když už ne v hlasitosti. „*Jak to můžeš snášet?*“

Hermiona pokrčila rameny a řekla, „Protože takhle by se rodiče měli chovat?“

„Ne,“ řekl Harry tichým a důrazným hlasem, „to tedy neměli, můj otec mě *nikdy* neponižuje – no, dobře, ponižuje, ale nikdy ne *takhle* –“

Hermiona pozvedla prst a Harry vyčkával a sledoval, jak hledá slova. Chvilí zabralo, než řekla: „Harry... profesorka McGonagallová a profesor Kratiknot mě mají rádi, protože jsem nejtalentovanější čarodějka své generace a nejjasnější bradavická hvězda. A máma s tátou to nevědí, a ty jim to nikdy nebudeš schopen říct, ale stejně mě milují. To znamená, že všechno je zrovna tak, jak by být mělo, v Bradavicích i doma. A protože to jsou *moji* rodiče, pane Pottere, vy nemáte právo něco namítat.“ Znovu se usmívala svým záhadným úsměvem od večere a velmi přátelsky se na Harryho dívala. „Je to *jasné*, pane Pottere?“

Harry stísněně přikývl.

„Dobře,“ řekla Hermiona, naklonila se a políbila ho na tvář.

Hovor se zrovna stačil znovu rozproudit, když k nim dorazil vzdálený výkřik,

„Hej! Žádný polibky!“

Oba otcové vyprskli smíchy, zrovna v okamžiku, kdy obě matky s identickým výrazem hrůzy vyskočily ze židlí a vyrazily ke dveřím do suterénu.

Když děti přivedly zpátky, Hermiona ledovým tónem oznamovala, že Harryho nikdy znovu nepolíbí, a Harry rozhořčeným tónem říkal, že ze Slunce dřív bude chladný mrtvý oharek, než ji pustí dost blízko na to, aby to mohla znovu zkusit.

Což znamenalo, že všechno bylo zrovna tak, jak být mělo, a všichni se usadili, aby mohli dojíst svou štědrovečerní večeři.

37. Mezihra: Překročení hranic – Štědrý večer

Byla téměř půlnoc.

Pro Harryho bylo lehké zůstat vzhůru déle. Prostě nepoužil svůj obraceč času. Pokračoval v tradici posouvání svého spánkového cyklu, aby mohl být vzhůru, až se Štědrý den promění v Boží hod; protože, i když nikdy nebyl dost mladý, aby věřil v Santa Clause, kdysi byl dost mladý, aby *pochyboval*.

Bylo by hezké, kdyby *existovala* nějaká záhadná postava, která v noci vstoupí do vašeho domu a přinese vám dárky...

Na to Harrymu přeběhl mráz po zádech.

Měl dojem, že se blíží něco strašlivého.

Plíživá hrůza.

Pocit zkázy.

Harry se ve své posteli prudce posadil.

Pohlédl na okno.

„*Profesore Quirrelle?*“ snažil se vykřiknout tiše.

Profesor Quirrell naznačil gestem zvednutí, a Harryho okno jako by se složilo do svého rámu. Otvorem do místnosti okamžitě začal vát studený vítr spolu s několika rozprášenými sněhovými vločkami z oblohy kropenaté šedými nočními mraky na pozadí temnoty a hvězd.

„Žádný strach, pane Pottere,“ promluvil učitel obrany normálním hlasem, „očaroval jsem vašim rodičům spánek; neprobudí se, dokud neodejdu.“

„Nikdo nemá vědět kde jsem!“ řekl Harry a pořád se snažil křičet tiše. „Dokonce i sovy mi poštu mají doručovat do Bradavic a ne sem!“ S tím Harry souhlasil dobrovolně, bylo by pěkně hloupé, kdyby mohl jakýkoli Smrtijed vyhrát celou válku tím, že by mu poslal magií odpalovaný granát.

Profesor Quirrell se ze svého místa na dvorku za oknem zašklebil. „Ach, tím bych se netrápil, pane Pottere. Proti vyhledávacím kouzlům jste dobře chráněn a je nepravděpodobné, že by někdy nějakého krevního puristu napadlo podívat se do telefonního seznamu.“ Jeho úsměv se ještě rozšířil. „A vyžádalo si značnou námahu dostat se přes ochrany, které ředitel umístil kolem vašeho domu – i když by samozřejmě každý, kdo zná vaši adresu, mohl jednoduše počkat venku a zaútočit na vás, až z domu vyjdete.“

Harry na profesora Quirrella chvíli zíral. „Co tu *děláte?*“ zeptal se Harry konečně.

Úsměv z profesorovy tváře zmizel. „Přišel jsem se omluvit, pane Pottere,“ řekl učitel obrany tiše. „Neměl jsem s vámi mluvit tak tvrdě –“

„Nedělejte to,“ řekl Harry. Shlédl dolů na peřinu, kterou si tiskl k pyžamu. „Prostě ne.“

„To jsem vás urazil tolik?“ zeptal se profesor Quirrell tiše.

„Ne,“ řekl Harry. „Ale *urazíte*, pokud se omluvíte.“

„Aha,“ řekl profesor Quirrell, a jeho hlas v mžiku zvážněl. „Pokud s vámi tedy mám zacházet jako s rovným, pane Pottere, měl byste vědět, že jste se vážně prohřešil proti etiketě panující mezi spřátelenými Zmijozely. Pokud momentálně proti nikomu nehrajete, nesmíte se podobným způsobem plést do cizích plánů, aniž byste se předem *zeptal*. Protože nevíte, jaký může být jejich skutečný cíl, ani co vše je ve hře. Projevil byste se tím jako nepřítel, pane Pottere.“

„Omlouvám se,“ řekl Harry, přesně tím tichým tónem, který použil profesor Quirrell.

„Vaše omluva je přijata,“ řekl profesor Quirrell.

„Ale,“ řekl Harry, stále tiše, „my dva si vážně někdy v budoucnu musíme důkladněji promluvit o politice.“

Profesor Quirrell si povzdechl. „Vím, jak nemáte rád blahosklonnost, pane Pottere –“

To bylo velmi mírně řečeno.

„Ale bylo by ještě blahosklonnější,“ řekl profesor Quirrell, „kdybych vám neřekl toto: pane Pottere, schází

vám jisté životní zkušenosti.“

„A každý, kdo dostatečné životní zkušenosti má, s vámi souhlasí?“ řekl Harry klidně.

„K čemu jsou životní zkušenosti někomu, kdo hraje famfrpál?“ řekl profesor Quirrell, a pokrčil rameny.

„Myslím, že časem změníte názor, až vás pokaždé zklame důvěra, kterou v něco vložíte. Stanete se cynickým.“

Učitel obrany to řekl, jako by to bylo to nejobyčejnější prohlášení na světě, rámovaný temnotou a hvězdami a oblohou zdobenou mraky, a jedna nebo dvě nepatrné sněhové vločky kolem něj proletěly v štiplavém zimním větru.

„To mi připomíná,“ řekl Harry. „Veselé Vánoce.“

„Asi ano,“ řekl profesor Quirrell. „Přeci jen, pokud to nemá být omluva, pak to musí být vánoční dar. Vlastně úplně první, který kdy dám.“

Harry se ještě ani nezačal učit latinu, aby si mohl přečíst experimentální deník Rogera Bacona, a ani se neodvažoval otevřít ústa, aby se zeptal.

„Oblečte si zimní kabát,“ řekl profesor Quirrell, „nebo si vezměte zahřívací lektvar, pokud ho máte; a pojďte za mnou ven pod hvězdy. Uvidíme, zda to tentokrát zvládnou udržet déle.“

Harrymu chvilku zabralo, než ta slova zpracoval, a pak vystřelil ke své skříni.

Profesor Quirrell kouzlo hvězdného světla udržel déle než hodinu, ačkoli jeho tvář se postupně napínala a po čase se musel posadit. Harry zaprotestoval jen jednou a byl odbyt.

Hranici mezi Štědrým večerem a Božím hodem překročili v bezčasém prázdnu, kde otáčení Země nic neznamenalalo, a kde panovala jediná nikdy nekončící Tichá noc.

A přesně jak bylo slíbeno, Harryho rodiče spali po celou dobu a i potom, když se Harry vrátil do svého pokoje a učitel obrany odešel.

Konec druhé knihy ze šesti.

Všechny knihy najdete volně ke stažení na adrese <https://archetypal.cz/HPaMR>, volně dostupná je i načtená audiokniha.

Přímé odkazy na třetí knihu:

- [EPUB](#)
- [MOBI \(Kindle\)](#)
- [PDF \(do čtečky\)](#)
- [HTML](#)

- [DOCX \(Word k tisku\)](#).
- [ZIP \(všechny formáty\)](#).

V angličtině je na stránkách <https://HPMOR.com> k dispozici originál v mnoha formátech i načtená audiokniha.

Pro další zajímavé překlady navštivte stránky <https://archetypal.cz> nebo nás sledujte na své oblíbené soc. síti:

<https://facebook.com/Archetypal.cz>

https://twitter.com/archetypal_cz

Jestli se vám tento Harry Potter líbí, dejte o tom vědět nám i lidem kolem sebe – nadšené ohlasy čtenářů jsou tou nejlepší reklamou (jinou ani nemáme) a pro nás jsou odměnou a motivací. Můžete nám psát do komentářů na stránkách, na sociálních sítích (doporučený hashtag: #HPaMR) nebo třeba emailem – ohlasy@archetypal.cz

Poznámky

[1]

Pozn.red.: Písnička od They Might Be Giants –

<https://www.youtube.com/watch?v=Jp8znvfYbow>

↩

[2]

Pozn. překl.: Zápletka dokonalé mangy/anime Death Note. Draco ji popsal poměrně přesně, jen úlohu hrdiny a záporáka pochopil úplně špatně... (pro zmatené zasvěcené – L se plným jménem skutečně jmenuje L Lawliet)

↩

[3]

Pozn. překl.: Narážka na skvělou Disneyovku *Gargoyles* – *Chrliči*. Jmenovaný ‚hrdina‘ (ano, Draco to zase pochopil špatně) Adrian Xanatos je muž, podle kterého byl pojmenován slavný *Xanatův gambit* – to je situace, kdy nepříteli dostanete do takové situace, že ať už si zvolí jakoukolivjakkoukoli možnost, *počítali* jste s tím, a bude vám tak hrát do karet. Existují i takové pojmy jako *Xanatovy rychlostní šachy*, *Xanatova ruleta* (také známá pod přesnějším názvem *Lightova ruleta*) a především *Srážka třiceti Xanatů*, což je zhruba to, s čím máme tu čest v této knize...

(A pro anglicky mluvící, kteří si chtějí rozšířit své intrikářské znalosti, tu mám obrázek, který to krásně ilustruje: <http://www.smbc-comics.com/index.php?db=comics&id=1582#comic>)

↩

[4]

Pozn.red.: Maryina místnost (Mary's room) je jméno myšlenkového experimentu filozofa Franka Jacksona. Experiment popisuje Mary, vědkyni,

<https://archetypal.cz/HPaMR>

kteřá existuje v černobílém světě, kde má rozsáhlý přístup k fyzikálním popisům barev, ale nemá žádnou skutečnou lidskou zkušenost s vnímáním barev. Ústřední otázkou myšlenkového experimentu je, jestli Mary získá nové poznatky, když se dostane mimo černobílý svět a zažije vidění v barvě.

[←](#)

[5]

Pozn. překl.: Heh, nejlépe to dostat z cesty hned... Existuje série sci-fi knih od Orsona Scotta Carda, ve kterých jsou mladé geniální děti trénovány ve cvičných bitvách na pozdější skutečné. Hlavním hrdinou je chlapec s přezdívkou Ender, jeho (takřka neporazitelná) armáda nese název Dračí armáda. Harry je očividně fanoušek.

[←](#)

[6]

Pozn. red.: 501. legie, přezdívaná "Vaderova pěst", byla elitní legie stormtrooperů pod velením Temného pána ze Sithu Dartha Vadera během Imperiální éry.

[←](#)

[7]

Pozn. red.: jedná se o volací znak Red squadron Lukea Skywalkerera.

[←](#)

[8]

Pozn. překl.: Doom znamená zkáza, samozřejmě, ale když ono to v češtině prostě nemá ten správný rytmus.

[←](#)

[9]

Pozn. red.: Opět odkaz na Enderovu hru.

[←](#)

[10]

Pozn. red.: Google tuto už mírně vyčpělou narážku stále dokáže dát na první místo vyhledávání, citujeme tedy knowyourmeme.com, někdy také „Skulls for the Skull throne“ je bojový pokřik frakce Chaos Space Marines ve hře Warhammer.

[←](#)